

AKP'nin yaratmak istediği Türkiye:

**Aç... İşsiz...
Dilencileştirilmiş...
Ve Örgütsüz
Susturulmuş
Bir Ülke!**

**Kabul
edecek miyiz?**

Halk İçin Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 7 / Tarih: 25 Temmuz 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

(Milli İstihbarat Teşkilatı)

MIT

**Milli Mi?
Kime Hizmet
Eder?**

**Sevgi Erdoğan Ölüm
Orucu Ekibi
(11. Ekip)
25 Temmuz'da Ölüm
Orucu'na Başlıyor!**

Halk İçin
Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

**Ekmek ve Adalet, bir hafta
Tavir Dergisi, iki hafta**

KAPATILDI!

Kapatın beyler kapatın. Tek bir devrimci, muhalif dergi yayınlanmasaydı, basın özgürlüğünü nasıl da sınırsız, sorunsuz uygulardınız değil mi?

Dergimiz Ekmek ve Adalet, 20 Temmuz'da tebliğ edilen bir kararla keyfi gerekçelerle bir haftalık kapatıldı.

Tavir Dergisi de Eylül 2003 tarihli 19. sayısında yayınlanan bir karikatür gerekçe gösterilerek 15 gün kapatıldı ve ayrıca **3 milyar 150 milyon** lira da para cezası verildi.

Devrimci, demokrat, ilerici, vatansever yayın organları, artık kapatma kararlarının, verilen para cezalarının çetelesini tutamaz haldedir.

Basın özgürlüğü genişletildikçe(!) basın masasından, terörle mücadelede polisler akın ediyor dergi ve gazete bürolarımıza.

Basın özgürlüğü genişletildikçe(!) milyarlarca lira para cezaları yağdırılıyor.

Ve AKP'li bakanlar "demokratikleşme için tüm adımları attık, artık bize mutlaka müzakere tarihi vermek zorundalar" diye kostaklanıp dolaşıyorlar.

"AB'ye uyum maskeli faşizm"in ilk hedefi her

zaman bizim. Neden böyle oluyor?

Cevap biliniyor; çünkü biz bu oyunu açığa çıkarıyoruz. Bu oyunun bir figüranı olmayı kabul etmiyoruz. AKP'nin de, AB'nin de hoşuna gitmeyecek, ama halkımızın mutlaka bilmesi gereken gerçekleri yazıyoruz.

AKP'nin ülkemizi emperyalizme nasıl sattığını, halkı nasıl aldattığını, "katılımcılık" diyerek nasıl bir despotluk uyguladığını, ve nasıl katliamcı olduğunu yazıyoruz.

Bunun için susturulmaya çalışılıyor.

Ne Avrupa Birliği, ne ülkemizdeki Avrupa Birlikçileri, bizim susturulmaya çalışılmamızı "basın özgürlüğünün, halkın haber alma hakkının ihlali" olarak görmüyorlar. Çünkü, sayıp döktüğümüz tüm suçlarda onların da payı var, onlar da susturulmamızı istiyor.

Biz kavganın sesiyiz. Bu ülkede, hakları ve özgürlükleri için kavgaya verenler olduğunca, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasını sürdürenler olduğunca -ki her zaman oldular ve hep olacaklar- biz de susmayacağız demektir.

Kapatın dergilerimizi; ama gerçeğin üstünü kapatamazsınız. Susturun muhalif dergileri; ama kavganın sesini susturamazsınız.

ÇAĞRI DUYURU

Marmara TAYAD Yönetim Kurulu Başkanı Tekin Tangün'ün Çağrısıdır:
"Gelin ve Görün!"

Beşiktaş) ilk duruşmamız görülecek.

Bu duruşmaya gelin ve izleyin!

Hapishanedeki işkenceye, insan hak ve ihlallerine karşı faaliyet yürüten yasal bir derneğin nasıl "yasadışı örgüt" haline getirilerek mühürlendiğine, bu derneğin genel kurullarında seçilerek görev almış yöneticilerinin ve üyelerinin nasıl "yasadışı örgüt" yöneticisi ve üyeleri haline getirildiğine, tutuklandığına tanık olun.

Polisin düzenlediği sahte belgeler, şantaj, tehdit, işkence ve baskı yöntemlerine kendi gözlemlerinizle şahit olun. Bütün bunları belgeleriyle, tanıklalarıyla gözler önüne sereceğiz, kanıtlayacağız.

Ve tabelaları sökülün DGM'lerin yerinde "Ağır Ceza Mahkemesi" tabelasıyla "adalet" dağıtmaya devam eden mahkemelerin adaletine tanık

olun, ne değişmiş, ne değişmemiş görün!

Bu çağrım, tüm demokratik kitle örgütü yöneticileridir. Tüm aydınlarımıza, sanatçılarımıza yazarlarımıza, hukukçularımıza.

Bu çağrım, demokrasiyenin yana olan, adalet isteyen herkesedir.

Tarih : 30 Temmuz 2004

**Yer : 14. Ağır Ceza Mahkemesi
Beşiktaş**

Saat : 10.00

Adres Değişikliği:

**İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler
Derneği'nin adresi değişmiştir.**

Yeni adresi:

**1710 sokak No:51 Kat:3
Karşıyaka-İZMİR**

**Sevgi'nin
gözlerindeki
kararlılığı,
yüreğindeki
tükenmeyen
umudu
beynindeki
sarsılmaz inancı
kuşanmış da
geliyor yoldaşları...**

**11. Ölüm Orucu
Ekibi Direnişçileri,
Ekiplerine onun
adını verdiler:**

**SEVGİ ERDOĞAN
ÖLÜM ORUCU EKİBİ**

Halk İçin Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: ALP YARBAŞ

Adresi: İnebey Mahallesi Tiryaki Hasan Paşa Caddesi No: 60/5 Fatih İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net
E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... *Türkiye faşizminin resmidir*
- 5... *İşte AKP'nin Türkiye'si*
- 12... *Tecrit İşkencesi*
- 14... *DHKP-C Tutsaklar*
Örgütlenmesi'nin Açıklamasıdır:
- 16... *Yaşamı savunmak için yine*
ölüme yattık!
- 18... *Katilleri AKP'dir*
- 19... *Türk-İş ve Hak-İş işçiler için*
vermedikleri kavgayı...
- 23... *Emekçi düşmanı AKP*
- 26... *Mit kimdir? Ne iş yapar? Ne*
kadar millidir?
- 30... *Sopa göstererek*
demokratikleşme kulak keserek
- 34... *Kopenhag'ı boşver, Airbus*
Kriterlerine bak!
- 37... *Tutuklamak istedikten sonra*
gerekece mi yok?
- 40... *Kimdir bu Çakıcı*
- 43... *TTE'ye, İnfaz Yasasına karşı*
mücadelede bir yanlıs!
- 44... *ABD'ye uygun katliamcı*
başbakan ve kukla hükümetin
"kaderi"
- 46... *Gerçeklere gözlerimizi*
kapayarak birlikler
oluşturamayız
- 48... *Hala korkuyorlar*
- 49... *Susmayacağız*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Türkiye Faşizminin Resmidir:

Bir yanda AB'ye Uyum,

Bir yanda Susurluk...

Hiç kimsenin elinde sihirli bir değnek yok. Toplumların binlerce yıllık se-rüveninde, ekonomik, siyasi sistemlerin değişimi ve gelişimi, hiç bir dönemde birdenbire, bir sihirli değnekle dokunulmuşçasına gerçekleş-medi. Köleci tiranlıklar, krallıklar kolay yıkılmadı; burjuva demokrasisi-ne geçişlerde kanlar aktı. Sosyalizme, halk demokrasisine geçiş ise da-ha sancılı ve kanlı süreçler yaşanmasını gerektirdi. Halklar tarih boyun-ca sahip oldukları tüm özgürlükler için büyük bedeller ödediler... Tarih böyle derken, ülkemiz egemen sınıfları ve onların "sol" içindeki uzantı-ları, hayali bir "demokratikleşme" demagojisiyle aldatıyorlar yıllardır. Onlara göre, AB'ye üyelik yoluna girildiğinde, sanki Türkiye'ye sihirli bir değnek dokunacak ve rüyalarımız gerçek olacaktı... Asıl görevle-ri, aldatmak, oyalamak, ve böylece halkı **demokrasiyi kazanmanın gerçek yolundan çıkarmak** olan hayal tacirleri, halkın ekonomik ve si-yasi özlemlerini, en alçakça yöntemlerle **istismar** ettiler. Burjuva med-yanın, Avrupa ajanından farksız aydınların desteğiyle, AB'nin "refah ve demokrasi" demek olduğunun propagandasını yaptılar.

Devrimciler, üç yıl önce de, on yıl önce de, otuz yıl önce de, bu aldatma-caya karşı halkı uyardılar, bunların yalan olduğunu söylediler. Artık söylememize gerek yok. Çünkü artık herşey çıplak halde görünüyor. Çakıcı'dan MİT'e, eroin tüccarlarından AKP'li bakanlara uzanan ilişki-ler... Üstü örtülen cinayetler, yolsuzluklar... F tiplerinde sürdürülen kat-liam... Dağlarda kontrogerilla timlerinin kulak kesen vahşeti... Memur-lara saldırılar... Sendikalara, avukatlara, sağlıkçılara karşı peşpeşe açı-lan davalar... Kapatılan dernekler... Elektirik isteyen köylüye, gece-kondusunu savunan gecekonduya karşı gaz bombalı saldırılar... İşte "AB yolundaki Türkiye"nin son birkaç haftalık manzarası.

Türkiye demokratikleşmiyor... Faşizme demokrasi cilasını vuruluyor... Bir Çakıcı, bir Van olayı, devletin değiştiği demokratikleştiği demagojileri-ni bir anda yerle bir ediyor. Tüm AB'cilere yıllardır şunu sorduk: **"Peki bu AB nasıl demokratikleşmeden yana ki, her konuya karışırken, Susurluk konusunda ağzını açıp bir şey söylemiyor?"** Kilit nokta buydu. AB'nin deyim yerindeyse "samimiyet" ölçütü buydu. Peşpeşe uyum yasalarını çıkaranların da samimiyet ölçütü buydu. Susurluk'u tasfiye etmeyen, Susurluk'un hesabını sormayan bir Türkiye, asla de-mokratikleşemezdi! Bunu söyledik hep. Ve yaşanan, kanıtlanan budur. Susurluk'u tasfiye etmek, en azından onbinlerce faili meçhulün, infa-zın, kayıbın, katliamın, provokasyonların hesabını sormak demektir. Bunların hesabının sürülmediği bir ülkede demokrasiden, adaletten, özgürlüklerden söz edilemez. Avrupa Birliği de biliyor bunu. Bile bile Susurluk'a göz yummuştur. DGM'lerdeki bir askeri hakim varlığı üze-rine onlarca rapor yazan AB, onbinlerce ölümden, hukuksuzluklardan, zulümden sorumlu Susurluk konusunda on sayfa yazmamıştır. Her ko-nuda Türkiye'den taleplerde bulunduğu halde, Susurluk konusunda nedense bir talebi olmamıştır. Sadece bu bile "AB'ye uyum"un demok-rasiliklik oyununda yeni bir senaryodan ibaret olduğunu göstermeye yeterlidir.

Susurluk'un sürdüğü Türkiye, halkın sindirildiği ve soyulduğu, yoksullaş-tırıldığı Türkiye'dir. Şu anda da Susurlukçuları koruyan, katliam mima-

rı Ertosun'ları ödüllendiren bir iktidar işbaşındadır. "AB'ye uyum yasalarını çıkardığı için" AKP'nin desteklenmesini istemek, herşey bir yana, Susurlukçuların korunmasını, F tiplerinde katliamın sürdürülmesini istemekle aynı şeydir. Üç beş yasayla Türkiye'nin demokratikleşeceğini düşünenler, **oligarşik devleti** hiç tanımamaktadırlar. Çok özet olarak söylersek; oligarşik devlet, faşizmin kurumsallaştırıldığı bir devlet yapılanmasıdır. Bu sistemde, faşizm "**gizli faşizm**" olarak sürdürülür. Bu faşist yönetimin parlamenter demokrasi koşullarında sürdürülmesi, faşizme demokrasiliklik oyununun eşlik etmesi demektir.

Oligarşik devletin bu niteliğinden dolayı, burjuva politikacılar genellere tekelci burjuvalara kadar herkes, "demokratik hukuk devleti"nden yanadır. Cuntaları yapan, faşist katliamları gerçekleştiren, halka karşı terör uygulayan kendileri olmasına rağmen, hiç bir zaman bu faşist diktatörlüğün açık savunucusu olmamış, tersine faşizmin gerçeğini gizlemeye çalışmışlardır. Cemil Çiçek'in DEP'li-lerin tahliyesinin ardından yaptığı "**devletin sopasını**" hatırlatan açıklamalarda olduğu gibi, bazen de dengeyi kuramayıp, gerçek yüzlerini açığa vursalar da, eli kanlı general-ler bile "demokrasiyi savunmaktan" geri durmamışlar, cuntayı bile demokrasiyi tesis etmek için yaptıkları demagojisine başvurmuşlardır.

Emperyalizmle ilişkiler açısından çeşitli ekonomik, siyasi nedenleri olsa da, "AB'ye üyelik", bu açıdan oligarşi için bulunmaz bir malzeme olmuştur. "AB'ye üyeliği" savunmakla demokratlık adate özdeşleştirilmiş ve oligarşinin politikacıları demokratlığı kimseye bırakmamışlardır. AB'ye uyum faşizm için de yeni bir maske olacaktı. Oysa bu maskenin ardındaki Türkiye gerçeği, **12 Eylül'ün** bütün kurumlarıyla sürdürdüğü gerçeğidir. ANAP, AKP gibi partiler 12 Eylül'ün ürünüdürler. 12 Eylül Amerikancıdır. Amerikancılığı AKP sürdürüyor. 12 Eylül sola karşıdır, devrime düşmandır; düşmanlığı AKP sürdürüyor. 12 Eylül, IMF politika-

ANAP, AKP gibi partiler 12 Eylül'ün ürünüdürler. 12 Eylül Amerikancıdır. Amerikancılığı AKP sürdürüyor. 12 Eylül sola karşıdır, devrime düşmandır; düşmanlığı AKP sürdürüyor. 12 Eylül, IMF politika-

kalarının süngü zoruyla uygulanmasıdır; bu görevi şimdi AKP üstlenmiştir. IMF politikaları, sendikalar tehdit edilerek, meydanlarda işçiler, memurlar coplanarak, açlığa, işsizliğe karşı çıkanlar "terörist" ilan edilerek uygulanıyor. Kısacası, demokratikleşme, AB'ye uyum kılıfı altında 12 Eylül'ü sürdürüyorlar.

Oyun çok kaba aslında. Bir yasayla DGM'lerden asker üyeler çıkarılıyor ve ertesı gün bütün medya, burjuva politikacılar, Avrupa ajanları "demokratikleştik" diye propaganda yapıyor. Aradan bir süre geçiyor, DGM'lerin bir değişikliğe rağmen hiç de demokratik bir yargı mekanizması olmadığı yeniden deşifre olunca, haydi bir yasa daha, DGM'ler kaldırılıp yerine başka mahkemeler kuruluyor. Ertesi gün yine aynı "demokratikleştik" propagandaları... Peki o zaman ilk seferinde "demokratikleştik" derken YALAN söylemiş oluyorlar mıydı? Bu soru sorulmaz, üstü örtülür... Bakın, bir kaç yıl sonra da, DGM'lerin yerine kurulan mahkemeler de lağvedilip ertesı gün bir kez daha "demokratikleşilir"! Bu oyun bitmez. Bu arada oyun sürerken, oligarşinin mahkemeleri faşist rolünü oynamaya hep devam eder.

AB'den demokrasi bekleyenler, halka inanmayan, güvenmeyenlerdir. Oligarşinin sözcüleri dışındaki AB savunucuları, okumuş, ama "aydınlanmamış", beyinleri tutsak alınmış, yürekleri cesarettten arındırılmış "aydın"lardır. Ülkemizde emperyalistlerin dışarıdan müdahalesi olmadan demokrasinin olmayacağına inanıyorlar. Avrupa'nın, Amerika'nın müdahaleleriyle demokrasi ve özgürlük geleceği beklentisi gerçek olsaydı, bugün dünyanın güllük gülistanlık olması gerekirdi. Müdahale etmedikleri neresi var ki?.. Dünyadaki gelişmeleri, ülkemizdeki gelişmeleri gören ve aklı başında olan hiç kimse, ne Avrupa'ya ne Amerika'ya inanmaz. Ancak kendi akıllarıyla, iradeleriyle değil, başkalarının akıllarıyla düşünenler, düzenin yarattığı korkuların esiri olanlar, bu kaba oyunu yutmaya devam edebilir. Demokrasi için bir güç aranıyorsa bu kendi gücümüzdür. Halkın gücüdür. Elbette oligarşi kendiliğinden demokratik hak ve özgürlükleri tanımaz. Demokrasi için bir "müdahale" şarttır; ama bu emperyalistlerin müdahalesi değil, halkın müdahalesidir. Demokrasi beklenilerek, emperyalist güçlere sırtını yaslayarak kazanılamaz, o diş ile tırnak ile onu gasp edenlerden sökülüp koparılmak zorundadır.

İşte AKP'nin Türkiye'si

- ◆ Resmi rakamlarla bile büyüyen işsizlik ve yoksulluk
- ◆ Yüzde 35'i aç ve yoksul bırakılan bir halk
- ◆ 50 bin dilenci ve etini satan 100 bin kadın
- ◆ BM İnsani Gelişmişlik Raporları'nda sürekli gerileme
- ◆ Ve emperyalist tekelleri memnun etmek için alınan uçaklar, silah ihaleleri, satılan KİT'ler...
- ◆ Ve kendine lojman yaptırmayı tartışan "vekiller", Tayyip'in padişah düğünleri, işbirlikçi tekellere ve islamcı sermayeye peşkeş çekilen fabrikalar...
- ◆ Ve Susurluk... Ve mafyalaşan devlet... Ve eroinci aşiretlerle 'adalet pazarlığı' yapan bir iktidar... Ve katliamlar, işkenceler, infazlar...

Halkın Türkiye'si Devrimle Kurulur

Bu Tabloyu Yaratanlar Düzeltemez

AKP iktidarı Türkiye gerçeğini gizlemeye çalıştıkça, o gerçeklere çarpıyor. Aylardır ekonominin düzeldiği yalanlarını uydurup durdular. Düzelenin, iktidarın, onun yalakalarının, işbirlikçi tekellerin ekonomisi olduğunu gizlemek için sürekli yalan söylediler. “Üç vakte kadar düzeltmeyi cebinizde, pazarda hissedeceksiniz” diyerek oyalamaya çalıştılar. Ancak şu son süreç içinde gerek uluslararası gerekse de içeride hazırlanıp açıklanan raporlar, AKP iktidarıyla birlikte düzeltmeyi bir yana bırakın yoksulluk ve buna bağlı olarak yozlaşma, sağlık, eğitim gibi alanlarda gerileme söz konusu olduğunu ortaya koydu.

İşsizleşerek, Yoksullaşarak “Büyüyen” Türkiye

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE), bu yılın birinci dönemine ilişkin “hane halkı işgücü” anketinin sonuçlarını açıkladı. Sonuçlar “büyüyen Türkiye”de **işsizliğin geçen yıla göre daha da arttığını** ortaya koydu.

Geçen yılın ortalama işsizlik oranı 10.5 iken, “ekonomideki yüksek oranlı büyümeye” rağmen bu yılın ilk üç aylık döneminde yüzde 12.4'e çıktı. Genç nüfus arasındaki işsizlik oranı ise daha da yüksek. AKP'nin kendine bağlı kurumunun raporu bile bir yıl içinde, yani AKP'nin iktidar olmasından bu yana işsizlikteki artışın yüzde 20'yi bulduğunu söylüyor.

Bu rakam bile AKP'nin Türkiye'si'nin resmini verirken, bunun gerçek işsizlik oranını yansıtmadığı bilinmektedir.

En başta, bu hesaplama yönteminde belli bir kategoriye oluşturan işsizler sayılmıyor. Örneğin, DİE'nin hesaplama yöntemine göre, “çeşitli nedenlerle daha önce çalıştığı işinden uzaklaştırılmış ve işine geri çağrılmayı beklediği için başka bir iş aramayan ile bölgede iş bulunmadığına inandığı için iş aramayanlar” işgücü içinde sayılmıyor. Bu nedenle de işsizler arasında gösterilmiyor. Bunların da dahil edilmesiyle yüzde 12.4'lük işsizlik oranı, yüzde 22'ye kadar yükseliyor. Bunun anlamı, 22 milyon 732 bin olarak hesaplanan işgücünün 5,5 milyondan fazlası işsiz. Buna, mevsimlik işçiler, özellikle tarım sektöründeki “gizli işsizler” vb. eklendiğinde gerçek rakamın çok daha “korkunç” olduğu görülecek-

tir.

Araştırmadan bazı ayrıntılar ise şöyle:

- Toplam işgücüne katılım yüzde 45.9.
- Kentlerde genç işsiz oranı ise yüzde 26.9.
- Kamu sektöründe çalışanların oranı yüzde 10 azaldı.

- Kadınların işgücüne katılma oranı geçen yıl yüzde 23 iken, yüzde 22'ye geriledi.

- Bir işte çalışanların yüzde 50.6'sının herhangi bir sosyal güvenliği (SSK, Bağ-Kur vb.) bulunmuyor. Bu oran 10 milyon kişinin kayıtsız, sigortasız çalıştırılması demektir.

Bu tablonun ortaya çıkmasında, birinci etken iktidarın istihdama yönelik bir politikasının olmamasıdır. “Devlet kapısı iş kapısı değildir” diyen AKP iktidarı, öte yandan çıkardığı İş Yasası ile, işten atılmaları kolaylaştırdı. Bir yandan özelleştirmeler sonucu binlerce işçi sokağa atılırken, AKP iktidarının işçi düşmanı politikalarını iyi değerlendiren patronlar özel sektörde de sürekli işçi çıkarma yoluna gittiler.

İşsizliğe çare bulmak, AKP iktidarının en temel vaatlerinden biriydi; bir buçuk yıllık iktidarında yarattığı sonuç söze gerek bırakmayacak kadar açıktır. Kahvehaneler daha fazla doldu, iş arama kuyrukları daha da uzadı. İşsizliğin doğal sonucu olarak ise, yoksulluk daha da büyüdü.

DİE araştırmasına göre, Türkiye genelinde **18 milyon 441 bin kişinin** (Türkiye nüfusunun yüzde 21.95'i) **yoksulluk sınırında** yaşıyor. Kentlerde yoksulluk sınırında yaşayanların oranı yüzde 21.95, kırsal bölgelerde ise yüzde 34.48 olarak saptandı.

Gerçek rakamın ise bunun çok daha üzerinde olduğunu belirterek, yoksulluğun dağılımına bakalım. Buna göre ücretli ve maaşlı çalışanların yüzde 13.64'ü, yevmiyeli çalışanların yüzde 45.01'i, 15 yaşından küçük çocukların yüzde 34.55'i yoksul.

Türkiye; çalıştığı halde doyamayanların, çocukların açlıktan gözünün belerdiği bir ülke.

Elbette böyle bir ülkede halkı uzun süre yalanla, sadaka ile, yardım kuyruklarında yaşatabilmek, tepkileri önleyebilmek, “aslında sizin durumunuz iyi, haberiniz yok” diye alay edersine aldatmak mümkün değildir. Bu nedenle, yoksulluğu daha da büyüten IMF dahi, “sosyal politikalara ağırlık vermekten” söz etmeye başladı. İsyanı önlemektense, avutarak sömürüye devam etmeyi iyi bilirler.

IMF Türkiye Temsilcisi Brekk, görev süresi dolarak Türkiye’den ayrılırken yaptığı açıklamada, “Hükümet artık sosyal yönü ağır basan konularla ilgilenmeli” dedi.

Yani yeterince yoksullaştırdık, daha fazla yüklenirsek altında kalırsınız diyor IMF’ci. AKP iktidarı da IMF’nin bu kararını sanki kendi iradesiymiş gibi yansıtıyor. Hatırlanacaktır, işçi, memur sendikalarından “fedakarlık” isteyen Ali Babacan, “artık IMF’nin sözünün değil, kendilerinin sözünün geçtiğini, programda sosyal yöne ağırlık verileceğini” söylemişti. Kendilerine ait tek bir karar olamaz; “sosyal yön” dedikleri aldatma bile IMF kararıyla.

İnsani Gelişmişlikte Geriledikçe “Büyüyen” Türkiye

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı’nın (UNDP) her yıl yaptığı insani gelişmişlik sıralamasında, Türkiye 177 ülke arasında 88. sırada yer aldı. IMF programı sonucu yaşanan “kriz” öncesi bile 85. sırada yer alıyordu. Bu sıralama; Türki Cumhuriyetleri ve Balkan ülkeleri başta olmak üzere, oligarşinin her fırsatta o ülkelere ne kadar ilerde olunduğunu söyledikleri bir çok ülkeden daha alt bir sıralamayı ifade ediyor.

BM, bu sıralamayı yaparken; kişi başına gelir, temiz suya ulaşabilme, sağlık ve eğitim hizmeti alma ve gelir dağılımı gibi ekonomik, sosyal ve kültürel kriterler esas alıyor.

BM verilerine göre, Türkiye’de zengin ile yoksul arasındaki gelir uçurumu katlanırken, “mutlak aç” olarak ifade edilen günde 1 doların altında yaşayanların 1.5 milyondan fazla olduğu belirlendi. 7 milyon kişi de günlük 2 doların altında bir gelirle geçiniyor. En zengin yüzde 10 nüfusun milli gelirden aldığı pay yüzde 30.7 iken, en yoksul yüzde 10 nüfusun milli gelirden aldığı pay ise yüzde 2.3 olarak gerçekleşti. Yoksulluğun en fazla olduğu ülkelerden biri olan Hindistan’da bu en yoksul yüzde 10’luk kesimin aldığı pay 3,9. Raporda, OECD’ye üye ülkeler olarak belirtilen ülkeler arasında “orta gelişmişlik” kategorisinde yer alan tek ülke Türkiye.

Sosyal Çöküntüye Uğrayarak “Büyüyen” Türkiye

Yoksullaşmanın ilk sonucu sosyal çöküntüdür. Ankara Ticaret Odası tarafından yapılan bir dizi araştırma da, bu konudaki tabloyu ortaya koydu. Fuhuş, dilencilik ve suç işleme oranlarına ilişkin bu araştırmalardan bazı rakamları aktaralım.

◆ Dilencileştirilen Türkiye: ATO’nun “Dilencilen Türkiye Dosyası”na göre, Türkiye’de her 1.400 kişiye bir dilenci düşüyor. Yani, yaklaşık 50 bin insan dileniyor. Bu rakam bir ülke iktida-

Sayı 7

7

25 Temmuz
2004

KÜRESELLEŞMENİN İNSANLIĞA HEDİYESİ: HORTLAYAN VEREM!

20 yıl önce Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafından artık etkisizleştiği açıklanan VEREM yeniden hortladı. Her yıl 8 milyon kişi verem hastalığına yakalanıyor. Bu hastalardan 2 milyonu hayatını bu nedenle kaybetti.

Hastalığın yaygın olduğu yerler en yoksulların yaşadığı ülkeler: Uzakdoğu, Hindistan, Zimbabwe, Kenya, Güney Afrika, Estonya, Litvanya ve Letonya gibi.

Küreselleşme yoksulluğu büyüttü. Yoksulluk her türlü hastalığın, acının kaynağıdır. Amerikan emperyalizminin hegemonyasında sürdürülen küreselleşme politikaları bir yandan işgalleri, yağmayı, katliamları dayatırken, öte yandan hastalıklarla, açlıkla öldürüyor. İlaç tekelleri kuşkusuz bu durumdan memnundurlar. AİDS’i kasalarını doldurmanın aracı olarak gören tekeller, yarattıkları her hastalıktan para kazanıyorlar.

rı için büyük utançtır.

Kimse bu çıplak gerçeği, istisnalara bakarak “dilencilerin aslında zengin olduğu” ile açıklamaz. Açıklamaya çalışanlar Türkiye gerçeğini gizlemek isteyen iktidar yalakalarıdır.

Evet, dilencilik kendi içinde mafyasını da yaratmıştır. Ama bu, dilenen insanların suçu değil, çarpık kapitalist sistemin ürünüdür. Hayatın her alanında varolan mafya gerçeğini kim gizleyebilir. Araştırmaya göre, dilencilüğün “yıllık yarım katrilyonu bulan kayıtsız para” ürettiği belirtilirken, bu paranın büyük bölümünün mafyanın elinde toplandığı belirtiliyor.

AKP iktidarının yoksulları avutma politikasının temelinde hangi uygulama var? Yardım dağıtımları. İş alanı, istihdam yaratma gibi politikası olmayan, sistemin yapısı gereği bunu yapabilmesi de mümkün olmayan bir iktidar, dilenciliği zaten resmi olarak körüklüyor. Türkiye halkını yardımla yaşayan, **dilencileştiren iktidarın kendisidir.**

ATO Başkanı Sinan Aygün raporu açıkladığı toplantıda, bir gerçeği daha dile getiriyor:

“Önce ‘dilenen devlet’ olmaktan kurtulmalı-

yız. Yanlış politikalar yüzünden ekonomisi tamamen dışa bağımlı hale gelen, her gün IMF, Dünya Bankası gibi kurumlara el açıp para dilenen bir ülkede, elbette çok sayıda dilenci olacaktır”.

◆ **Fuhuş Bataklığı:** ATO’nun bir diğer raporu da, “Hayatsız Kadınlar Dosyası” adını taşıyor. Buna göre, ülkedeki hayat kadınlarının sayısı 100 bine yaklaşıyor.

İşte oligarşinin Türkiye’sinin halkımıza reva gördüğü bataklıktan çarpıcı rakamlar:

- 56 genelevde kayıtlı 3 bin hayat kadını çalışıyor. Tescilli hayat kadını sayısı 15 bini geçiyor. Çok sayıda da vesikasız çalışan kadın var.

- 3 büyük ilde 30 bin kadın genelevde çalışmak için vesika bekliyor. Yalnızca Diyarbakır’da yasal olmayan bine yakın randevu evi bulunuyor.

- Türkiye genelinde vesikalı ya da vesikasız çalışan hayat kadınlarının sayısı 100 bine yaklaşıyor. Kadın nüfusunun 35 milyon civarında olduğu hesaba katıldığında, her 350 kadından biri fuhuş batağının eşiğinde.

- Fuhuş sektöründe 1 yılda dönen para asga-

Çoban Salih ve Bir Ambulans Parasına Ölüm

Ağrı’nın Doğubeyazıt İlçesi’ne bağlı Karabulak Köyü’nde çobanlık yapan, 14 yaşındaki Salih Taştan, ailesi ambulans parası bulamadığı için öldü...

O gün birden fenalaştı. Doktor yüzü görmeyen toprakların insanıydı, ilçeye gitmek için araç gerekirdi, para gerekirdi. Ailesi varını yoğunu dökerek Ağrı’ya yetiştirdi. Yaşıyordu, nefes alıyor, belki de koyunlarını, kuzularını düşünüyor, belki de kocaman hayalleriyle içi içine sığıyordu.

Ağrı Devlet Hastanesi onlarca Anadolu kentinin hastaneleri gibi yeterli donanımına sahip olmadığı için Erzurum’a götürmesi söylendi doktorlar tarafından.

“Ölüm kalım” meselesidir, devlettir, ambulansına koyup götürür diye düşündü belki babası o anda. Ama ambulansın tekerleklerinin dönmesi için 90 milyon gerekiyordu.

Ağrı’nın Karaburun Köyü’nde bir çoban ve 90 milyon.... Bir araya gelmemişlerdi ki hiçbir zaman.

O gün gidemediler. Beyin kanaması geçiren Salih, adeta gripten hastaneye gitmiş gibi ölece bırakıldı. Bir yakınlarının evinde kaldılar o gece. Bulup buluşturup ambulans parasını denkleştireceklerdi. Yine olmadı. Ertesi günü hastane kapısına dayandı baba Taştan.

“İnsan bu” dedi... “Borcumdur öderim” dedi en namuslulardan. Hiç haram lokma yedirmemişti ki çoban Salih’e. “Sözüm söz” dedi mi yemez içmez yine öderdi o lanet olası 90 milyon. Ama bilmiyordu ki, kapitalizmde insan yoktu, hele Türkiye devletinde hiç din iman insan değeri yoktu.

Derken...

Ambulansın tekerlekleri dönmeden, Erzurum yoluna düşme-

den, çoban Salih kara toprağa düştü...

Bu ülkenin başbakanı “artık kimse hastanelerde rehin kalmayacak” diyordu günde dört öğün. Lokma çiğner, zıkkım yer gibi yalan söylediğini bilmiyordu belki de baba Taştan.

Öğrendi.

Yaşatmak için bulamadığı 90 milyonu, bu kez gencecik çoban oğlunun cesedini vermek için istediler.

...

Çoban Salih hayatını vererek öğrendi ki, böyle bir ülkede hayallerin yeri yoktu.

Baba Taştan “gözümün nuru” dediği gencini vererek öğrendi bu düzenin yaşanılabilir olmadığını. Cansız bedenini kendi toprağına gömebilmek için bulup buluşturduğu 90 milyonu ödeyebilmek için çalışıyor şimdi...

ri 3-4 milyar dolar olunca devreye fuhuş mafyası giriyor. 2001 yılında ölen genelev patroniçesi Matild Manukyan, 1994 yılından itibaren birçok kez vergi rekortmeni oldu. Bu örnek bile, fuhuş sektörünün parasal açıdan dev bir sektör olduğunu ortaya koyuyor.

- 18 yaşından küçük hayat kadınları “çocuk hayat kadını” sınıfına giriyor. 2000 yılında sadece İstanbul'da çocuk hayat kadınlarının sayısı 500. Kimi araştırmalara göre fuhuş yaşı 15'e kimine göre ise 12'ye kadar indi.

- Fuhuşa yol açan nedenler şöyle: En başında yoksulluk geliyor. Namus, ahlak, şeref, hayşiyet, doğruluk, dürüstlük, adalet, helal kazanç gibi değerlerin sürekli erozyona uğraması fuhuş için uygun zemini oluşturuyor. Televizyon ekranlarında özendirici mahiyetteki pırıltılı hayat görüntüleri fuhuşun ana hazırlayıcıları arasında.

◆ **Uyuşturucu Yaşı Düştü:** BM Türkiye Madde Kullanım Profili çalışması, uyuşturucu madde kullanım yaşının giderek düştüğünü ortaya çıkardı. Buna göre, ilk kullanım yaşı uçucu maddeler için 11 iken esrar ve Extacy için sırasıyla 16 ve 17 yaş. Genel olarak tüm maddeler için ilk kullanım yaşı 25'in altında. Madde kullanıcılarının çoğunun yaşı ise 15-34 arasında değişiyor. (Cumhuriyet 16 Temmuz)

İşte Van'daki tezgahın, Susurlukçuların politikalarının sonucu. Susurlukçuların halk düşmanı olduğunun bundan daha açık kanıtı olur mu? **Halkın ahlakını bozan kim? AKP bu IMF politikalarıyla mı ahlakı koruyacak?**

En yakın örnek, Van'da meydana gelen “skandal”ı hatırlayın; dünyaca tanınan uyuşturucu taciri Mustafa Bayram'ların milletvekili yapıldığı, AKP'li bakanlarla pazarlık masalarına oturduğu bir ülkede, uyuşturucu elbette en büyük darbeyi gençlerimize vuracaktır. Mustafa Bayram'ları koruyanlar, halkın mücadelesini engellemeleri ve devrimcileri katletmeleri karşılığında mafyaya her türlü olanağı tanıyanlar, bu tablonun sorumlusudurlar.

Türkiye, bir bakanın da itiraf ettiği gibi, “**polis eskortu eşliğinde uyuşturucunun sevk edildiği**” bir ülkedir. Uyuşturucu, oligarşinin halka karşı savaşını finans etmekte kullandığı başlıca araçtır. Türkiye, sadece uyuşturucunun yaygınlaştığı ülke değil, aynı zamanda “dünya piyasası” açısından da **geçiş merkezidir**. Buradan elde edilen para, halka karşı savaşta kullanılır.

Okul önlerine kadar ulaşan zincir içinde polis şeflerinden subaylara kadar devletin “güvenlik güçleri”nin bulunduğu bir mekanizma söz

YOKSULSAN ÖL!

Birleşmiş Milletler tarafından hazırlanan bir rapor daha adaletsizliği belgeledi, bilinen gerçeği teyid etti. Doğal felaketleri araştıran rapora göre, tüm dünyada, doğal felaketler en çok yoksulları vuruyor.

Rapora göre, geçen yıl doğal felaketler nedeniyle 70 bin kişi öldü. Bu rakam aynı süre içinde savaşlarda ölenlerin 10 katı...

Sel, deprem gibi doğal felaketlerde 600 bin kişinin de hayatı etkilendi. Doğal felaketlerden en çok yoksullar etkileniyor. Yoksullar hem alt yapı eksikliği nedeniyle hem de bu tür olayların en sık yaşandığı bölgelerde yaşamalarından kaynaklı en büyük darbeyi yiyorlar.

Türkiye'de de aynı gerçekle karşılaşmıyor muyuz? Depremlerde, sellerde ölen hep biziz. Canlarımızı yitirdiğimiz yetmediği gibi evsiz işsiz, aşsız kalıyoruz ve “sosyal devlet” olmakla övünen ülkemizde biz enkaz altındayken, iktidar mecliste geceyarısı mesaisi ile IMF'nin istediği yasaların sırtımıza en ağır yükü yükleyenlerini geçiriyor. Düzce depremi örnektir. Yıllar geçmesine rağmen hala evsiz durumda binlerce insan var. Hak aradıklarında ise tepesine coplar iniyor, haklarında davalar açılıyor.

Yoksulsan insanca yaşama hakkın olmadığı gibi, yaşama hakkının ne kadar olduğu da görecelidir. Yaşıyorsundur, ama zenginin burnunu bile kanatmayan “doğal felaketler”, hiçbir alt yapısı olmayan konutlarda ölüm olarak kapını çalar. Zenginler en gelişmiş hastanelerde tınakları kanasa özel bakıma alınırlar, yoksulların parası kadar sağlık. Parasının yetmediği yerde ölüverir o anda... Köylerde yaşayan yoksulların çoğunluğu ise sağlık hizmetinin yüzünü dahi görmeden, örneğin kanserden ölür de haberi olmaz.

Birleşmiş Milletler raporu da bu gerçeğin bir yanını rakamlarla anlatıyor.

Ne sel, ne deprem hiçbirinde gerçekte “afet” değildir. Sistemin cinayet araçlarıdır. Önlem almayan, alt yapıya yatırım yapmayan, sadece tekellerin çıkarlarına göre örgütlenen bir sistemin sonucu olarak ölüyoruz. Ve mezar taşlarımıza “depremde... selde... öldü” yazılıyor.

Bu kokuşmuş düzen sürdükçe mezar taşımızdaki yazılar da değişmeyecek...

yoksul

Sayı 7

9

25 Temmuz
2004

konusudur. Bu gerçek onlarca operasyonda, neredeyse polisin, askerin bulunmadığı bir tek uyuşturucu çetesinin dahi bulunmamasıyla sabittir. Burası, karakollarında uyuşturucu satılan bir ülkedir. Sorunun ekonomik boyutunun ötesinde, oligarşi için gençlerin devrimcileşmesini önlemenin en temel araçlarından da biridir uyuşturucu. Dikkat edin, özellikle devrimci potansiyelin olduğu gecekondu bölgelere uyuşturucu bizzat polis tarafından sokulur ve pazarlanır. Ve Temel Haklar Dernekleri'nin kampanyasında olduğu gibi, ne zaman devrimciler uyuşturucuya karşı bir kampanya başlatsa, mutlaka polis tarafından engellenir.

◆ **“Suç Dosyası”nın Sahibi Oligarşik Düendir:** ATO araştırmalarından biri de “Suç Dosyası” başlığını taşıyor. Buna göre, büyük çoğunluğu ekonomik nedenlere bağlı olmak üzere, 2003 yılında 321 bin 805 “suç” işlendi. Bu yılın ilk 5 ayındaki “suç” sayısı ise şimdiden 143 bine 924'i buldu.

2001 yılında, yani IMF programının en büyük yoksulluğu yarattığı süreçte patlama yapan bu “suçlar” 2003'te de artmaya devam etti.

ATO raporu bu “suçlar”ı şahsa ve mala yönelik olmak üzere ikiye ayırıyor. “Şahsa yönelik suçlar” şunlar: Adam öldürme, yaralama, ırza geçme. “Mala karşı suçlar” ise, hırsızlık, dolandırıcılık, gasp, yankesicilik, kapkaç vb.

Rapora göre, 2001'den bu yana hırsızlık, gasp, yankesicilik gibi suçlarda büyük artış yaşandı. Örneğin “ekonomik suçlar” 2000 yılında 103 bin 692 iken, 2003 yılında 152 bin 505, 2004 yılının ilk 5 aylık döneminde de 69 bin 897'yi buldu.

Bu rakamlar gerçekte, “suçlu” olarak gösterilen insanların değil, oligarşik sistemin rakamlarıdır. Suçu yaratan bu düendir, halkı aç, yoksul bırakan, ahlaki değerleri erezyona uğratan kapitalist sistemin kendisidir.

◆ **Çürüme Kimin Eseri?:** Fuhuş, uyuşturucu, dilencilik, artan suçlar... Büyük bir çürümenin rakamlarını veriyor. IMF politikaları ile yoksullaştırılan halkın önünde iki seçenek vardır. Ya, örgütlenip mücadele edecek ve yoksullaştıran düzeni değiştirecek, ya da yozlaşma, çürüme, değersizleşme ve burada örnekleri sayılan ve daha başka örnekler de sıralanabilecek bataklığın içine daha büyük bir hızla gidecek.

Halkın her türlü örgütlenmesini engelleyenler, katliamlar, işkenceler, yasaklar, cezalarla susturmaya çalışanlar, aynı zamanda çürümeyi de körükleyenlerdir. Bu nedenle hiçbir düzen gücü, hiçbir iktidar bu tabloyu tersine çeviremez. “Uyuşturucuyla, suçla, fuhuşla mücadele etmek”ten söz ederler ama yapamazlar. Çünkü yaratan onlardır. Tümü sosyal boyutları olan, sistemin ürünü olan bu bataklıkla “mücadele”den anladıkları sadece cezaları artırmak, asıp kesmek, vurup kırmaktan ibarettir.

Kapitalist sistem çürütüyor, bu açıktır. Ancak, bizim gibi ülkelerde IMF politikaları aracılığıyla uygulanan poli-

AKP yoksullaştırıp fedakarlık istiyor

Gelir dağılımındaki bu uçurum, yoksulluk karşısında AKP iktidarı işçilere, memurlara halka dönüp diyor ki, “**fedakarlık gösterin bütçe disiplini bozulmasın.**” “Kimseye zam yok” diyor bu ülkenin Maliye Bakanı. Memurla dalga geçer gibi yüzde 8'lik zam sadakası verilmek isteniyor.

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin KARDEMİR'deki bir açılıшта, iktidarın halka bakışını çok net anlatıyor:

“Kurumlarımız 'Geçinemiyoruz, maaşlarımıza zam yapın' demeye başladılar. Yüzüne kan gelmiş olan ülke ekonomisini yeniden yoğun bakım odasına sokmak istemiyoruz. Bütçe dengesini bozucu birtakım uygulamaları kimse bizden beklemesin. Fedakârlığı bu ülkede çalışan herkesten beklemek hükümet olarak hakkımız”.

Sen, IMF'den “aferin faiz dışı fazla hedefini tutturdunuz” diye takdir almak için bu halk neden fedakarlık gösterebilir? Hangi hak, neye dayanarak? Madem “yüzüne kan geldi” bu ülkenin, bu canlılık neden on milyonlarca işçiye, memura, yoksul halka yansımıyor da, sadece AKP avanesine ve tekellere yansıyor? Hak olan bu mu?

Benzin istasyonları zam isteyince o gece veriliyor ve o meşhur bütçe disiplini bozulmuyor. Fransa'ya AB için rüşvet olarak uçak karşılığı milyar dolarlar akıtılınca bütçe disiplini bozulmuyor. Ama emekçiler isteyince “fedakarlık”tan, “bütçe disiplinin-den” söz ediliyor.

“Bütçe disiplini” dedikleri, IMF'nin ülke ekonomisinin tekellerin çıkarlarına uygun şekilde dizayn etmesinin “kod adı”dır.

AKP onların iktidarındır. Halkı aç bırakarak ekonomiyi “düzeltmek” gibi bir “çözümü” dayatmak ancak halkı aptal gören, ve yoksulların oyunu alarak zenginlerini seven bir iktidarın işi olabilir.

tikalar bu tabloyu çok daha ağır hale getirmektedir. IMF politikalarını uygulayanlar, bu sonuçlardan doğrudan sorumludurlar. AKP iktidarının bir buçuk yıllık iktidarında IMF programı ve onun talimatları dışında yaptığı hiçbir şey yoktur. Bundan sonrasında da aynı programı yenileyerek devam edecek olan Erdoğan'ın halka vaat edebileceği bir gelecek de yoktur.

Yalanlar çökmüştür. Rakamlar hiçbir yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır. Türkiye halkının yoksulluğu büyürken, işsizler ordusuna her gün binlerce insan katılırken, fuhuştan uyuşturucuya ahlaki çöküntü derinleşirken, AKP iktidarı Avrupa tekellerini nasıl memnun edeceğinin, Amerikan emperyalizmine sırtını dayamak için neyi satacağının hesabını yapmaktadır.

➔ Biz Çözeriz! Halkın Türkiye'sini Devrimle Yaratabiliriz

Nasıl bir ülkede yaşadığımızı gözlerinizde canlandırın;

Resmi rakamlarla bile büyüyen işsizlik ve yoksulluk, milyonlarcası aç ve yoksul olan bir halk, 50 bin dilenci ve etini satan 100 bin kadın gerçeği, insana yönelik hiçbir yatırımı ve prog-

ramı olmayan bir düzenin “İnsani Gelişmişlik”te dibe vuruşu ve emperyalist tekelleri memnun etmek için alınan uçaklar, silah ihaleleri, satılan KİT'ler, kendine lojman yaptırmayı tartışan “vekiller”, Tayyip'in padişah düğünleri, işbirlikçi tekelere ve islamcı sermayeye peşkeş çekilen fabrikalar... F tiplerinde ölümler, katliamlar, işkenceler, infazlar; Ve Çakıcı'dan MİT'e, eroin tüccarlarından AKP'li bakanlara uzanan ilişkiler, üstü örtülen cinayetler, yolsuzluklar, Susurluk politikalarının hayatın her alanındaki hakimiyeti, mafyalaşan devlet, eroinci aşiretlerle 'adalet pazarlığı' yapan bir iktidar...

Böyle bir Türkiye'yi yaratanlar, hiçbir sorunu çözemezler. Açlığa, yoksulluğa, adaletsizliğe onların çözümü yoktur.

Biz çözeriz. Susurluk pisliğini devrimle temizleyebiliriz. Açlık ve yoksulluk düzenine bu düzeni tümünden değiştirip halkın iktidarını kurarak son verebiliriz.

Halkın Türkiye'sini yaratmanın yolu, örgütlenmekten, mücadele etmekten geçmektedir. Böyle bir Türkiye kaderimiz değildir, bize dayatılan hiçbir sorun çözümsüz değildir.

Sayı 7

11

25 Temmuz
2004

AKP'nin Eroinci Aşiretle Pazarlığı

Van'da eroinci aşiretin polis merkezini basması olayının ardından, AKP'nin bu pisliğin içinde olduğu giderek netleşmeye başlıyor. Olaya tanık olanların anlatımları gün yüzüne çıktıkça, AKP iktidarının bölgede kimler üzerinden oy aldığı, kimlere dayandığı da görülüyor.

Aşiret reisi Mustafa Bayram'a yakın birinin anlatımlarına göre, baskına katılan Mustafa Bayram ve AKP'li Edremit Belediye Başkanı Hecer Bayram, Hamit Bayram'ı polisin elinden aldıktan sonra, gözaltına alınarak Van Emniyeti'ne götürülüyor. Burada, Başkale AKP'li Belediye Başkanı ve Şerefan aşiretinden Ejder Yağizer, Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Mustafa Bayram, Hecer Bayram ve Emniyet Müdürü Tacettin Kurt'un da katıldığı bir toplantı gerçekleştiriliyor.

Bu toplantıda, polis merkezini basmaktan suç üstü yakalanan eski milletvekili Mustafa Bayram ve AKP'li belediye başkanı oğlu Hecer

Bayram ile, kaçırılan Hamit Bayram'ı teslim etmeleri üzerine pazarlık yapılıyor. Bu pazarlık sonucu, resmen suçüstü yakalanan Mustafa Bayram ve oğlu serbest bırakılıyor. Hecer Bayram'ın adının olaya karıştırılmaması üzerine de anlaşma yapılıyor. Çünkü, AKP'den belediye başkanı olan Hecer Bayram'ın polis merkezi baskınına katıldığının ortaya çıkması, AKP'yi de yıpratacaktır. MEB Hüseyin Çelik tüm bu anlaşmalar da aşiretle devlet adına pazarlığı yürütüyor. Mustafa Bayram'ın serbest bırakılmasının ardından yeniden tutuklanması ise, verdiği sözü tutmaması, yani kaçırdığı oğlunu teslim etmemesinden kaynaklanıyor.

Hüseyin Çelik

TECRİT İŞKENCESİ

İşkenceli ölüm hücreleri sakat bırakıyor, çürütüyor, öldürüyor!

F Tipinde 116. Ölüm: Salih Sevinel

Açık bir katliama dönüşerek süren tecrit işkencesi sonucunda 20 Temmuz'da Tekirdağ F Tipi'ndeki tutsaklardan Salih Sevinel, hücresinde rahatsızlandı ve kaldırıldığı hastanede öldü.

DHKP-C taraftarı olduğu belirtilen Sevinel'in ölümü üzerine Cephe tarafından 23 Temmuz tarihinde yapılan açıklamada, Sevinel'in ölümünün "sıradan" bir ölüm gibi görülemeyeceği belirtilerek şöyle deniliyor:

Neden ve nasıl öldü Salih?

Resmi ölüm nedeni "kalp krizi" olarak kaydedildi Salih'in.

Yetecek mi herkese bu resmi kayıt? "Kalp krizindenmiş" denilip geçilecek mi?

Salih'in iki yıl önce sapasağlam olan kalbinin o koşullara neden ve nasıl dayanmadığı sorgulanmayacak mı?

Sorgulanmalı. İki yıl önce, F tiplerinin işkenceli ölüm hücrelerine atılmadan önce sapasağlam biri olan, hiç bir rahatsızlığı bulunmayan Salih'in, ağır tecrit ve işkence koşullarında kalbinin nasıl rahatsızlandığı tıbbi değil, siyasi bir sorgulama konusudur.

Hangi politika insanların sapasağlam beyin-

lerini, kalplerini, böbreklerini çürütüyor?

Hangi politika aydınlık beyinli insanları şizofren yapıyor, hangi politika güleç yüzlü insanları intihara sürüklüyor?..

Bunlar sorulup cevaplanmadan, Salih Sevinel'in ölümü açıklanamaz.

Hayır, Salih Sevinel, kalp krizinden ölmedi. O katledildi. Salih Sevinel'i katleden tecrit işkencesidir. Salih Sevinel'i katleden tecriti sürdürmekte ısrarlı olan AKP iktidarındır.

Tecrit, bir imha politikasıdır

Salih Sevinel'in hücrelerdeki ölümü, tecrit sorununu bir kez daha herkesin önüne koyuyor. Cephe açıklamasında özellikle tecrit politikasının niteliği üzerinde durularak, şunlara dikkat çekildi.

Tecrit, insandan, toplumdan yalıtılmışlıktır. Tecrit, sadece düşüncelerin değil, duyguların, paylaşımın, dayanışmanın yasaklanmasıdır.

Bu ülkede yaşayan, bu ülkenin aydını, gazetecisi, demokrati olma sıfatını taşıyan herkes artık şunu görmelidir; bugün ülkemiz hapishanelerinde yaşanan sorun "koğuş mu, oda mı"

Halkı Tüketebilir misiniz? Hayır!

O halde Salihleri de tüketemeyeceksiniz!

Salih Sevinel, Tokat Zile'ye bağlı Kervansaray köyü doğumluydu. Yoldaşları yaptıkları açıklamada Sevinel'e ilişkin şu bilgileri verdiler:

38 yaşında, evli ve üç çocuk babası bir taraftarımızdı. Çiftçiydi. Yıllardır hareketimizle bağı vardı. Halkın kurtuluş savaşını desteklemek için sayısız fedakarlıkları, riskleri, bedelleri göze almıştır. Lojistik alanda çeşitli görevler üstlenmiştir.

Bir dönem ilişkisi kopmuş-

tur; yeniden ilişki kurulduğunda giden yoldaşımız "ne yapabilirsin?" diye sormuştur Salih'e; onun cevabı kısa ve açıktır: "Buna ben karar veremem, Parti'nin nerde ihtiyacı varsa orada görev alırım..." Bir top çizgisiz kağıt, bir çuvalın da olsa, Partiye ait eşyaları yıllarca kutsal bir emanet gibi saklayan bir bağlılığın adıdır Salih.

1995'te Tokat bölgesinde faaliyet yürüttüğü dönemde İç Anadolu operasyonunda tutuklandı. Bir süre Ankara Ulu-

canlar Hapishanesinde tutsak olarak kaldı. Tahliye edildikten sonra yargılandığı dava sonuçlandı ve 12,5 yıl hapis cezası verildi. Ondan sonra illegal yaşamak zorunda kaldı. İki yıl önce tutuklanarak F Tiplerine konuldu. Harekete ve halkın davasına bağlılığını hücrelerde de sürdürdü. Oligarşinin tecrit işkencesinin katlettiği şehitlerimiz arasına katıldı. O halktır, ne öldürmekle tüketilir, ne hücrelere atmamakla sindirilir. Yeni Salihler çıkar, halkın davasını sahiplenir, hesap sorar.

tartışmalarının çok ötesindedir. Bugün tartışılması gereken sadece ve sadece tecrittir. Çünkü tecrit, Ortaçağ'ın Engizisyon politikalarının, 20. Yüzyılın Nazi uygulamalarının emperyalist ABD ve Almanya tarafından gerçekleştirilen "çağdaş" bir sentezidir. İnsanlığa bir saldırdır. 24 saat ve onyıllar boyu kesintisiz süren bir işkence metodudur.

TECRİT İŞKENCESİ ÖLDÜRÜYOR! İşkenceye karşı olanlar, işkence bir "insanlık suçudur" diyenler, yoğunlaştırılmış ve kesintisiz bir işkence olan tecrite karşı ayağa kalkmalıdır.

116 ölüm! Katliama dönüşmüş olan tecrit işkencesi karşısında susanlar, insan olmanın onuruna sahip olduklarını iddia edemezler.

Salih Sevinel 20 Temmuz günü sabah saatlerinde hücrelerinde bir rahatsızlık geçiriyor. Revire götürülüp burada bir iğne vurulduktan sonra, iyileşmediğini bile bile hücrelerine getiriliyor. Hücrelerinde çenesi kilitleniyor ve nefes alamaz

duruma geliyor. Tekrar revire götürülüyor ve revirde hayatını kaybediyor.

Tecrit politikası işte böyle bir şeydir; bu politikayı uygulamakla görevli olanlara, insanı insan olarak görmemek öğretilmiştir. O beynindeki düşünceler yok edilmesi gereken herhangi bir varlıktır. Eğer o düşünceleri beyinlerinde taşımakta ısrar ediyorsa, o zaman fiziken yok edilmelidir. Hapishanenin tüm işleyişi, tutsakların yiyecek, giyecek ihtiyaçlarının karşılanması, bu amaca göre düzenlenmiştir.

Bu politika, şimdilik 116 insanı katletti. Burada bir katliamdan söz ediyoruz.

Tayyip Erdoğan, F tiplerindeki ölümler kendisine hatırlatıldığında "bizim dönemimizde böyle olaylar yaşanmadı" diye açıkça yalan söylüyordu. İşte yalancı başbakanın suratına şamar gibi inecek bir ölüm daha. AKP daha ne kadar ölümleri ve ölümlerdeki sorumluluğunu reddetmeye devam edecek?

Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Bunu Başuçlarında Haykırmamızı Hiç Bir Güç Engellemez!

Salih Sevinel'in şehit düşmesi üzerine Tekirdağ ve İstanbul polisi seferber oldu. Cenaze önce polis tarafından İstanbul Cerrahpaşa Adli Tıp'a götürüldü. Salih Sevinel'in vasiyeti üzerine cenazesi Gazi Mahallesi Cemevi'ne götürülecekti. Ancak polis Adli Tıp'tan cenazenin alınmasına engel oldu. Gerekçeleri yasakçı zihniyetin ve cenazelerimizden korkunun ifadesiydi: "Alibeyköy, Okmeydanı, Gazi, Nurtepe Mahalleleri'nde tören olmayacak, İstanbul Valisi Muhammer Güler ve Başsavcılık tarafından karar alınmıştır"!

HHB avukatları cenazenin ve rilmemesi nedeniyle Fatih Savcılığı'na suç duyurusunda bulunurken, cenaze töreninin Karacaahmet Cemevi'nde yapılması kararlaştırıldı.

Bunun üzerine Gazi Mahallesi'nden akrabaları ve TAYAD'lı Aileler Karacaahmet'e doğru yola çıktılar. Ne var ki işkenceciliği kadar yalancılığı da ünlü polis, burada da engellemesini sürdürerek, cenazenin Esentepe Kartal Cemevi'nde teslim edileceğini söyledi. Ama her ne olursa olsun, Salih'in başucunda marşlar söylenecek, yumruklar havada and içilecekti. TAYAD'lı Aileler "Salih Sevinel Ölümsüzdür" yazılı pankartı açarak, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Salih Sevinel Ölümsüzdür" sloganlarıyla Cemevi'ne kadar geldiler. Sevinel'in buradan Tokat'a uğurlanmasının ardından yakınları ve TAYAD'lı Aileler, Gazi'den kaldırdıkları bir otobüsle "Bize Ölüm Yok" marşıyla Tokat'a doğru yola koyuldular.

Cenazeyi Tokat'a kaçırmayı amaçlayan polisin baskılarına rağmen Tokat'ta halkın cenazeyi

sahiplenmesi engellenemedi. Zile'nin Kervansaray Köyü'ne cenaze ile birlikte giden iki otobüs köy girişinde durdurularak beş TAYAD'lıyı gözaltına aldı. Birkaç saat gözaltında tutulan beş kişi bırakılınca Salih Sevinel'in tabutu karanfillerle süslendi. Civar köylerinde katılımıyla yaklaşık bin kişi olan kitle köy çıkışından mezarlığa kadar "Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez" pankartı taşıdı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Salih Sevinel Ölümsüzdür" sloganlarıyla mezarlığa gelindi. Mezarlıkta Niyazi Ağırman'ın konuşmasının ardından, saygı duruşuna geçildi. Cenaze marşlar ve sloganlarla toprağa verildi. TAYAD'lı Ailelerin İstanbul'a dönüşünde ise TAYAD'lı Niyazi Ağırman JİTEM tarafından gözaltına alındıktan birkaç saat sonra serbest bırakıldı.

Sayı 7

13

25 Temmuz
2004

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ekibi'nden
Selami Kurnaz

282 Gündür

ölüm orucunu sürdürüyor

Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi
25 Temmuz 2004'te
Ölüm Orucuna Başladı

Selam olsun
alnı kızıl bantlılara!

Kızıldere Onbeşler Bedreddinler yaşıyor
Alnı kızıl bantlılar kavgaya çağırıyor
Haklıdır kavgamız tarihin çağlayan akışında
Biz varız yaratılan güzelliğin parlayan nakışında
Selam olsun karanlığı şimşek çakıp yakanlara
Selam olsun özgürlüğe bayrak bayrak koşanlara!

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi'nin Açıklamasıdır:

Tecrit devam ediyor!

Tecrit devam ettiği için direnişe devam ediyoruz!

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibimiz (11. Ekip), 25 Temmuz Günü Ölüm Orucuna Başlıyor!

Halkımız! Yoldaşlarımız! Dostlarımız!

Üç yıl dokuz aydır, F tiplerindeki tecrite karşı direnişi sürdürüyoruz. 4. Yılı tamamlamak üzere olan direnişimizde 115 insanımızı şehit verdik. Belki daha da vereceğiz. Fakat artık herkesin açık bir biçimde gördüğü üzere, düşüncelerimizi, inançlarımızı ve ideallerimizi asla terketmeyeceğiz.

Biz düşüncelerimizle, inançlarımızla, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm idealimizle varız.

F tiplerindeki tecrit politikasıyla düşüncelerimiz yokedilmek, bedenlerimiz fiziken çürütülmek isteniyor. Buna izin vermeyeceğiz.

Tecrit politikasıyla, halkımızın tüm kesimleri örgütsüzleştirilmek, birbirinden koparılmak, suskun, örgütsüz, emperyalist ve işbirlikçi tekellerin sadakalarıyla yaşar hale getirilmek isteniyor. Tecrite karşı direnişimizle bunun önünde barikat olmaya devam edeceğiz.

Kararlılığımızın dünki ifadesi 115 şehidimizdir.

Kararlılığımızın bugünkü ifadesi ölüm orucu şehidimiz Sevgi Erdoğan'ın adını verdiğimiz 11. Ölüm Orucu Ekibi'nde direnişe başlayan yoldaşlarımızdır.

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'nde DHKP-C Davasından 5 özgür tutsak yeralmaktadır.

25 Temmuz'da ölüm orucuna başlayacak olan yoldaşlarımız şunlardır:

Vedat Çelik - Tekirdağ 1 Nolu F Tipi

M. Kemal Eren - Kandıra 1 Nolu F Tipi

M. İnan Işık - Kırıklar 1 Nolu F Tipi

H. Sergül Albayrak - Uşak E Tipi

Fehim Horasan - Sincan 1 Nolu F Tipi

AKP iktidarı, işbaşına geldiği günden bu yana, F tiplerindeki tecrit politikasını ve katliamı sürdürmüştür. Devraldığı bütün zulüm yöntemlerini kat kat ağırlaştırarak uygulayan AKP de direnişimizi kıramamıştır. Şimdi yine "reform" aldatmacalarıyla tecrit politikasını daha da pekiştirmek için Türk Ceza Kanunu'nda,

Yeni İnfaz Yasası'nda tutsaklara karşı yeni baskı, dayatma ve cezalar getirmek istemektedir.

AKP de bu direnişi kıramayacak. AKP de 12 Eylül'den bu yana oligarşinin bir türlü amacına ulaşamadığı amaca, tutsakları teslim alma amacına ulaşamayacak. F Tiplerindeki tecrite karşı ölüm orucu direnişimiz, tüm saldırıların önünde barikat olmayı sürdürecektir.

Başta TTE olmak üzere AKP'nin hapishanelere getirmek istediği yeni baskı ve dayatmalara karşı çıkmak isteyen her kesim, bilmelidir ki, tecrite direnilmeden, TTE'ye, İnfaz Yasası'na karşı mücadele edilemez. Tecrit bu saldırının odağıdır. Getirilen tüm yeni baskı ve dayatmalar; tecriti güçlendirmek içindir; dolayısıyla direniş mevsisini esas kuracağımız yer, tecrittir. Tecrite karşı sürdürülen ölüm orucunu desteklemek, bu yeni baskı ve dayatmaların da önünü kesmektir.

Bütün güçlerimizi tecrite karşı birleştirelim.

Halkımız! Dostlarımız!

Duymayanlar, artık tecriti ve 115 ölümü duymalıdır. Direnenlere, ölenlere karşı duyarsızlaşanlar, başka hiç bir konuda mücadeleye edemez ve mücadele ediyoruz dedikleri konularda da başarı kazanamazlar. Halkın mücadelesi ve direnişi bir bütündür. 115 şehidin verildiği, yeni direnişçilerin ölümüne yattığı bir direniş, tüm halkın mücadelesi için moral ve maddi bir güçtür.

Biz bulunduğumuz yerden mücadeleye bu gücü vermeyi sürdüreceğiz.

Direniş devam edecektir.

22 Temmuz 2004

DHKP-C Tutsaklar

Örgütlenmesi

Genelgeler, Tüzükler Az Geldi; Sırada TCK Var

Hapishanelerdeki direnişi, tutsakların iradesini kırmaya Genelgeler, Tüzükler Yetmiyor; artık “disiplin cezaları” Türk Ceza Kanunu'na konuluyor. Tutsakların her davranışını cezalandıran bir mantık TCK'ya yerleştirilerek, her durumda zaten içerideki tutsağa yıllarca ek cezalar verilmesinin yolu açılıyor.

AKP hükümeti direniş karşısında zor durumdadır.

Direnişi kırmak için sansüre, disiplin cezalarına, yasaklara başvuran iktidar, direnişi kıramamanın aczi içindedir.

Bu acizlik, AKP'nin “daha fazla ceza, daha fazla sansür” politikasının da nedenidir.

AKP direnişi yok sayıyor, direnişi muhatap almıyor görünüyor. Ama gerçek öyle değil. AKP hükümetinin ve özel olarak da Adalet Bakanlığı'nın gündeminden bir an bile çıkmıyor direniş. Beyinlerini kemiriyor. Ne yapsak, ne etsek de direnişi kırsak diye uykuları kaçıyor.

İşte böyle olduğu içindir ki, “AB'ye uyum” için çıkarılan hemen her yasaya, AKP, hapishanelerle ilgili bir kaç madde sokuşturmaktadır.

“Basın Yasası”nın çeşitli maddeleri bile, F tiplerindeki direnişi engellemeye, etkisizleştirme hesaplarıyla konulmuştur.

Şimdi ise sırada Türk Ceza Kanunu var.

Bugüne kadar hapishanelerde “hapishane düzenine karşı suçlar” olarak adlandırılan suçlara, esas olarak genelgelerde yer verilmiş ve bu çerçevede de hücre cezası, görüş yasağı gibi cezaları öngörülmüştür.

Fakat 24 yıllık hapishaneler tarihinin tanıklık ettiği gibi, bu baskılar, cezalar, tutsakları teslim almaya yetmedi. AKP şimdi hapishanelerdeki direnişleri, mahkemelerde ağır ceza tehditleriyle engelleme hesabıyla, TCK'da bunlara yer veriyor ve ağır cezalar öngörüyor. Taslaktaki ceza maddeleri şöyle diyor:

“Hükümlü ve tutukluları açlık grevine veya ölüm orucuna teşvik veya ikna eden, ya da talimat veren, tehdavi edilmelerini, beslenmelerini engelleyen kişilere bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir.

Hapishanede isyan eden tutuklu ve hükümlülere 6 aydan üç yıla kadar hapis cezası verilir.”

Ayrıca keyfi gerekçe ve mütaalarla bu cezaların iki kat, üç kat artırılabilmesinin de yolu açılıyor.

Ama AKP boşuna uğraşıyor. Hapishanelerdeki tecrit politikası ve hücre sistemi sürdükçe, tutsaklara teslim olma dayatıldıkça, direnişler bitmeyecektir. İsterlerse on tane daha TCK hazırlasın, isterlerse onlarca yıl daha ceza eklesinler, sonuç değişmez!

Sayı 7

15

25 Temmuz
2004

Yaşamı savunmak için yine ölüme yattık!

**İnsanlar için öleceksin
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken
hem de en güzel
en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde**

116 kez öldük... Nazım Hikmet'in dediği gibi, "insanlar için" öldük.

Ve şimdi beş özgür tutsak daha alınlarına kızıl bantlarını takarak "Ya zafer ya ölüm" kararlılığıyla adımlayacakları ölüm yolculuğuna başladılar.

Nazım'ı ağızlarından düşürmeyenler nerede?

116 insan öldü!

116 insan yaşamını kaybetti.

Yaşam kutsaldır diyenler, bir tek yaşamı kurtarmak için bile herşeyi yapmaya değer diyenler, nerede?

Yaşamı savunmak için ölüyoruz. "Yaşamın yasaklandığı" tecrit hücrelerinde insanca, siyasi kimliğimizle, düşüncelerimizle yaşayabilmek için ölüyoruz. Yaşamın mı, ölümün mü savunulduğu çok açık değil mi? Bu topraklarda tüm halkın inançlarıyla, düşünceleriyle insanca yaşayabileceği bir yaşamı savunmak için direniyoruz.

Direnişe karşı çıkışlarını "yaşamı savunuyoruz" gerekçesiyle açıklayanlar nerede?

"Yaşam kutsaldır" diyenler nerede?

Soruyoruz onlara: 116 devrimcinin yaşamı sizin için ne ifade ediyor?.. Ölüme yatan beş kişinin yaşamı sizin için ne ifade ediyor?

Herkes biliyor ki, birer ikişer aramızdan alınan tutsakların yaşamını savunmanın yolu, tecrite karşı çıkmaktan geçiyor.

Tutsakların yaşamını savunmak için kilini kıpırdatmayanların "yaşamın kutsallığı" üzerine sözleri ne kadar iğreti geliyor kulağa. Bu sözlerdeki riya-karlık insanın midesini bulandırıyor.

Siz hangi yaşamı savunuyorsunuz? Kimin yaşamını savunuyorsunuz? Sakın savunduğunuz sadece kendi yaşamınız olmasın. Sakın savunduğunuz

o çok sevdiğiniz kedilerin, köpeklerin yaşamı olmasın... Sakın Oya Baydar gibilerinin sapık yaşamını savunuyor olmayasınız!

"Yaşam kutsaldır" cıların çıkardığı gazetelerde kedilere-köpeklerle sayfalar, köşeler ayrılıyor, ama 116 ölümün haberini kıyıda köşede ancak bulabiliyorsunuz veya hiç bulamıyorsunuz. Bu nasıl izah edilecek?

Bunları soruyoruz; çünkü yaşamı savunmak adına yaptığınız hiç bir şey yok! Bu ülkede insanların yaşamı, işkence hücrelerinde yok ediliyor... Sesiniz çıkmıyor... İşkencehanelerde, dağlarda yaşamalar yok ediliyor, sizin yine sesiniz çıkmıyor... Yoksulluk, açlık yaşamları yok ediyor, yine yoksunuz!

Ölüm kol geziyor bu ülkede.

Ve siz, faşizmin zulmünün getirdiği ölümden de, yoksullukların getirdiği ölümlerden de uzakta kendinize bir yaşam kurmuşsunuz, orada "yaşam kutsaldır" diyorsunuz.

Demek, sadece sizin mahallelerinizdeki, düzen içi statükolar sayesinde varlığını sürdüren "yaşam"lar kutsal.

"Yaşam kutsaldır" teorisiyle düzen içiliklerini, kaçkınılıklarını meşrulaştıranlara soruyoruz:

Biz yaşamı savunmak için 4 yıldır direniyoruz.

Siz ise, 4 yıldır, "İnsanlar nasıl hayatını böyle hiçe sayıyor? Hücrelerde neden bedenlerini tutuşturuyorlar?" diye bilimin, sosyolojinin emrettiği soruları bile sormadan "yaşam kutsaldır" gevezeliğine devam ettiniz.

Düzenin icazeti altına sığınmış tatlı su solculuğunuzu mazur göstermek için neler saçmalamadınız ki? **Ölerek hangi mücadele verilebilir ki? Ne yaparsan yaşayarak yapacaksın?.. Bu insanlar kolay yetiştiriyor ki...** diye yazdınız durmadan. **Ölüm tarikatları** mı demediniz, **ölümseverlik** mi demediniz?

Siz en başta dizelerini aktardığımız Nazım'ın tırnağı bile olabilir misiniz?

Halk için, vatan için, sosyalizm için, devrim için ölümü göze alamayanlar ne aydın, ne sosyalist, ne şu ne bu hiç bir şey olamazlar.

Siz de olamazsınız.

Çünkü değerleriniz tükenmiş.

Hayatı sevmek ve doya doya yaşamak konusunda, devrimcilerin yanından bile geçemezsiniz. Ancak sorun bu değil. Sorun insanın **uğrunda ölebileceği değerler** olup olmamasıdır. Hayatına anlam katan bir idealinin olup olmamasıdır. Siz “yaşam kutsalcılar”, siz bunları kaybettiğiniz için uzağınızın direnişin.

“Kaybetmedik!” diyenler varsa, çıkın ortaya, çıkın ve savunun ölümle yatmak zorunda bırakılan yaşamları.

Tecrit zulmünün yokettiği yaşamları savunmadığınızda, “yaşamın kutsallığı” üzerine sözlerinize ve “yaşamı savunduğunuzu” kim inanır?

Nedir hayat?

Yemek, içmek, cinsellik, bir araba, bir ev, iş... Bunlardan mı ibaret? “Yaşam kutsaldır” derken savunduğunuz bunlardan mı ibaret?

Vatan, halk, bağımsızlık, sosyalizm, mücadele, idealler, inançlar, hayat bunlardır. Hayat, şereftir, namustur, onurdur, inançlardır. Bunlar olmazsa hayat da yok demektir; veya başka bir deyişle, **“yaşamış sayılmaz zaten halkı için ölmesini bilmeyen”**...

Küçükarmutlu'da ölüm orucunun sürdüğü dönemde *“yaşam ve ölüm nedir? gelin direnişçilerle tartışın”* diye çağrılar yapmıştık hatırlanırsa. Yaşamın kutsallığı ve devrimcilerin “ölümseverliği” üzerine sayfalarca yazanlar, spekülasyon yapanlar, bu davete uyma cesareti gösteremediler.

O zaman bu davete uyma cesaretini ve namusunu gösteren bir sanatçının sözlerini hatırlatalım yaşam savunucularına:

Direnişçilerin ziyaretçisi **Edip Akbayram**'dı. Muhtemel ki, “yaşamın kutsallığı” konusunda farklı düşünüyordu direnişçilerden. Ama gitti, gördü ve dedi ki;

“... Onlara ‘Yaşamak herşeyden güzeldir, ne olur bu kadar kolay ölmeyin’ diyecektim. Ama farkettim ki, onlar kendi özgür iradeleriyle bu eyleme girişmiş. Elbette onlar da yaşamın güzelliğini biliyor. Ama ‘Bugün bize yapılanlar yarın başkalarına da yapılacaktır’ diyorlar. Bunun üstüne onlara eylemlerinden vazgeçirmek için bir şey söylemek gelmedi içimden...” (Aktüel 26 Nisan 2001)

Yine hatırlanacaktır; bir Profesör de Ecevit'e şu mektubu göndermişti:

“Yaşam ve Ölüm Üzerine Bir Dilekçe

Sayın Bülent Ecevit , ben 50 yaşında bir hekim ve bir öğretim üyesiyim.

Bir kere bu eylemin bir intihar eylemi olmadığını anladım. Çünkü ancak ölümü yaşama ter-

cih edenler, yaşamın artık sürdürmeye değer olmadığını düşünenler intihar ederler. Bu genç insanların ise ölmek istemediğini, yaşamayı hem de çok sevdiklerini, tam da bu nedenle, yani yaşamı çok değerli buldukları için tek ve en değerli varlıklarını öne sürdüklerini kavradım. (Prof. Dr. Huri ÖZDOĞAN, 20 Nisan 2001 Cumhuriyet)

Bunları, “yaşam kutsaldır” deyip, yaşamların işkenceli ölüm hücrelerinde yokedilmesi karşısında kollarını kıpırdatmayanların, dumura uğramış beyin hücrelerini harekete geçirmek için hatırlattık. Yaşamı savunuyorum diyen herkese direnişin çağrısını bir kez daha hatırlatıyoruz.

Direniş yaşamı savunma direnişidir; direnişin amacı insanca, inançlarıyla, düşünceleriyle yaşamayı savunmaktır.

“Yaşam kutsaldır” diyenler, yaşamın **insanca ve onurlu** olmasını savunuyorlarsa, hiç bir kaçışları yoktur; tecrite karşı yaşamı savunmak için direnmelidirler.

“Yaşam kutsaldır diyenler nerede?” sorusu, onları yaşamı savunma mücadelesinde görme çağrısıdır. Bu çağrı duymazlıktan geliniyorsa, o zaman başta söylediklerimiz bir kez daha kanıtlanmış olur; kutsal saydıkları tek yaşam, kendi tatlı canlarından başka bir şey değildir.

“Diskette Adın Geçti” Davası Av. Kozağaçlı'yı 60 Avukat Savundu

Avukat Selçuk Kozağaçlı hakkında, 1 Nisan operasyonunda bulunduğu iddia edilen **diskette adı geçtiği** gerekçesiyle açılan davaya 21 Temmuz'da Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlandı.

İddianamede, Av. Kozağaçlı için **“DHKP-C'ye bilerek yardım ve yataklık ettiği”** iddiasıyla 3 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası isteniyor. Tek kanıt ise, hayali disketteki hayali dosyalar.

21 Temmuz'daki duruşmaya, çeşitli illerin barolarına kayıtlı Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi 60'a yakın avukat katılarak, Kozağaçlı'yı savundu. Kozağaçlı duruşmada yaptığı konuşmada iddiaların hayal ürünü olduğunu, hayal ürünü diyaloglarla suçlandığını, esas olarak **“avukatlık faaliyetinin” yargılandığını** belirterek sözlerini şöyle sürdürdü. **“Yargılama bu kadar basite alınmamalı. Müvekkillerine hukuki yardım yaptığı için avukat yargılayan bir rejimin, ulusüstü hukuk karşısında utanç duyması gerekir.”**

Katilleri AKP'dir

Ankara-İstanbul arasında sefer yapan "Hızlı Tren" Ankara yönüne giderken Sakarya Pamukova'da yaşanan kaza sonucu onlarca insanımız hayatını kaybetti.

Hayatını kaybeten insanlarımızın ailelerine başsağlığı, yaralıları acil şifalar diliyoruz...

Ölenlerin sayısı ve kazanın nedeni konusunda çeşitli spekülasyonlar ilk andan itibaren yaşandı. Önce 100'ün üzerinde ölü sayısı bizzat resmi yetkililer tarafından açıklanırken, bir süre sonra aynı resmi yetkililer tarafından bu sayı 37 olarak açıklandı. Dergimiz yayına hazırlandığında bu konuda henüz netleşen bir durum yoktu.

Ancak kazada tartışılmaz olan gerçekler vardır. Bu gerçekler adı "hızlı tren" olan bir trenin "aslında hızlı olmadığı" söylenerek, "abartılmamalı" denilerek geçiştirilemez.

Türkiye'de her konuda olduğu gibi, bu konuda da "alt yapı" diye bir şey yoktur. Her şey göstermelik ve günü kurtarmaya dönüktür. İnsan hayatına değer vermez bu düzen. Silaha, polise, istihbarata, mafya tetikçilerine, emperyalist tekellere aktarılacak parası vardır, ama hiçbir konuda alt yapıya aktaracak parası yoktur oligarşinin. Gerek duymaz buna. AKP iktidarı da aynı zihniyeti, aynı halk düşmanı politikayı sürdürmektedir.

AKP iktidarı halka iş yapıyor gözükmek için Hızlı Tren projesini hayata geçirdi. Türkiye'de normal trenleri dahi kaldırmakta zorlanan bir alt yapı üzerine oturtuldu. Ciddi, halkı düşünen, uzun vadeli hareket eden bir iktidar gerçeği olmadığı için, AKP için de aslolan günü

kurtarmaktı. Başta Yıldız Teknik Üniversitesi profesörlerinden Aydın Erel ve Haluk Gerçek olmak üzere bir çok bilim adamı, bu alt yapının hızlı tren için uygunsuzluğu konusunda uyarılar yaptı. AKP iktidarı bu uyarıların hiçbirini dinlemedi. Hiçbir konuda, hiçbir bilim insanını dinlemeyen, halkın hiçbir kesiminin görüşlerine değer vermeyen iktidar, bu proje ile aynı zamanda tekeller için de bir kâr alanı açmış oluyordu.

Tayyip Erdoğan'ın hemen kaza mahaline gitmesi bu gerçeklerin üzerini örtemez. Onlarca insanımızın katili Erdoğan ve ilgili bakanlarıdır, AKP iktidarıdır. "Yatırım" değil, "yatırım yapıyormuş gibi yapma" oyunu insanlarımızın hayatına malolmuştur. Şimdi suçlarını örtbas etme telaşındalar.

Tayyip Erdoğan suçludur. Olay yerinde basını "olayı neden böyle veriyorsunuz" şeklindeki tehditleri dahi bu suçluluğun ürünüdür. Sansür suçluların en büyük sığınağıdır.

Başta ulaştırma bakanı olmak üzere ilgililer derhal istifa etmeli, Erdoğan hükümeti katliam suçunun hesabını halka vermelidir.

Sayı 7

18

5 Temmuz
2004

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

**Şehitlerimiz Onurumuz,
Direnişçilerimiz Gururumuzdur**

Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda TAYAD'lıların açlık grevi ve oturma eylemi 300'lü günleri geçti. 300 gündür direnişin sesi onlar. Basının sansürü ya da iktidarın görmezlikten gelme politikası bu gerçeği değiştirmiyor. Onlar tarihe not düşmekle kalmıyor, orada varlıkları ile Türkiye gerçeğini gösteriyorlar. Önlerinde duran ve direniş gününü ve şehitlerin sayısını yazan dövizler, Türkiye'nin çıplak gerçeklerinin birer cümlede ifadeleridir. TAYAD'lılar şimdi, Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'nin gün gün eriyen hücrelerinin susmayan çığlığı olacak.

Türk-İş ve Hak-İş İşçiler İçin Vermedikleri Kavgayı Kendi İktidarları İçin Veriyor

Sendikal rekabet, hem Türk-İş hem de Hak-İş'in patronlara karşı vermedikleri mücadeleyi, birbirlerine karşı, kendi iktidarları için verdiklerine tanık oluyor.

Türk-İş, Hak-İş'in, AKP iktidarının desteğini alarak, "yalan, tehdit ve rüşvet" yöntemleriyle, özellikle orman, tarım ve belediye işkollarında kendi üyelerine sendika değiştirmeleri için baskı uyguladığını açıkladı. Bunun için meydanlarda eylemler yaptılar.

Hak-İş bu suçlamalar karşısında, Türk-İş'in açıklamalarının "anlamsız karalamalar" olduğunu, Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu'nun Tarım Orman-İş'i örgütlemek için il il dolaşmasının "yanlış değil kararlılık" olduğunu belirterek, "orman işçileri, geçmişte üye oldukları Hak-İş'e, yuvalarına geri dönüyor" dedi.

Milyonlarca sendikasız işçinin olduğu, patronların, iktidarların sürekli olarak sendikasızlaştırmayı dayattıkları koşulda, bu tür sendikal rekabetin bir tek anlamı vardır; rant. Ve işçi sınıfının önündeki en önemli barikat da işte bu sendikacılık anlayışıdır. Bu olayda ortaya koydukları enerjiyi, örneğin Kölelik Yasası'nın çıkarılması karşısında göstermemişlerdir, örgütsüz işçileri örgütlemek için kullanmamaktadırlar.

Türk-İş'in uzlaşmacı sendikacılığı, tek tek ilerici sendikacıların tavrından bağımsız olarak, emek hareketini geliştirme gibi bir hedefi olmadığı biliniyor. Ancak bu çatışmada, Hak-İş'in tavrı doğrudan patron durumundaki iktidarın desteğiyle ortaya çıkmaktadır. Hak-İş'in AKP iktidar olduğundan bu yana hiçbir yerde sesi duyulmamakta, iktidarı rahatsız etmekten özenle geri durmaktadır. AKP iktidarı hayatın her alanında örgütlenmek için bu tür işbirlikçilerini harekete geçirmiş, her türlü olanağı, devlet mekanizmasının gücünü kullanmaktadır. Böyle bir sendika elbette patron karşısında işçinin hakkını savunmaz, savunmuyor.

"Socotab İşçileri 'Haklıyız Kazanacağız' Sloganıyla Direniyor

Yaklaşık 10 gün önce işlerinden atılan Socotob Tütün Fabrikası işçilerinin eylemleri sürüyor. İşçilerin her gün eylem yapması, soruna ilgisiz kalan sendikayı da harekete geçmek zorunda bırakıyor. Tek Gıda-İş Sendikası'nın patronlarla görüşmeleri sürerken, işçiler Bornova'da fabrika önünde eylem yaparak sınıf kardeşlerinden destek istedi. 16 Temmuz günü "Haklıyız Kazanacağız" pankartıyla fabrika önünde yapılan eylemde, "İşçilerin Birliği Socotab'ı Yenecek" şeklinde sloganlar atıldı. İşçilerin ertesi günü eylem yeri ise Konak Meydanı'ydı.

Direniş kararlılıklarını dile getiren işçiler, Konak Pier önünde "Haklıyız Kazanacağız" pankartı açtılar. "9 Günlük İş Değil, Hakkımızı İstiyoruz"

sloganları atan işçiler "Socotab+Philip Morris= Sömürücü", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" dövizleri taşıdılar. İşçiler adına açıklamayı yapan Kadir Develi, "Mücadelemiz meşrudur. hakkımızı alana kadar direneceğiz" dedi.

İşportacılar: 'Açız!'

Eminönü'nde tezgahları kaldırılan işportacılar eylemlerini sürdürüyor. Geçen hafta boyunca her gün bir eylem yapan işportacılar 'Açız' diyerek yürüyüş yaptılar, protesto amaçlı tezgahlarını açtılar ve son olarak da polisin eyleme müdahalesine karşı "Baskılar bizi yıldıramaz", "Tezgahlar hakkımız söke söke alırız" sloganlarıyla direndiler. AKP'li belediye ise, uydurduğu kılıflarla, işportacıların isyanını duymamazlıktan gelmeye, açlığa mahkum etmeye devam ediyor.

'Ortaçağ Köleleri Gibi Çalışmaya Hayır'

Hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadan yıllardır çalıştırılan Çorum Toprak Sanayi işçileri, 'Ortaçağ köleleri gibi çalışmaya hayır' dedi. Çorum'da 40'a yakın tuğla fabrikasındaki çalışan işçiler 19 Temmuz günü düzenledikleri ve 2 bin kişinin katıldığı mitingde "Eşit İşe Eşit Ücret Hakkımız", "Alinterimizin Karşılığını İstiyoruz" ve "Ortaçağ Köleleri Gibi Çalışmaya Hayır" yazılı pankartlar taşıdılar.

"Bunları Kameraya Alın, İsyan Çıkaracaklar"

20 Temmuz'da ise, Çimse-İş'de örgütlenen işçiler iki fabrikada içeri alınmadı. Bunun üzerine diğer tüm fabrikalardaki işçiler toplanarak 4 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yaptılar. Önleri patronun bekçi köpekleri polisler tarafından kesilen işçiler yaptıkları basın açıklamasında kararlılıklarını dile getirirken, emniyet müdür yardımcısı, "bunları kameraya alın, bunlar isyan çıkaracaklar" diyerek, kime hizmet ettiğini gösterdi. İşçiler, eylemin ardından, direnişi her fabrika önünde yüze yakın gruplar halinde bekleme şeklinde sürdürme kararı aldılar.

Başta İstanbul olmak üzere çeşitli belediyelerde

grevler gündemde. Biz de Ekmek ve Adalet olarak belediyelerdeki sorunları, işçilerin taleplerini, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde geline aşamayı Genel -İş 2 Nolu Bölge Şube Başkanı Mehmet Karagöz'e sorduk.

Genel -İş 2 No'lu Bölge Şube Başkanı Mehmet Karagöz 'Geri Adım Atmayacağız'

şı'nın Anadolulu Yakası Bölge Başkanıyla ben, Belediye-

'Esnek Çalışma'yı Kabul Etmeyeceğiz

Belediyelerde grev kararları asılıyor. Görüşmeler ne zamandır sürüyor ve talepleriniz neler?

Mehmet Karagöz: Örgütlü olduğumuz İstanbul ilçelerinde toplu sözleşme 1 Mart'tan bu yana sürüyor. Anlaşmazlık ücretten değil, 2003 yılında çıkan iş kanununun esnek çalışma modelinin bize dayatılmasıdır.

1989-90 yılından beri süregelen kazanılmış ekonomik ve demokratik haklarımız var. Biz bu toplu sözleşmede hafta sonu çalışma ücreti, şöförlerin yapacağı kaza bedelleri, temsilci arkadaşlarımızın sendikal izinleri, işçilerin gözaltı ve tutukluluk halindeki durumları diye 6-7 tane madde var. Bunlardan Genel-İş Sendikası olarak geri adım atmak, eski toplu sözleşmelerimizi yasa altına düşürmek gibi bir şey kesinlikle söz konusu olamaz. Grev aşamasına gelmiş olduğumuz yerlerde sorun idari maddeler. 3,5 ayda daha ücretlerle ilgili bir tek cümle bile görüşmedik. İdari maddeler bitmeden ücreti konuşmayacağız. Genel-İş olarak diyorum tabi bunları. Çünkü, biz kazanmış haklarımızı geri alamazsak yarın öbür gün ücret anlamında da birşey ifade edemeyiz.

Sorumlular Belediye Yöneticileri

İş kolumuzda örgütlü olan diğer bir sendika olan Belediye-İş Sendikası'yla da İstanbul şube başkanları olarak bir araya geldik. Genel-İş ve Belediye-İş şube başkanları ortak bir toplantı yaptık bir komisyon kurduk. Genel-İş Sendika-

İş'ten 3 ve 1 Nolu şube sekreterlerinden oluşan 4 kişilik bir komisyon kurduk. Önümüzdeki süreç içerisinde bir eylem programı çıkaracağız.

Toplu sözleşmenin grevle sonuçlanmasının sorumlularının, halkın oylarıyla seçilen belediye yöneticileridir. Biz belediye yönetimleriyle bir araya gelemiyoruz. Görüşmeleri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi adına masaya oturan Mali İdareler İşverenler Sendikası (MİKSEN) sürdürüyor. Ama bunların ne İstanbul halkına ne de işçilere karşı bir sorumluluğu yok. Ücretlere bakıyorlar onlar. İşverenlerden para alıyor gelip toplu sözleşmeye bizim karşımıza oturuyorlar. Hafta sonu tatili, haftalık çalışma saatleri, yıllık izinler ve idari maddelerdeki diğer dayatmaları nedeniyle görüşmeler tıkanı. Bu haklarımızdan bir adım geri atmayacağımızı defalarca söyledim. Ama ne yazık ki belediye yöneticileri bu konuda herhangi bir açıklama yapmadan 60 günlük süre bitti, uyuşmazlıklar tutuldu, arabulucular tayin edildi, arabulucu 15 günlük süresini bitirdi, grev aşamasına gelindi. Bugüne kadar Küçükçekmece, Avcılar, Kartal ve Kadıköy'de grev kararları astık. Önümüzdeki günlerde Bahçelievler, Bağcılar, Sarıyer grev kararlarını asacağız. Grevin başlamasının tek koşulu idari maddeler.

Grev Dayatıldı, Greve Çıkacağız

Belediyeler bu talepler karşısında ne diyor?

Dediğim gibi, biz daha belediye yöneticileriyle hiç görüşme yapmadık. Ama Mik-Sen 4857 sayılı yasadaki esnek çalışmayı dayatıyor. Daha önceki yıllarda da bunu dayattı ama yasal düzenleme yoktu. AKP'nin çıkardığı İş Yasası'na dayanarak bize dayatmaya çalışıyorlar. Ama biz yine de diyoruz; kazanılmış bir haktır ve bunu kesinlikle geri vermeyeceğiz. En son Belediye-İş ve Türk-İş Genel Başkanları belediye başkanıyla görüşme yapmışlardı. Belediye başkanı "**bu hükümetimizin politikasıdır, biz hükümetimizin politikasını benimseyeceğiz**" diyor. Dolayısıyla orada da bir anlaşma olmadığı için önümüzdeki haftalarda grev kararı asılacak.

Sürecin nasıl gelişeceğini düşünüyorsunuz?

Şu anda onlar kararlı olduklarını, hükümetin politikasını uygulayacaklarını söylüyorlar. Biz de kararlı olduğumuzu ifade ediyoruz. Kesinlikle geri adım atmayacağız. Grev dayatıldı, greve çıkacağız. Önümüzdeki 15-20 gün içerisinde, Belediye-İş şube yöneticileri ile şöyle bir karar aldık: **İstanbul'da tüm ilçelerde ve Büyükşehir Belediye-**

Sayı 7
20
25 Temmuz
2004

Bu düzene, emperyalizme karşı mücadelede tüm kurum ve kuruluşların bir hatta buluşmaları gerekir. Ortak iş yapma kültürünü yakalayamadığımız müddetçe bu ülkede hiçbir şey yapamayız. Bu kültürü 2004 1 Mayıs'ında gösterdik. Şimdi de göstermeliyiz.

si'nde aynı günde greve çıkmak. Bu süreç içeri-
sinde, güçlü olan, iradeye sahip olan zaferle so-
nuçlandıracaktır. **İnanıyorum ki biz kazanacağız.**
Çünkü işçi arkadaşlarımızı bilinçlendirdik. Bizim
için ücret ikinci planda, idari maddelerden kesin-
likle geri adım atmayacağız, atarsak ekonomik
olarak da elimizde bir şey kalmayacaktır. Arka-
daşlarımız bunların bilincindeler.

İşçi Sınıfının Çıkarları Sözkonusu

*Belediye-İş ve Genel İş'in birlikte hareket etme
kararı bir direniş birlikteliğine dönüşebilir mi?
Genel Merkezlerin bakışı nasıl?*

Belediye-İş Sendikası'nın genel merkezinin
buna nasıl baktığını bilemeyiz. Belediyeleri bir
kenara koyduk, tüm işçi sınıfının çıkarları burada
söz konusu. Diyelim ki iki ayrı sendikanın iki il-
çede grevi var. Biz, şu sendikanın grevi başarısız
olsun da üyelerini biz kapalım, diye bekleye-
meyiz. Kendi sendikamızın toplu sözleşmesinin
başarılı olması için verdiğimiz mücadelenin aynı-
sını öbür sendikaların başarısı için de veririz, bu
bizim borcumuzdur. Sonuçta aynı yerdeyiz. Bu-
gün onların toplu sözleşmelerinin başarısız geç-
mesine göz yumarsak, yarın bizim de başarısız
olur, örnek gösterilir.

Şubeler işçiyi ekonomik demokratik olarak
geleceğini riske edecek bir yanlış yapmadıkça
Genel-İş Genel Yönetim Kurulu müdahale ede-
mez. Yani bizim öyle bir özgürlüğümüz var. Biz
toplulu sözleşme sürecinde Belediye-İş'le birlikte
hareket edeceğimizi genel başkanımızla da ör-
gütlenme daire başkanımızla da paylaştık. İşçi
sınıfının çıkarları doğrultusunda yapacağımız her
şeyin altına imzalarını atacaklarını söylediler.
Ama genel merkez öyle bir karar almadı. Biz ka-
rarımızı onlara sunduk ve onayını aldık.

Ortak Mücadele Gerekiyor

*Eğitim-Sen'in kapatılması için dava açıldı, ey-
lem yapan sağlıkçılara dava açıldı, belediyelerde
yaşanan sorunlar sizce kısmi, lokal sorunlar mı,
yoksa AKP'nin IMF talimatları doğrultusundaki
saldırının bir parçası olarak mı ele alıyorsunuz?*

NATO Zirvesi boyunca kentin 2. Dünya Sava-
şı'ndan kalma bir şehir olarak her tarafı kapatıl-
dı. Demokratik taleplerini dile getiren insanların
da joplarla, gaz bombalarıyla Taksim Meyda-
nı'nda, Okmeydanı'nda ne hale getirildiğini hep-
imiz gördük. Böyle bir ülkede yaşıyoruz. Anti-de-
mokratik bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkeyi şu an
idare eden başbakan Hisar Cezaevi'ne girerken
"özgürlüğüne kavuşamadı" diye tüm arabaların
arkasına yazı yazıyorlardı. **Özgürlük istiyorum
bu ülkede, bu ülkede demokrasi istiyorum** diye
bas bas bağırıyorlardı. Tabi kendi özgürlüğüne

kavuştu, onun için iş bitmiştir. Ondan sonra öz-
gürlük isteyenler için tüm kapılar kapanır. Şimdi
gerek Eğitim-Sen'e, gerek sağlık emekçilerine
açılan davada yalnız bırakıldılar. Bizim de kendi-
mize pay çıkartmamız lazım, özeleştirme vermemiz
gerekir. DİSK biz ve diğer demokratik kitle
örgütleri bu olayı tam sahiplenmediler. Belki biz
sağlık emekçilerinin İstanbul'daki eylem ve et-
kinliklerinde kitlesel katılım için destek vermişiz
ama bu yeterli olmadı. Sonuçta Konfederasyon
olarak sahiplenmek lazım. Bu düşüncelerimizi
DİSK Genel Yönetimi'ne ileticeğiz.

Şimdi toplu sözleşme süreci başladı, belediye
işçileri yalnızlaştırıldı, kamu reformu yasası çıkı-
yor memur arkadaşlarımız, YÖK yasası çıkıyor
öğrenciler yalnızlaştırılıyor, tütün pancar şu bu
yasaları çıkıyor köylü yalnızlaştırılıyor. Sonuçta
herkesi tek tek avlıyorlar. Ama tüm katmanların
dertlerinin çaresi örgütlenmeleri ortaklaştırıp, or-
tak mücadele adımı oluşturmak. Bunu yapama-
dığımız ölçüde bu ülkede ne demokrasi ne özgür-
lükten bahsedilemez.

Kartal ve Kadıköy'de Grev Kararı

Genel İş Sendikası ile Kartal ve Kadıköy Belediye-
leri arasında sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerin-
de patronların esnek çalışma dayatmaları sonucu grev
kararları alındı.

16 Temmuz günü Kadıköy Belediye önüne yürü-
yen 400 işçi, "Toplusözleşme Hakkımız, Söke Söke
Alırız", "Esnek Çalışmaya Hayır" sloganları attı. Bura-
da işçilere seslenen Genel-İş 3 No'lu Bölge Şube Ba-
şkanı **Veysel Demir**, "emekçilere yönelik hiçbir bas-
kıyı kabul etmeyeceğiz, 60 günlük süre içinde an-
laşma sağlanmazsa greve çıkacağız" derken, Genel-
İş Şube Başkanı **Yunus Demirci** de anlaşmazlığın
hafta sonu tatili ve ücret konusunda yaşandığını söyle-
di. Daha sonra söz alan Genel-İş Genel Merkez Ör-
gütlenme Daire Başkanı **Erol Ekinci**, "esnek çalış-
mayı kabul etmeyeceğiz" şeklinde konuştu.

17 Temmuz günü ise, Kartal Belediyesi'nde grev
kararı asıldı. Belediye önüne sloganlarla yürüyen 200
işçi, alkışlarla grev kararını astılar. Burada basına açık-
lama yapan Genel İş 3 No'lu Anadolu Bölge Başkanı
Veysel Demir, hafta sonu tatillerinin dahi gaspedilmek
istenmesine, "bizim de en az onlar kadar dinlenmeye,
sosyal faaliyette bulunmaya hakkımız var. Çünkü biz
üretiyoruz, biz ter döküyoruz. Biz daha fazla yıpranı-
yoruz. Daha fazla eziliyoruz." şeklinde tepki gösterdi.
Demir ardından söz alan Erol Ekinci ise, Kartal'da sa-
dece belediye ile değil, IMF'nin programı ile de karşı
karşıya olduklarını vurguladı. Ekinci, grev kararının
ücret ya da Cumartesi-Pazar tatili için değil, iş yasa-
sında dayatılan kualsız çalışmaya karşı alındığını belirtti.

Emperyalistler istiyor Oligarşi tarımı yokediyor

IMF politikaları, Avrupa Birliği'nin dayatmaları, ABD'nin darbeleri ile Türkiye tarımı yok edilmeye doğru hızla ilerliyor. "Ekonominin yüzde 12 büyüdüğünün" söylediği bu yıl, tarım son yılların en kötü yılını yaşadı. Uygulanan politikanın sonucu, eksi yüzde 7.5 büyümeye olarak ortaya çıktı. Yani tarım küçüldü. Geçen yılın ilk üç ayında da sadece yüzde 2 büyümeye kaydedilmişti. Bu da gösteriyor ki, IMF politikalarında daha arsız davranan AKP iktidarı tarımı çökertme noktasına daha hızlı götürüyor. Bu durumdan, yani tarımın küçülmesinden, büyük bir işsiz kitlesinin açığa çıkarak kentlere akın etmesinden tekel elbette çok memnundur. Piyasada ne kadar işsiz olursa, tekel o kadar ucuz işgücü sağlayabilmektedir. Bu nedenle tarımda ortaya çıkan bu sonucu kapitalist ekonomistler "olumlu" olarak değerlendirmektedirler.

Pamuk Üreticisi Yoksullaşıyor

Ekonomi politikanın emperyalist tekelere tümüyle teslim edildiği şu son sürece kadar, tarımdaki hangi üründe ihracatçı ülke durumundaysak, bugün ithalatçı haline gelindi. Tahıl bunlar arasında en çarpıcı olanıdır. Pamuk ise, bu alanda ikinci en çarpıcı örneği teşkil etmektedir. İzmir Ticaret Borsası tarafından yapılan araştırma bu gerçeği bir kez daha gösterdi.

Araştırmaya göre; 1996-2003 arasında Türkiye'den ABD'ye tarımsal ürün ihracatının yüzde 96 oranında azalmasına karşın, ithalat yüzde 39 oranında arttı. En fazla ithalat ise pamukta gerçekleşti. Pamuk üreticisini yoksullaştıran, pamuk üretimini gerileyen politika ABD tarafından İhracat Kredi Garanti Programı'yla (GSM) ile uygulanıyor. ABD, GSM ile hem kendi tarım tekellerini destekliyor hem de Türkiye'deki ihracatçı şirketlere kredi vererek ABD pamuğunun yerli pamuktan daha ucuza satılmasını sağlıyor. Böylece pamuk üreticisi rekabet edemez duruma getiriliyor.

"GSM kredilerinin asıl amacının Amerika'nın tarım ürünlerinin garantili koşullarda pazarlanmasını sağlamak" olduğuna dikkat çekilen araştırmada, ABD'nin geçen yıl Türkiye'ye ayırdığı 625 milyon dolarlık GSM kredisinden 530 milyon dolarının, işbirlikçi ithalatçılar tarafından kullanıldığı bildirildi. Bu kredilerin hızla yerli üreticinin yoksullaşmasına neden olduğuna dikkat çekilen araştırmada, "ülkemizin pamuk arz ve fiyatlarını olumsuz etkilemektedir." denildi. Üreticinin GSM kredileri ile sağlanan ortamda rekabet edemez duruma geldiği belirtilen araştırmada, Ege bölgesinden örnek verilerek "pamuk yerine geçebilecek ürün bulamayan çiftçiler günden güne yoksullaşarak büyük kentlere göç etmeye zorlanmasına neden olmaktadır." denildi.

ABD'nin pamuk darbe vurması salt onun marifeti değildir. Bu politika iktidarın onayı ve desteğiyle sürüyor. Köylüye sübvansiyonları kesen iktidar, tarımı kendi elleriyle öldürüyor. Çünkü emperyalist tekelin sömürgelerden en başta istediği dayatmaların başında bu sübvansiyonların kesilmesi geliyor. Sadece ABD değil, AB de bunu istiyor, IMF politikaları birçok yöntemin yanısıra bunu dayatıyor. Sonuç; yoksullaşan köylülük ve yok olan tarım.

İşçi Kıyımı

Daha az işçiyle daha fazla üretim, patronların her zaman isteği olmuştur. Yeni iş yasası ve özelleştirmelerle bu yöndeki saldırılar yoğunlaştı.

MOPAK'ta işten atmalar hız kesmiyor:

MOPAK Kağıt Fabrikaları'nda sendikalaşmak isteyen işçilere karşı kıyım yaşanıyor. Daha önce Kastamonu'daki işletmelerden 10, İzmir'den 15 ve Dalaman'dan 16 işçinin, sendikalaşmak istemeleri nedeniyle işten atıldığı MOPAK'ta, geçen hafta içinde de Dalaman Kağıt Fabrikası'nda 8 işçinin daha akti fesh edildi. Dalaman Kağıt Fabrikası özelleştirilerek MOPAK'a peşkeş çekilmişti. Patronun, "teknolojiyi yeniledik, işçi sayısını azaltmamız gerekiyor ya da bölümü kapatıyoruz" gibi gerekçeler öne sürdüğünü belirten işçiler, buna karşın Mesleki Eğitim Merkezi mezunu 50 öğrenciyi işe aldıklarına dikkat çektiler. Amacın sendikalaşmayı önlemek olduğunu belirten işçiler, bugüne kadar 400 işçinin giriş çıkış yaptığını dile getirdiler.

OBJE patronu kölelik dayatmasına karşı çıkıyor:

Adana'da iç çamaşın üreten Obje Tekstil patronu, "finansal zorluklar" bahanesi ile bir süre önce "fedakarlık" dayatmış ve işçilere "Özerklik Protokolü" imzalatmıştı. Bu doğrultuda işçilerden 66 milyon kesinti yapmaya başlayan patrona bu da yetmedi. Esnek çalışma, verimlilik, performans değerlendirmesi gibi dayatmalarına karşı çıkan 41 işçi işten atıldı.

Yeşilyurt'ta kıyım: İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nin temizlik işlerini yapan Nilay Temizlik Şirketi'nde sendikası olarak çalışan 60 işçinin işten atılması hastane önünde protesto edildi.

TAMEK'de eylem: Bursa'da kurulu bulunan TAMEK'den işten çıkarılan Öz Gıda-İş üyesi 60 işçi, 20 Temmuz günü aileleri ile birlikte eylem yaptı.

AKP, milyonlarca memurun kazanılmış haklarına saldırıyor! Emperyalist tekeller ve oligarşik devlet, memur değil, köle istiyor!

Emekçi Düşmanı AKP

Memurlarla ilgili politika ve uygulamaları tüm-den değiştirmeyi amaçlayan yasa taslağının hazırlıkları son aşamaya gelmiş durumda. **Kamu Personel Rejimi Taslağı**, meclis açılır açılmaz gündeme getirilecek ve yasalaştırılacak.

AKP'nin başta gelen seçim vaatlerinden biri olan **"katılımcılık"** hakgetire yine. Taslak, bırakın memur sendikalarıyla birlikte hazırlamayı, memur sendikalarından ve tüm halktan gizlenerek hazırlandı. İki ay önce memur sendikaları güya bir toplantıya çağrıldılar, ama bu toplantıda ne üzerinde konuşulacak bir taslak vardı ortada, ne de emekçilerin taleplerini dinleyecek bir irade. Zevahiri kurtarma toplantısıydı. Çünkü zaten çıkarılacak yasa hazır, IMF talimatı olarak önlerine konulmuştu.

Haklar Nasıl Gasbediliyor?

Yasayla, yaklaşık 1.5 milyon memur sözleşmeli olarak çalıştırılacak. Sözleşmeli hale getirilecek memurlar arasında sağlıkçılar, teknik hizmetler sınıfındaki memurlar, kamudaki avukatlar ve çeşitli alanlardaki sekreter, odacı, tercüman, daktilograf gibi kadrolarda çalışanlar yeralıyor.

Yani kısacası, ortada fazla memur bırakılmayacak. Memurluğun tanımı ve işlevi daraltılarak, yüzbinlerce memur, memur sınıfından çıkarılacak. Sadece üst düzey yöneticiler, daire başkanı, subay ve astsubaylar, polisler, hakim ve savcılar memur olarak bırakılacak. Bu tasarı doğrultusunda düzenleme yapıldığında, mevcut 2 milyon civarındaki memurların sayısı 500 bine düşürülmüş olacak.

Öğretmenlerin konumu ise belirsiz. Bu konuda son kararı hükümetin vereceği belirtiliyor.

◆ **Bir yıllık sözleşme; uslu durursan, iktidara boyun eğersen sözleşmen uzatılır!** "Sözleşme" süresi de sadece ve sadece **bir yıl** olacak. Sözleşmenin yenilenip yenilenmemesi her yıl yeniden gözden geçirilecek. Taslakta bu gayet net ortaya konuluyor: **"sözleşmeli personel pozisyonları açısından iş sürekliliği sağlamaz"**. "İşveren" konumundaki devlet kurumu, tek taraflı olarak sözleşmeyi uzatıp uzatmamaya karar verecek. Taslakta, devlet kurumları bu konuda **tek taraflı olarak yetkili** kınıyor.

Ayrıca tüm memurlar, verilecek ünvanlarla hiyerarşik bir sıralama içine sokulacaklar. Maaş sistemi değişiyor. Tüm memurların ve kamu görevlilerinin maaşları, Emekli Sandığı keseneğine tabi hale getirilecek.

◆ **Kamu'da da taşeronlaşma ve esnek çalışma!** Kamu kurumlarındaki çalışanlar, yasa tasarılarında **"tam zamanlı veya kısmi zamanlı çalışan sözleşmeli personel, geçici personel ve işçiler"** olarak tasnif ediliyor. Bunun anlamı şudur: Bu yasayla, işçilerin ardından memurlara da **esnek çalışma ve taşeronlaştırma** dayatılacak.

Taşeronlaştırmanın yolu **"dışarıdan hizmet alımı"**nın serbest bırakılması yöntemiyle açılıyor. İster devlet olsun, ister tekelci burjuva, tüm patronlar karşılarında örgütsüz, patronun her istediğine evet diyen, pazarlık gücü olmayan emekçiler işliyorlar. Esnek çalışma ve taşeronluk sistemi, işte bunun aracıdır.

◆ **Örgütlenmek, mücadele etmek yasak!** Memurlar ve sözleşmeli personel, partilere üye olmayacak, bulundukları il veya ilçeyi izinsiz terk edemeyecek, **toplu** eylem ve hareketlerde bulunamayacak, birden fazla memur veya sözleşmeli personel, zinhar biraraya gelip toplu olarak herhangi bir başvuruda bulunamayacak.

Grev, iş yavaşlatma, uyarı grevi gibi her türlü hak arama eylemlerine konulan yasak sürüyor. Taslakta bu konuda şöyle deniyor: **"Memurların kamu hizmetini aksatacak şekilde memurluktan kasıtlı olarak birlikte çekilmeleri, sözleşmeli personelin birlikte sözleşmelerini fesh etmeleri veya görevlerine gelmemeleri veya görevlerine gelip de hizmetlerin yavaşlatılması veya aksatılması sonucunu doğuracak eylemlerde bulunmaları... yasaktır"**.

◆ **Ödül ve ceza!** Ayrıca sicili **"iyi"** ve **"pekiyi"** olan memurlara, her yıl bir kez, bir aylık maaşlarının yüzde 24-60'ı oranında **"başarı ödemesi"** yapılması öngörülüyor. Disiplin cezası alan memurlar bu maaştan mahrum bırakılacak. Yani maaş ödemeleri de memurları disipline etmenin aracı haline getirilmiş durumda.

Devrim, Reform, AB'ye Uyum...

Diye Diye Halk ve Hak Düşmanlığı!

AKP hükümeti ve onun borazanı burjuva medya, memurların haklarını gasbeden, örgütlenmelerini tasfiye etmeyi hedefleyen bu emekçi düşmanı düzenlemeleri de büyük reform diye sunuyorlar. Burjuva gazete ve televizyonlar bu düzenlemeler içinde bula bula mesela **doğum izinlerinin** “AB standartlarına” göre biraz artırılmasını öne çıkardılar. Bu kadar köleleştirilmiş, disipline edilmiş ve hakları gasbedilmiş memurlara üç gün fazla doğum izni verilmiş ne olacak?

Çıkarılan tüm AB’ye uyum yasalarında izlenen yöntem aynı; yüzlerce maddenin içinde göz boyayacak bir kaç madde seçilip öne çıkarılıyor, geride kalanlar, halktan gizleniyor.

Güya tüm bu düzenlemeler “AB’ye uyum” için yapılıyor. Taşeron sistemi ve esnek çalışma da Avrupa emperyalist tekellerinin baş isteklerinden biri, hemen yerine getiriliyor. Memur sayısının azaltılmasını Avrupa (ve IMF) uzun süreden beri dile getiriyordu. Hemen istek karşılanıyor. Ama iş hak ve özgürlüklerin tanımlanmasına gelince “**Türkiye’nin özgül koşulları**” devreye giriyor ve AB’deki haklar bile tırpanlanıp yansıtılıyor. Kamu çalışanı bir çok kesim **grev** ve **örgütlenme** haklarından yine yoksun bırakılıyor.

Kısacası IMF’nin isteklerinden biri daha yerine getiriliyor; Artık hiç bir memurun iş güvencesi olmayacak! Hiç bir memurun haklarını savunma hakkı olmayacak!

Örgütlenmeleri tasfiye saldırısı

Halkın örgütlü kesimlerinin başında gelen işçi ve memurlara yönelik saldırılar adım adım genişliyor. Saldırı, temelde bu **örgütlenmeleri tasfiyeyi** hedefliyor. Bu yasalar olduktan sonra memurun sendika hakkının da anlamı kalmayacaktır.

Düzenicileştirilmiş, reformistleştirilmiş de olsalar, sendikalar ve konfederasyonlar, oligarşiyi ve emperyalist tekelleri rahatsız ediyor. Sendikalar, patronların işçiyi köle gibi kullanmasının önünde bir engel oluşturuyorlar. Esnek çalışma, bir yıllık sözleşme gibi yöntemlerle, sendikalar anlamsızlaştırılıyor. Her işçi, bundan böyle patronla bire bir pazarlık yapacak, her memurun sözleşmesinin uzatılıp uzatılmamasında sendikanın hiç bir hükmü olmayacak...

Tabii sendikalar etkisizleştirildikten sonra, baskı ve sömürü katmerleşecek. Yani sorun, sendikalı veya sendikasız tüm memurların sorunudur. **Ya mücadele, ya kölelik!**

İşçi, memur sendikaları! toprak altınızdan kayıyor; ya şimdi direneceksiniz, ya bir daha direnecek gücü hiç bulamayacaksınız!

Kamu Personel Rejimi Taslağı yasalaştığında memur sendikalarının hiç bir hükmü kalmayacaktır. Saldırının en temel amaçlarından birinin memurların sendikal örgütlenmelerini tasfiye etmek olduğu kuşkusuzdur.

“Bir yıllık sözleşmeli” çalışmaya zorlanan, kışladaki asker gibi denetim altına alınan memurları örgütlenmeye, hakları için mücadeleye sevk etmek kuşkusuz ki daha zor olacaktır.

Resmi hesaplara göre 5,5 milyon işsiz olduğu bir ülkede iş güvencesi yokedilmiş kamu emekçileri, “işten atılma” tehdidiyle sindirilmek isteniyor.

Memur sendikaları ya bu yasaya direnecek, ya da bu yasanın altında kalıp ezilecek. Mevcut durum bu kadar açık ve vahimdir.

Hükümetle “diyalog” arayışları içinde, bugüne kadar ki klasik eylem biçimleriyle bu saldırının püskürtülemeyeceği gün gibi ortadadır. Bu biçimle sınırlandırılmış bir mücadeleyle ne işçi konfederasyonları “Kölelik Yasası”nı engelleyebildiler, ne de memur konfederasyonları sahte sendika yasasını, kamu yönetim reformunu! Eğer aynı akıbetle karşılaşılacak istenmiyorsa, mücadele ve direniş biçimi gözden geçirilmelidir.

Bu yasa çıktıktan sonra kamu emekçilerinin de, sendikalarının da kaybedecek bir şeyi kalmayacak zaten. O halde, kazanımları korumak için bugüne kadar olduğundan daha fazlasını göze alan bir direniş hattı ortaya koymak kaçınılmazdır.

Sendikacılar! Göstermelik eylemler yapacaksanız, hiç yapmayın, teslim bayrağını çekin daha iyi. Sanki birşeyler yapılacakmış havasıyla işçileri, memurları aldatmayın. Dürüstçe “*bizden bir şey beklemeyin, biz düzen içindeki statükolarımızı tehlikeye atamayız*” deyin ki, işçiler, memurların önünde engel olmayın hiç olmazsa.

Yok eğer **direneceğiz** diyorsanız, **üç şey** zorunludur: **Bir**; bedel ödemeyi göze alacaksınız. Mücadelenin şu anki aşaması büyük bedelleri göze almayı gerektiriyor. **İki**, icazetçiliği değil, devrimciliği esas alacaksınız. **Üç**; işçi ve memur sendikaları, **birlikte hareket etmeyi başarmak durumundadır**. Göstermelik desteklerle bu görevin altından kalkılamaz. Bu, **varlık yokluk mücadelesidir**.

Ülkemizdeki işçi, memur haklarına saldırı AB'ye uyumludur!

Almanya'da Saldırı ve Direniş Tırmanıyor!

Avrupa Birliği'ne üyeliği "*refah ve demokrasi*" sananlar, gerek ülkemizdeki, gerekse de Avrupa ülkelerindeki gelişmeler karşısında gerçekte yüzyüze geliyorlar. İşçilerin, memurların ekonomik ve demokratik haklarına yönelik saldırılar, hem ülkemizde, hem Avrupa'da birbirini izliyor. Avrupa'daki saldırılarda Almanya ve İngiltere başı çekiyor. Avrupa'nun bu iki güçlü işçi sınıfını teslim alabilirlerse, öteki ülkelerde tekelleri burjuvazi çok zorlanmayacaktır.

Almanya'da şu anda öne çıkan saldırı, otomotiv sektöründe yaşanıyor. Yaklaşık 80 bin işçi çalıştıran DaimlerChrysler, (ya da kamuoyunda daha çok bilinen markasıyla **Mercedes**) şirketi, "tasarruf önlemleri" adı altında hak gasplarını dayatmakta ve işçileri

bu dayatmaları kabul etmemesi durumunda, en az 6 bin işçiyi işten çıkarmakla ve ayrıca fabrikalarını **Güney Afrika ve Bremen'e taşımakla** tehdit etmektedir.

Neden Güney Afrika ve Bremen? Çünkü, Bremen'de tatil günlerinin sayısı daha az ve Afrika'da işgücü ucuz.

15 Temmuz'da bu saldırıya karşı ilk kitlesel eylemler başladı. Düsseldorf'taki fabrikada gece vardiyasında çalışan işçilerin meşaleli yürüyüşüyle başlayan eylemler, Düsseldorf, Hamburg, Sindelfingen ve Berlin'deki Mercedes fabrikalarında onbinlerce işçinin **iş bırakmasıyla** sürdü. Bremen'deki binlerce işçi de fabrika önünde yaptıkları gösteriyle emperyalist tekelin planlarını protesto ettiler.

DC Sindelfingen'de çalışan 1500 işçi ise 19 Temmuz gece 03.00 sıralarında üretimi durdurarak fabrikanın önünde bir miting düzenlediler. Greve işçiler yüzde yüz katılım sağladı. Yıllardır sözleşmelerde kazandıkları zamları bile alamayan işçiler, eylemde sendikacıardan "**Süresiz greve**" çıkılmasını istediler.

Uzun süredir etkisiz eylem ve grevlerle durumu idare etmeye çalışan sendikacılık da zor durumda. Çünkü saldırı çok boyutlu. Alman patronları, işçilerin haftalık 35 saat çalışma süresini de yeniden **40 saate** çıkarmayı hedefliyorlar.

DaimlerChrysler'de şimdilik mitingler, iş yavaşlatma ve kısa süreli bırakma biçiminde süren eylemlerden eğer bir sonuç alınamazsa, gündemde grev var...

Berlin Duvarının yıkılışına alkış tutanlar, şimdi onun altında kalıyor...

Tüm istatistikler gösteriyor ki, dünyadaki adaletsizlik, yoksullaşma, hakların gasbı, özellikle son 13-14 yıl içinde katlanarak artmış durumda; son 13-14 yıl, yani SSCB'nin ve Berlin Duvarı'nın yıkılışından bu yana...

Sosyalist sistemin dağılmasıyla daha da güçlenip cesaret

kazanan tekelleri burjuvaların kazanılmış haklara yönelik saldırılarının en yoğun olduğu yer de Avrupa. Kitleleri sosyalizme yönlendirmekten alıkoymak için "sosyal devlet" adı altında sosyal hakları genişletmek zorunda kalan Avrupa emperyalistleri şimdi adeta "intikam" alıyorlar.

Hiç kuşku yok ki, bugün Almanya'da hakları gasbedilen işçiler ve diğer halk kesimleri arasında, SSCB'nin ve Berlin Duvarı'nın yıkılışını alkışlayanlar da vardı. Emperyalist medyanın yoğun propagandası altında dumura uğratılan beyinler, SSCB'nin yıkılışının tüm dünya

halkları için yaratacağı olumsuz sonuçları görebilecek durumda değillerdi.

"Duvarın yıkılması"yla kazanan "demokrasi" değil, emperyalizm olacaktı. Sosyalizm karşısında geçici de olsa bir zafer kazanan burjuvazinin yapacağı ilk iş ise, emekçilere karşı daha fazla saldırmak olacaktı. Nitekim öyle oldu. Tüm bu yaşananlardan sonra şu kanıtlandı artık; "**duvar emekçilerin üzerine yıkılmıştır!**"

Emekçiler, bu yıkıntının altında kalmamak için, "elveda proletarya", "sosyalizm öldü", "sınıflar mücadelesi bitti" demagogilerine karşı çıkıp, **sınıf mücadelesini, proletarya geleneğini** yeniden büyütme zorundadırlar. Çare "duvarın" yıkıldığı yerde yeniden sosyalizm bayrağını dalgalandırmaktır.

MİT KİMDİR? NE İŞ YAPAR? Ne Kadar MİLLİ DİR?

“Sır teşkilat” olarak anıldı hep. Dahası böyle anılmak istendi. Onun düzen içindeki rolüyle birlikte düşünüldüğünde böylesi daha korkutucu ve ürkütücüydü çünkü.

Kimin MİT’çi olduğu asla bilinemezdi; her yerde gözü, kulağı vardı... Fakat her yerde gözü kulağı olan bu teşkilat, bu ülkede bir tek faili meçhulü aydınlatmadı, bir tek “kayıp”ın akıbetini açığa çıkaramadı. Onun deşifre edip bozduğu bir tek emperyalist plan yoktur. Kısacası, halka, vatanımıza karşı işlenen suçların açığa çıkarılmasında MİT’in adını şanını duyan olmadı pek.

Ancaaak... Nerede kirli bir iş varsa, MİT’in adı oradan çıktı. Nerede faşist katliamlar varsa, orada MİT’in izlerine rastlandı. MİT, güya “gizli” bir istihbarat teşkilatıydı ama her işinde ayak izleri bırakacak kadar da beceriksizdi. Nitekim Susurluk döneminde ortaya çıkan ayak izlerini izleyenlerin yolunun düştüğü yerlerden biri de hep MİT oldu. Aranılan faşist katillerin, eroin tüccarlarının, itirafçıların, kumarhanecilerin, ölüm mangalarının olduğu her yerde MİT’in de adı geçiyordu.

Gerçekte bu özet giriş bile, dergimizin kapağında, yazımızın başlığında sorduğumuz sorunun cevabını vermeye yeter. Ama biz yetinmeyip MİT denilen bu teşkilatın “karanlık” ardına saklanan suç dosyasını biraz daha açacağız.

“Mayası bozuk” bir teşkilat

İlk istihbarat teşkilatı 1910’lu yıllarda Osmanlı döneminde oluşturulur. İttihat ve Terakkicilerin, ve özel olarak da Enver Paşa’nın yönetiminde oluşturulan Teşkilat-ı Mahsusa, Osmanlı’nın çöküş döneminde Balkanlardaki bağımsızlık savaşlarında, ve sonraki dönemde de emperyalistlerin Osmanlı’yı işgal dönemlerinde aktif bir rol oynar. Bu yanı sıra kısmen bir ulusal nitelik de taşır. Bundan dolayı, MİT, kendisinin emperyalist ül-

kelerin “şubesi” olduğu gerçeğini gizlemek için tarihini Teşkilat-ı Mahsusa’ya kadar uzatır. Cumhuriyet döneminde oluşturulan “gizli istihbarat” kuruluşunda o dönemin bazı kadroları yer alsada, aralarında politik ve örgütsel bir devamlılık kurmak zorakidir.

Cumhuriyet döneminde ilk resmi gizli istihbarat teşkilatı 5 Ocak 1927’de kuruldu. Adı Milli Amele Hizmet veya Milli Emniyet Hizmeti olarak anılan bu teşkilat, **Alman Gizli Servisi**’nin şeflerinden Walter Nikolai’nin eğitim ve organizatörlüğünde kurulmuştur. MAH’ın başında resmi olarak bir Türk vardır ancak, teşkilatın gerçek patronu Walter Nikolai’dır. Nikolai, Alman devletinin o kadar güvendiği bir elemandır ki, Hitler işbaşına geldiğinde de Nikolai’yı bu görevinden almaz. Nikolai, bir yandan adı “Milli Amele Hizmet” olan Türkiye istihbaratının başında bulunurken, bir yandan da Nazi Gizli Servisi’nin kuruluşunda görev alır.

Cumhuriyet’in ilk yıllarında oluşturulan “**MİLLİ Emniyet Hizmeti**” işte bu kadar “milli” dir. Mayası bozuk derken haksız mıyız?

İkinci Paylaşım Savaşı’nın sonlarında ise, “milli” istihbarattaki Alman egemenliği de yerine **Amerikan egemenliğine** bırakır.

CIA’nın ‘Şubesi’ durumunda bir ‘Milli’ teşkilat!

Türkiye’nin Amerikan yeni sömürgesi olmasına paralel olarak, MAH (ve sonra MİT) bir CIA şubesine dönüştürüldü. CIA, MAH’ı yeni baştan organize etti.

CIA, MAH’ı yeniden organize etme işine “kendi kadrolarını” yetiştirerek başlamıştır. 6 kişilik bir ekip ABD’ye eğitime götürülmüş ve MİT’in diğer kadroları da bu 6 kişi tarafından eğitilmiştir. Bu 6 kişilik ekipten Behçet Türkmen 1953’de MAH’ın başına, daha sonra da Fuat Doğu MİT’in başına getirilmiştir.

MAH’ın bu dönemde “**CIA’nın bir şubesi**” haline dö-

nüştürülmesi bir **benzetme** değildir. Fiili bir gerçektir. O kadar ki, güya Türkiye adına(!) istihbarat yapmakla görevli istihbaratçıların maaşlarını dahi CIA ödemektedir.

Türkiye'yi yönetenler, MİT'in başındakiler zaman zaman bu gerçeği itiraf etmişlerdir. İşte bu itiraflardan ikisi.

Başbakan Menderes'in Müsteşarı Ahmet Salih Korur, MAH hakkında hazırladığı raporda şöyle diyordu:

"Amerikalılar, MAH'a hâkimdi. Para veriyor, örgüte 'nüfuz' ediyorlardı. Milli Emniyetin bütün dosyaları CIA'nın kontrolündeydi. İstanbul'da Milli Emniyete ait bir okul, servisin İstanbul örgütü ve Yeşilköy'deki Soruşturma Teşkilatı tümüyle Amerikalıların emrindeydi. Okullara, Soruşturma Teşkilatı'na Amerikalılar 'doğrudan' para veriyorlardı. İstanbul bölge örgüt başkanlığına 'doğrudan' para ödüyorlardı. Karşılığında 'iş' istiyorlardı." (Aktaran Soner Yalçın, Bay Pipo, s. 59)

Bu durum sonraki yıllarda da değişmeden sürüp gelmiştir. 6 Temmuz 1965'te çıkarılan bir yasayla MAH, Milli İstihbarat Teşkilatı'na kısacası MİT'e dönüştürüldü. Bu dönemini ise, 1977'de tasfiye edilen MİT İstihbarat Başkan Yardımcısı Sabahattin Savaşman anlatıyor:

"Teşkilatın kullandığı bütün teknik malzemeler CIA tarafından temin edilmiştir. Birçok personel Amerikalılar tarafından yurtdışındaki kurslarda eğitilmiş, teşkilat binası CIA tarafından kurulmuş, eğitmenleri CIA sağlamıştır.(...) Personel yıllardan beri CIA gibi çalışmakta, Amerikan Servisi hesabına görev almakta, yurtiçi ve yurtdışındaki operasyonlarda ücret kabul etmektedir."

Başbakanlık Müsteşarı'nın, MİT Başkan Yardımcısı'nın böyle anlattığı bir teşkilatın "milli" olduğunu hala iddia eden, adi bir yalancından başka ne olabilir?

Dahası; her şeyiyle emperyalizme teslim olmuş bir ülkenin

**"Amerikalılar,
MAH'a hâkimdi... Millî
Emniyetin bütün
dosyaları CIA'nın
kontrolündeydi...
Servisin İstanbul örgütü
ve Yeşilköy'deki
Soruşturma Teşkilatı
tümüyle Amerikalıların
emrindeydi.
Okullara, Soruşturma
Teşkilatı'na Amerikalılar
'doğrudan' para
veriyorlardı... Karşılığında
'iş' istiyorlardı."
(Başbakanlık Müsteşarı
Salih Korur)**

hangi kurumu milli olabilir ki, MİT olsun?

MİT ne iş yapar? "Elemanları" kimlerdir?

Milli hiç bir yanı olmayan bir teşkilatın işleri de elbette milli olmayacaktır. Tek bir vatansever faaliyeti olmayan MİT, bunun karşılığında, eroin ticaretini, kumarhane haraçlığını ve halka karşı kontrgerilla eylemlerini "vatanseverlik" diye pazarlamıştır. İş budur ve "elemanları"nı da buna göre seçmektedir.

Bu nedenle, MİT elemanlarının, Mafyacı Çakıcılar, faşist katil Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı gibiler, Faik Meral gibi üçkağıtçılar, Yavuz Ataç gibi mafyacı hamileri olması şaşırtıcı değildir.

MİT yetkilileri ve hükümetler, bu isimlerde MİT pasaportları çıkmasını, "bazı MİT'çilerin **kişisel ilişkileri**" olarak açıklayarak, MİT'in gerçek yüzünü gizlemeye çalışsalar da boşunadır. Bunların hepsi **kişisel** veya **tesadüfi** olabilir mi? Son olayda da, Çakıcı'da **ikinci kez** MİT pasaportu çıkması üzerine MİT "bu olaya teşkilatlarının adının karışmasından üzüntü duyduklarını" açıkladı. Üzülmüşlerdir elbette, ama adları bu olaya karıştığı için değil, bu olaydaki rolleri açığa

çıktığı için! Faik Meral'in Çakıcı'yla "işbirliği" de MİT'te olduğu döneme uzanır.

Tüm MİT'çiler, açıklamalarında bu tür kişilerle kurdukları ilişkilerin "üst makamın bilgisi dahilinde" olduğunu belirtmektedirler. MİT gibi bir kuruluştaki terisini düşünmek de zaten abestir.

Çakıcı, Çatlı gibilerle MİT arasındaki ilişkinin kişisel değil, **resmi ve kurumsal** düzeyde bir ilişki olduğu bu devletin raporlarına, resmi belgelerine geçen reddedilemez bir gerçektir:

- "Çakıcı MİT'te **eleman olarak çalışıyor**" (Mehmet Eymür'ün Susurluk Davası'ndaki ifadesinden)

- "Çakıcı ile **adamlarının bütün işlemleri eskiden beri MİT tarafından organize ediliyor. Yurtdışı çıkışlarına da yardımcı olunuyor. Çakıcı MİT'in adamı...**" (Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanı Hanefi Avcı'nın TBMM Soruşturma Komisyonu'na verdiği ifadede)

- "Ermeni terörüne karşı 12 Eylül'den sonra **arayışların başladığı tarihte Hiram Abas, Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı ve bir kısım ülkücüyu organize etmiştir. Bu çalışmalar o tarihte Cumhurbaşkanlığı bünyesinde yürütülmüştü. Fakat muhtemel ve menfi bir gelişme olmaları ihtimaline binaen çalışmalar MİT'e devredilmiştir.**" (Başbakanlık Susurluk Raporu'ndan)

Herşey ortada. Bugün Çakıcı'nın Yurtdışına çıkışından itibaren MİT'çi pasaportu çıkmasına kadar her şey, bu ilişkilerin sürdüğünü göstermektedir.

İnfazlarda, faili meçhul cinayetlerde, yolsuzluklarda, faşist mafyacılarla, kumarhanecilerle yürütülen ilişkilerde, onlara kırmızı-yeşil pasaportlar verilmesinde, ihalelerde, darbe tezgahlamada, uyuşturucu-silah kaçakçılığında kısacası Susurluk Devleti'nin açığa çıkan tüm kirli işlerinde MİT'in şu veya bu biçimde yer aldığı Susurluk döneminde açığa çıkmıştır. Son Çakıcı

cı olayıyla bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Susurluk soruşturmalarında açığa çıkan işler “bazı MİT’çilerin denetim dışında buluşturulmuş işler” değil, **MİT’İN ASLİ İŞLERİ**’dir.

İtirafçılar, faşist katiller MİT tarafından devşirilerek infazlarda, kaybetmelerde, işkencelerde, uyuşturucu ticaretinde kullanılmakta ve bu da “devletin güvenliği” adına savunulmaktadır. Çatlı, Yeşil, kullanılan yüzlerce tetikçiden sadece bir kaçıdır. Hanefi Avcı Susurluk Komisyonu’nda Mehmet Eymür’ün Yeşil’le olan ilişkisi hakkında şunları söylemekteydi:

“Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım’ın kullandığı cep, mobil ve sabit telefon ile kimlerle görüştüğü araştırılırsa karşımıza Mehmet Eymür çıkmaktadır.”

Korkut Eken de Susurluk Komisyonu’ndaki ifadesinde “Çatlı’yı Eymür’le birlikte tanıdım” demiştir. **Yeşil**, seri halde cina yetler işliyor. **Çatlı** haraç kesiyor, **Yaşar Öz** uyuşturucu ticareti yapıyor. **Çakıcı** uyuşturucu ticareti yapıp, ihale yolsuzluklarına göz kulak oluyor. **Ali Fevzi Bir**, devlet himayesinde kumar oynatır... Hepsisi “**devlet adına**”! Devlete bakın! Devletin “milli” istihbarat teşkilatına bakın”

Olay şudur; devrimcilere karşı yurtiçinde ve yurtdışında istihbarat yapmak, kaybetmelerde, infazlarda yer almak karşılığında, bu çetelere her türlü suç özgürlüğü tanınmıştır. Tüm mafyacılar, bu “özgürlüğü” kazanmak için MİT’in hizmetine girmiştir.

MİT, halk düşmanı bir kurumdur!

MİT’in görevi, ilk anda akla geldiği gibi “**milli güvenlik**” değildir; söz konusu olan “**emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin güvenliği**”dir. MİT’in güvenliğini sağlamaya çalıştığı güç, milli değildir, bu nedenle MİT’in görevinin milli olması da söz konusu bile olamaz.

Bu anlamda; MİT’in işi, halkın

mücadelesini engellemek, oligarşinin halka karşı politikalarının veya çeşitli uluslararası hesaplarının “başarıya” ulaşması için gerekli provokasyonları, komploları tezgahlamaktır. Kısacası, işi, faşist saldırıların ve kontrgerilla operasyonlarının organizatörlüğüdür.

MİT’in tarihinde bunlardan başka hiçbir şey yoktur. Ne herhangi bir emperyalist ülkeye karşı elde edilmiş bir istihbarat başarısı, ne emperyalistlerin milli güvenliğini tehdit eden saldırılarının önlenmesi yoktur MİT’in tarihinde. Tüm tarihi, devrimcilere, direnen halklara karşı düzenlenen operasyonlardan ibarettir.

MİT’in adı geçtiği her yerde katliam, provokasyon, işkence ve kirli ilişkiler vardır.

MİT adıyla **MHP**’lilerin adlarının da hep yanyana anılması, MİT’in asli niteliğini ortaya koyan bir başka göstergedir. Ülkemizde sivil faşist hareket CIA-MİT tarafından eğitilip organize edilmiştir. 1960’lı ve 70’li yıllarda faşistleri kamplarda toplayıp askeri eğitim veren ve halkın üzerine salan organizasyonun başında MİT’çiler vardır. MHP, aynı zamanda MİT’in her dönem en önemli kadro kaynaklarından biri olmuştur.

MİT’in üst düzey yöneticilerinden Mehmet Eymür yazdığı kitapta MAH’ın ilk dönemdeki faaliyetlerini şöyle özetliyor:

“Şeyh Sait İsyanı, Kızıl Lazistan çalışmaları, Kürtlerle Ermenilerin müşterek Hoybon ve Kürt Teali Cemiyeti faaliyetleri, gizli Komünist Partisi faaliyetleri, Hilafetçi ve Saltanatçıların faaliyetleri, Hatay meselesi, Çiçero olayı MAH’ın uğraş konuları arasındaydı.” (Mehmet Eymür, Analiz s. 33)

Bu alıntıda açıkça görüleceği gibi, MAH’ın ve sonrasında da MİT’in faaliyetleri arasında ülkemizi kendi sömürgeleri yapmak isteyen **emperyalistlere karşı hiç bir faaliyet yoktur**. MİT, tamamen “**içe yönelik**” faaliyetlere göre örgütlenmiştir. MİT’in tarihi,

devrimcilerin, vatanseverlerin bastırılması faaliyetleriyle doludur.

CIA ajanı Philip Agea “CIA Günlerim” adlı kitabında CIA’nın MİT aracılığıyla Türkiye’de nasıl bir faaliyet yürüttüğünü gayet açık anlatıyor:

“... CIA uzun yıllardan beri Türk Milli İstihbarat Teşkilatı ile çok yoğun bir işbirliği içindedir. Bu örgütün eğitimi ve donatılmasını CIA sağlar. CIA’nın Türkiye’deki görevi, ‘Doğu Bloku ülkelerinin misyon ve operasyonlarını’ kontrol etmek... ‘Amerika’nın kapitalist hegemonyasının’ devamını sağlamaktır. Tabii bu arada her yerde olduğu gibi ‘komünizm, ve aşırı sol hareketi kontrol ederek’ ABD çıkarları için tehlikeli hale gelmelerini önlemektir.” (Aktaran C. Arca-yürek, Darbeler Ve Gizli Servisler, s. 157)

Politikaları ve operasyonları CIA tarafından belirlenen MİT’in esas rolü işte budur: ABD çıkarlarını güvenceye almak! “*Komünist ve aşırı sol hareketler*”in yok edilmesi de bunun ilk koşuludur.

MİT’in “uluslararası” düzeydeki çalışmaları da yine emperyalizmin hizmetindeki çalışmalardır. MİT’in İsrail’in MOS-SAD’ıyla ve İran’da Şah Diktatörlüğü döneminin SAVAK’ıyla yoğun işbirliği vardır.

“Her ülkedeki sol faaliyetler, milli azınlıkların faaliyetleri, tedhişçi Filistin’e karşı önlemler, yıkıcı diğer faaliyetler, anarşi hakkında ikili, üçlü temaslar kurulur. (...) Görüşmelerde genellikle yol gösterici olan, üstün tekniğiyle MOSSAD’dır ve MOS-SAD’ın memleketimizde hayli geniş imkanları bulunmaktadır.” (MİT İstihbarat Başkan Yardımcısı Sabahattin Savaşman, Aktaran Suat Parlar, Kontrgerilla Kısacasında Türkiye, s.232)

Hiram Abas bu ilişkilerde MİT’in kilit isimlerinden biridir. Sabahattin Savaşman, onu, “*Lübnan’da CIA’yla beraber operasyonlara katılan, onlardan yüklü ücret ve ikramiyeler te-*

min eden, Filistin kamplarındaki solcu gençleri hedef alan faaliyetlerde gösterdiği başarı sonucu mükafatlandırılan" bir kişi olarak anlatmaktadır.

Emekliliğinden sonra Turgut Özal'ın gözdesi olarak yeniden "mesleğe" dönen, mesleğini soran gazetecilere "solcu avı" diye cevap verecek kadar halk düşmanlığında pervasız biridir Abas. Daha sonra yaptıklarının faturasını Devrimci Sol'un bir eyleminde ödeyen Hiram Abas'ın "mesleğiniz" sorusuna verdiği bu cevap bile MİT'in işinin ne olduğunu açıklamaya yetmelidir.

Halka, Devrimcilere Karşı MİT Operasyonları

6-7 Eylül provokasyonu: MİT'in açığa çıkmış en önemli ilk operasyonlarından biridir.

Yıl 1955; Atatürk'ün Sela-nik'teki evi, bizzat MİT elemanları tarafından bombalanır. Bombalama haberi, yine bir MİT elemanı olan Ekspres Gazetesi'nde yazarı Mithat Perin tarafından kışkırtıcı bir biçimde yapılır. Bu kışkırtmayla başta İstanbul olmak üzere çeşitli şehirlerde azınlıklara karşı bir saldırı başlatılmış, binlerce ev, işyeri, ibadet-hane yakılıp yıkılmış ve onlarca kişi öldürülürken, onbinlerce Rum, Ermeni zorla göç ettirilmiştir.

Son olarak MGK Genel Sekreterliği yapan Org. Sabri Yirmi-beşoğlu, bu operasyonu yıllar sonra şöyle itiraf etmiştir: "6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı..." (Tanksız, Topsuz Harekat, Fatih Güllapoğlu, s. 104)

12 Mart'ta işkenceler, sabotajlar; MİT, özellikle 12 Mart'ta daha da öne çıktı. 12 Mart denince kuşkusuz ilk akla gelen yer İstanbul Erenköy'deki Ziverbey Köşkü'dür. İşkenceli sorguların yapıldığı Ziverbey Köşkü'nün başında Faik Türün, Memduh Ünlütürk gibi generaller vardır; MİT elemanı Hiram Abaslar,

"Çayan ve arkadaşları marşlar söylemeye ve zaman zaman askerlere laf atmaya başladılar. Bizi sivil pantolonlarımızdan tanıdılar. 'Sam amcanın adamları', 'Faşist MİT'çiler' gibi sözlerle bizi kızdırmaya çalışıyorlardı...' (Mehmet Eymür)

"Sam amcanın adamları... Faşist MİT'çiler."; Mahirler'in sözleri, MİT'in ve MİT'çilerin niteliğini hiç bir ek gerektirmeyecek açıklıkta anlatıyor.

Mehmet Eymürler bu dönemde Ziverbey'deki işkencelerin başındadır. O zaman MİT'in başında, daha sonra 12 Eylül'ün 5 darbeci generalinden biri olacak olan Nurettin Ersin vardı.

Aynı dönemde devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında şaibe yaratmak, hedef saptırmak, korku ve panik ortamı oluşturmak için de MİT çeşitli provokasyonlara başvurmuştur. MİT'in '70'li yıllarda bu çerçevede gerçekleştirdiği provokasyonlar arasında Atatürk Kültür Merkezi'nin yakılması, Marmara yolcu vapurunun, Eminönü vapurunun batırılması, yine 1977'de Yeşilköy Havaalanı'nın ve Sirkeci Garı'nın bombalanması, ve bu sabotajların devrimciler üzerine yıkılmaya çalışılması vardır.

MİT, Maltepe, Arnavutköy, Kızıldere katliamları başta olmak üzere devrimcilere yönelik tüm katliamlarda da yer aldı. Mehmet Eymür Mahir Çayan ve on devrimcinin katledildiği Kızıldere operasyonu hazırlıklarını şöyle anlatır: "Öğleden sonra MİT Müsteşarı Korgeneral Nurettin Ersin, Ankara Bölge Daire Başkanı ve Ankara Bölge'den 6-7 kişilik bir ekip ile birlikte Ünye'ye geldi. (...) Çayan ve arkadaşları marşlar söylemeye ve zaman zaman askerlere laf atmaya başladılar. Bizi sivil pantolonlarımızdan tanıdılar. 'Sam amcanın adamları', 'Faşist MİT'çiler'

gibi sözlerle bizleri kızdırmaya çalışıyorlardı..." (Mehmet Eymür, Analiz, s.90-96)

"Sam amcanın adamları... Faşist MİT'çiler."; işte Mahirler'in söylediği bu sözler, MİT'in ve MİT'çilerin niteliğini hiç bir ek gerektirmeyecek kadar açık biçimde anlatıyor.

1974 sonrası devrimci mücadelenin büyümesi karşısında sivil faşist terörün devreye sokulmasında rol oynayan, '77 1 Mayıs'ında, 16 Mart'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta halkın kanı dökülürken faşist hareketi ve bu katliamları organize eden kurumlardan biri MİT'ti.

MİT yönetici ve elemanları, Hiram Abas, Nejdet Küçüktaşkıner, Mete Bozbere, '77 1 Mayıs katliamında bizzat yer almışlardır. Kitleye ateş açılan yerlerden biri olan Intercontinental Otelinin odalarında MİT'çilerle işkenceci polisler vardır.

1990'larda halkın mücadelesi karşısında yine MİT devrededir: Daha 90'lı yılların başında devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi aydınların, gazetecilerin katledilmesinde kontrgerilla devletinin bir kurumu olan MİT'in rolü ve yönlendirmesi vardır. Aynı yıllar boyunca sürdürülen infazlar, faili meçhuller ve özellikle kaybetme politikasında da MİT başrolü oynamıştır. JİTEM'in, terörle mücadele şubelerinin, MİT'in adeta içiçe geçtiği bu dönemde, halka, devrimci hareketlere karşı provokasyonlar, infazlar, kayıplar birbirini izlemiş, bütün bu saldırılarda MİT hem itirafçılarla, faşist katillerle, korucularla, hem polisle, hem JİTEM'le içiçe çalışmıştır.

Bütün bu anlatılanlardan çıkacak tek bir sonuç vardır: **MİT, dağıtılması, hesap vermesi gereken bir kurumdur!**

Bu yazıda, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 18 Temmuz 2004 tarihli "MİT Ne Kadar Milli?" başlıklı açıklamasından, Tuncay Özkan'ın "MİT'in Gizli Tarihi" kitabından, Başbakanlık Susurluk Raporu'ndan yararlanılmıştır.

Ebu Garip'te mi, Türkiye'de mi daha büyük vahşet var?

Sopa Göstererek Demokratikleşme Kulak Keserek Kürt Sorununa Çözüm

Katledilen gerillaların ölüm mangaları tarafından kulaklarının kesilerek koleksiyon yapılması, vahşetin ulaşabileceği en üst boyutlardan biri olarak 1990'lı yıllarda sıkça rastlanan bir durumdu. Hiçbir ahlakta, savaş kuralında yeri olmayan bu vahşet, oligarşinin Kürt halkını inkar ve imha politikasının ne anlama geldiğini de en açık şekilde gösteriyordu.

HPG'nin ateşkesi bozma kararının ardından, bölgede yaşanan çatışmalarda katledilen gerillalar yeniden bu vahşete tabi tutulmaya başlandı. Kulak kesme, cesetlerin yüzünü parçalama olayları üç beş özel timcinin, korucunun vahşeti değildir. Oligarşi Kürt halkına, "direnirseniz böyle yaparız" mesajı vermekte, 1990'ları hatırlatmak için özel olarak uygulamaktadır.

Gabar Dağı'nda 26 Haziran günü yaşanan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Meas Reşit Reşo'nun kulaklarının kesilmesinin ardından, Muş Merkeze bağlı Kızılağaç Beldesi'nde 13 Temmuz günü korucular tarafından infaz edilen 3 HPG gerillasının da kulaklarının kesildiği, yüzlerinin parçalandığı anlaşıldı. Yine aynı gün Dersim'in Ovacık ilçesinde Bedir Ali isimli gerilla yaralı ele geçirildikten sonra infaz edildi.

Muş'ta savcılık kararı ile hukukun, ahlakın bir yana bırakılarak yakınlarına teslim edilmeyen ve toplu olarak bir "çukura" gömülen gerillaların kimliklerinin tespit edilmesi için ailelerin başvuruları dahi beklenmedi. Jandarma, polis nezaretinde cenazeler gömülürken, DEHAP'lıların mezar taşı dikmeleri bile engellendi.

Gerillaların kulaklarının kesilmesi, yüzlerinin parçalanması ise, savcılığın ön otopsisinden son-

Katledilen gerillaların naaşlarının kulaklarını kesme vahşeti yeni örneklerle sürüyor

ra korucular ve askerler tarafından gerçekleştirildi. Bu şekilde resmi kayıtlarda da görülmemesi sağlanırken, jandarmalar cenazede basınla görüşme almasını da bu nedenle engellediler.

DEHAP Muş İl Başkanı Abdulkaki Çelebi vahşeti kınarken, şunları belirtti: "Bütün taleplere pişmanlık yasaları ve çatışmalarla cevap verildi. Yaşamını yitiren HPG'lilerin vücutları parçalanmış. Daha sonra ne dine ne de vicdana bağdaşmayan bir şekilde gömüldü."

Kim bu vahşetin sorumlusu?

Vahşetin sorumlusu Genelkurmay'dır, AKP iktidardır. Onların ahlakı, insani ve inanç değerleri yoktur. Halkı sindirmek, gözdağı vermek için her türlü vahşeti uygulamaktan çekinmezler. Dört duvar arasında 6 kadını diri diri yakan işte bu katliamcılardır, bu ahlaklıdır. ABD'nin Ebu Garib işkencelerini "kınarken" nasıl ikiyüzlü oldukları her örnekte yeniden ortaya çıkmaktadır.

Cemil Çiçek, DEP'lilerin tahliyesi sonrasında, ya bize biat edersiniz, ya da devletin sopasını yersiniz anlamına gelecek tarzda açıkça konuşurken, bu düzenin niteliğini, "demokratikleşme" diye yutturmaya çalıştıkları yasaların ne kadar hükümsüz olduğunu gösteriyordu. Doğu'da artan kulak kesme, infaz, operasyonlar, baskılar da oligarşinin "Kürt sorununa çözüm"ünün resmini vermektedir.

Bingöl'de Gıda Ambargosu

Bingöl'e bağlı Genç ilçesi Doğanlı Köyü ve Hesvir Mezrasına 1 aydır gıda ambargosu uygulanıyor. Köylünün en temel tüketimi olan un gibi maddelerde uygulanan ambargoya göre, 50 kiloluk un torbalarının köye girmesine Süveren Jandarma Karakolu kısıtlama getiriyor. Jandarma unun yarısına el koyarak, 15 gün sonra gelip alırsınız dediği öğrenilirken, bu uy-

gulama, özellikle kalabalık aileler için yarı aç kalmak anlamına geliyor.

Ambargonun gerekçesi malum; "Bu kadar yiyeceği ne yapıyorsunuz? Unu dağdakilerine götürüyorsunuz."

Ambargo uygulanan Doğanlı Köyü, bir süre önce de "gerillalar geliyor" denilerek jandarma tarafından basılmıştı. 1990'lı yıllarda da köylüler göç ettirilmiş ve ancak iki yıl önce topraklarına dönebilmişlerdi.

'Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılanması Yasası'

Ve AKP'nin İkiyüzlülüğü

AKP iktidarı, halktan yana gösterdiği hangi yasayı çıkarıyorsa, orada mutlaka bir ikiyüzlülük, aldatma var demektir. Bu gelenek, en son çıkarılan "Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılanması Yasası"nda da değişmedi.

Yasa, OHAL'in başladığı 19 Temmuz 1987'den bu yana bölgede yaşanan olaylarda zararları karşılamaktan söz ediyor. Ancak AKP yasayı öyle bir hazırladı ki, asıl olarak köyleri yakılan, göç ettirilen köylülerin zararlarını değil, daha çok asker, polis ve korucuları içeriyor.

Yasaya göre, haklarında siyasi nedenle dava açılanlar, yardım yataklık davaları dahil olmak üzere, başvuruda bulunamayacak. AKP'nin ikiyüzlülüğü bununla da bitmiyor. Başvuruları değerlendirecek olan Zarar Tespit Komisyonu, devletin Bölge'deki temsilcilerinden oluşuyor, bilirkişiler ise, bu za-

rarları bizzat veren, köyleri yakan asker ve polisler.

AİHM'den Kurtulmak İçin

Yasanın AKP iktidarı için sağlayacağı bir avantaj da, köyleri yakılan Kürt köylülerinin AİHM'de açtığı ve bitme aşamasına gelen 1500 davanın dondurulması olacak. Bu yasayla birlikte, oligarşi AİHM'in "madem yakmışsın, ver parasını kurtul" tarzındaki adaletinden bile kurtulmuş olacak.

Zira, AİHM 2000 yılında köy yakmalarla ilgili verdiği bir kararla birlikte, bu yasanın çıkarılmasını da emretmişti.

Suçlular Yargılanmadan Zarar Tazmin Edilemez

Oligarşinin bütün yasalarında, en ince ayrıntısına kadar katliamcılarının nasıl korunacağı, halkın nasıl cezalandırılacağı hesaplanır. Hakkında "yardım yataklık"tan dava açılanların kapsam dışı tutulması da böyle

oligarşinin yaktığı binlerce köyden biri

bir bakış açısının ürünüdür. Herkes bilmektedir ki, madur olan onbinlerce insan hakkında zaten bu tür davalar söz konusu. Köyleri yakılanlar, aynı zamanda "PKK'ye yardım" davalarına muhatap olanlardır.

1988-98 yılları arasında 4 binden fazla köy boşaltıldı, bunlardan çoğu yakıldı. 3 milyonu aşkın insan zorla yerinden göç ettirildi. Elbette bu yasa, bu zararları tüm boyutlarıyla karşılamak için çıkarılmadı. Kaldı ki, köyleri yakanlar, boşaltanlar, milyonları yurtlarından göç ettirenler yargılanmadıkça, hiçbir zarar tazmin edilmiş sayılamaz.

Sayı 7

31

25 Temmuz
2004

Kürtçe Kurs'a Kürt Dili Davası

Önlerine çıkarılan kapı-pencere ölçüsü engellerini aşarak 4 ay önce kurulan Özel Urfa Kürtçe Kursu Müdürü Ömer Kurt hakkında 'izinsiz kurs açmaktan' dava açıldı. Gerekçe, kuruluş aşamasındayken, kursun resmi ismi onaylanmadan "Kürt Dili ve Lehçeleri Öğrenim Merkezi" tabelası asmak. Asıl mesele tabelanın izinden önce asılması değil, "Kürt Dili Lehçeleri" ve "Öğretim Merkezi" ibarelerinin yer alması. Bu nedenle de kursun ismine, Özel Urfa Kürtçe Kursu olarak izin verildi. İnkârın inceltilmiş biçimi olan "Kürt diline özgürlük" yasaları böyle uygulanıyor.

Yine, Kızıltepe'de düzenlenen bir şölenle halkı Kürtçe selamladığı için hakkında dava açılan DEHAP Mardin eski İl yöneticisi Abdullah Akikol hakkında, bu kez de Derik'te Newroz kutlamasında yaptığı Kürtçe konuşmadan dolayı dava açıldı.

Kürt dili özgür, ama kimse konuşmayacak, öğretmeyecek; Kürtçe yayın serbest ama resmi TRT'nin faşist propagandaları dışında kimse böyle bir yayın yapmayacak; AB'nin kültürel özerkliği, oligarşinin demokrasicilik oyunu bu!

DEHAP'lıların, Abdullah Öcalan'ın avukatlarıyla görüştürülmemesi ve uygulanan tecriti protesto eylemleri sürüyor. AKP iktidarı halkın demokratik tepkilerine copla, panzerle, gözaltılarla cevap veriyor. Bu saldırılarından biri de 19 Temmuz günü DEHAP Diyarbakır İl Kadın Kolları üyelerinin gösterisinde yaşandı. Çok sayıda kadının yaralandığı saldırıda, 38 kadın da yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Tehditle Miting!

“Teröre karşı” mitingler için valilikler ve ordu seferber; halk desteği senaryosu için her yöntem mübah.

KONGRA-GEL’in ateşkesi bozma kararının ardından, oligarşi bir yandan gerillaya yönelik imha operasyonları düzenlerken, öte yandan “teröre karşı mitingler” ile, kendine destek tabanı yaratmaya, halkı KONGRA-GEL’e karşı kışkırtmaya çalışıyor.

Son olarak Siirt’te yapılan ve Skorsky helikopterlerinin uçtuğu, çoğunluğu “Şehit ve Gazi Aileleri Yardımlaşma Derneği” üyeleri, korucular ve izinli askerlerden oluşan katılımcıların yer aldığı mitingte, “Terör İstemiyoruz”, “Kahrolsun PKK” dövizleri taşındı, “Ya Allah Bismillah, Allahu Ekber” sloganları atıldı. Bu mitingin öncesinde yaşananlar ise, oligarşinin “Halk” senaryosunun nasıl hazırlandığını gözler önüne serdi.

Siirt Valiliği’nin “huzur” adı altında düzenlediği “terörü lanetleme” mitingine katılım için tehdit edilen ve kimisi de zorla mitinge getirilen köylüler, İHD Siirt Şubesi’ne başvurarak yaşadıklarını anlattılar. Baskı gören köylerden biri Kurtalan’a bağlı Sihu (Bağlıca) Köyü. Köylüler, Bağlıca Jandarma Karakolu yetkililerinin kendilerini baskı altına aldığını belirterek şöyle anlattılar: “Karakol komutanı, cuma namazı çıkışı köy muhtarı Abdulgaffar Tilki ile birlikte köylüleri toplayarak pazar günü yapılacak olan mitinge katılımımız gerektiğini, katılmamız durumunda köyümüzü yakacaklarını ve hiçbir şekilde bizlere yardımcı olmayacaklarını söyledi. Karakol komutanı, pazar günü de köye gelip yaklaşık 50-60 kişiyle beraber Siirt’e gitti.”

Benzer örneklerin başka ilçelere bağlı köylerde de yaşandığı İHD Siirt Şube Başkanı Vetha Aydın tarafından açıklandı.

Oligarşinin halk senaryosu böyle yaratılıyor. Teröre karşı mitingleri oligarşi kendi şiddetini meşrulaştırmak için böyle kullanıyor. Peki ÖDP’li Saruhan Oluç, TKP ve tüm “teröre karşı gösteri” çağrılarını yapanlar; onlar neyi meşrulaştırmak için yaptılar bu çağrıları? Ve oligarşinin “teröre karşı gösteri” oyunu bu kadar deşifre olmuşken halka, devrimcilere hâlâ özeleştirme vermeyecekler mi?

Genelkurmay Raporu: “Korucular suç işliyor”

Suçlu Ordusunu Siz Yarattınız

Genelkurmay Başkanlığı, sayıları 90 bini bulan korucular hakkında bir araştırma raporu yayınladı. Raporda, 18 yılda 4 bin 821 korucunun 60 ayrı suça adları karıştığı belirtildi. Bu suçlar arasında ne yok ki; “gasp, soygun, öldürme, yaralama, mesken ve araçlara saldırı, adam kaçırma, kasten ev yakma, hırsızlık, yankesicilik, zorla çek-senet imzalatma, dolandırıcılık, rüşvet, zimmet, irtikap, ihtilas, kız, kadın ve erkek kaçırma, ırza geçme, fuhuşa teşvik, kadın ticareti, kumar, uyuşturucu madde kaçakçılığı...”

Tablo uzayıp gidiyor. Peki kim yarattı bu suç şebekesini, kim verdi onlara bu gücü? Bu raporu hazırlayanlar. Rapor hazırlayınca asıl suçlunun kendisi olduğunu unutturacak. “Terörle mücadele” diye diye nasıl bir suçlular ordusu yarattıklarını kendileri itiraf ediyor.

Şeffaflık Masalı

AKP iktidarı, Devlet Memurları Yasası’na yaptığı bir ekle, kendi denetimi dışında basına bilgi akışını engellemeyi, konuşan memuru cezalandırmayı yaşıyor. TBMM’nin kapandığı gün yasalaşan Devlet Memurları Yasası’nda yapılan değişikliklerde, “kınama” cezası verilecek durumlar arasına, “Yetkili olmadığı halde basına, haber ajanslarına veya radyo ve televizyon kurumlarına bilgi veya demec vermek” maddesi eklendi.

Bilgi Edinme Yasası ile büyük şeffaflık demagogileri yapanlar bunlar değil miydi? Konuşan, bir şekilde ve nedenle basına iktidarın, devlet bürokrasisinin suçlarını açıklayan memurlar böylece susturulmuş olacak.

Göstermelik Olmayan Bir Şey Var Mı Ki?

Hastaların ‘hak ihlali’ durumunda haklarını arayabileceği ‘Hasta Hakları Kurulları’ faaliyete başladı.

AKP iktidarı hangi konuda makyaj yapmak, halkı aldatmak ve o alandaki suçunu örtbas etmek istiyorsa, mutlaka bir “kurul” oluşturuyor. Tüm illerde “İnsan Hakları Kurulları” oluşturulmuştu, hani nerede ve ne yaparlar? Koca bir hiç! Bu kurullarla hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarını kamufle etmeye çalışan iktidar, hastanelerde rehin kalmaları, ambulans parası olmadığı için yaşanan ölümleri, yoksulların hastane kapılarında kovulmalarını örtbas etmek için de ‘Hasta Hakları Kurulları’ kurdu.

İşlevsel olmadıktan sonra istediğiniz kadar, ‘kurul’ oluşturabilirsiniz. Makyaj demokrasisi bu! Kur bir bilmem ne hakları kurulu, zevahiri kurtar.

Yıllardır Mahkemeden Kaçan İşkenceciyi Tutuklamaya Gerek Yok

Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesi davasında, iki polisin yargılanmasına 15 Temmuz günü devam edildi. Yıllardır mahkemeden kaçan ve devletin polisinin, valilerinin bir türlü "bulamadığı" işkencecilerden Ahmet Baştan, sonunda bulundu!

Ama mahkeme, aleni şekilde hukuktan kaçan işkenceciyi tutuklama gereği dahi duymadı. Avukatların bu yöndeki taleplerini reddederken, Baştan'ın ifadesinin İstanbul'dan talimatla alınmasını yeterli buldu. Ancak işkencecileri zaman aşımı ile aklama senaryosu pervasızca sürdüğü için, 1 Temmuz 2004 tarihinde İstanbul'da "yakalanan" polis Ahmet Baştan'ın ifadesi 15 gün içinde Ankara'ya ulaşamadı.

2006 yılında dolacak zaman aşımı oyununun yargı ayağında bulunan mahkeme heyeti, 15 günde İstanbul'dan gelemeyen ifadeleri gerekçe göstererek duruşmayı erteledi.

Birtan Altunbaş davası ile insan hakları şovu yapanlar sus-

kun; geride kalan ve bulunamadıkları için dosyaları ayrılan iki polis için zaman aşımına koşar adım gidilmesi "ilgi" alanlarının dışında. Nasıl olsa diğer işkencecilere göstermelik cezalar verilmesi ile oyun bitti.

AKP iktidarı bu dava ile insan hakları şovu yapıp, işkencecileri koruma politikasını sürdürüyor. Baştan'ın tutuklanmaması bu korumanın bir yansıması. Bu konuda bir başka örnek de, Birtan'ın katledilmesinin sorumlularından Başkomiser İbrahim Dedeoğlu'nun kendisi gibi işkenceci olan oğlu Murat Dedeoğlu'nun da aralarında bulunduğu işkencecilerin davasında yaşanıyor. 16 Temmuz günü Ankara'da yapılan bu mahkemede de aynı senaryolar tekrarlanıyor; duruşmalara gelmeyen sanıklar, Emniyet'e yazılıp cevabı gelmeyen yazılar ve ertelenen mahkemeler...

AKP iktidarı işkenceye böyle "sıfır tolerans" gösteriyor!!! İşkencecilerin elini soğutmama politikası böyle uygulanıyor.

İşkencede artış

İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Grubu tarafından, Baro'ya yapılan başvurular üzerinden hazırlanan rapora göre, işkencede artış sürüyor. Raporda, sadece siyasi değil, adli vakalarda da işkenceye sıkça başvurulduğu belirtilirken, işkenceye uğrayanların dörtte biri "çocuk" yaşta. İşkencenin ortaya çıkartılmasının önündeki en büyük engelin **SAVCILAR!** olduğu sonucuna ulaşılan rapor 1 Ocak 2002-31 Aralık 2003 döneminde İzmir için hazırlandı. Raporu açıklayan Av. Mehmet Akdöl'ün verdiği bilgilere göre toplam 229 işkence dosyası ve 423 mağdur var. Bunların yüzde 26'sı 18 yaş altı, yüzde 74'ü de 18 yaş üstü. Şikayete yönelik bilgiler veren Akdöl, poliste yüzde 88, jandarmada yüzde 5, askerde yüzde 2, diğerleri ise yüzde 5 oranında işkence olaylarının yaşandığını söyledi.

Sayı 7

33

25 Temmuz
2004

Bergama Köylüleri'nin Haklılığı Yine Kanıtlandı AKP hukuku uygulayacak mı?

En uzun köylü direnişine imza attılar, yine bir mücadele geleneği yarattılar. Emperyalist tekel, iktidarlar, polis, jandarma hep karşılarındaydı. Mahkemelerden karar çıkardılar, örneğine ender rastlanır şekilde mahkeme kararını dinleme doğrultusunda Bakanlar Kurulu kararları çıktı karşılarına. Açık olan şuydu ki, bu ülkenin iktidarları, Bergama Ovacık Çamköy mevkiinde altın üretimi yapmak isteyen emperyalist tekelin isteğini her koşulda yerine getirmek istiyordu.

2002 yılında Bakanlar Kurulu'nun aldığı, siyanürlü altın işletmesine izin kararının, köylülerin Danıştay'a başvurusu sonucu yürütmesi durduruldu. Danıştay'ın 15 Temmuz günü aldığı kararla yürütmesini durdurduğu Bakanlar Kurulu kararı, aleni şekilde, "bu ülkede emperyalist

tekellerin çıkarları için hukuku da, yasaları da hiçe sayarız" diyen bir karardı.

Hukuken, Bakanlar Kurulu'nun karara itiraz hakkı bulunuyor. Böyle bir itirazın anlamı, AKP iktidarının da geçmiş Ecevit hükümetinin emperyalist tekellerin çıkarları için gösterdiği pervasızlığı sürdürmesi demektir. Ki, bu konuda başka örneklerle Ecevit hükümetini çoktan geride bıraktıkları açıktır.

Bergamalı Köylüler'in alanlarda, mahkemelerde sürdürdüğü, bedellerini ödediği mücadelede haklılıkları bu kararla bir kez daha tes-cillenmektedir. Baka-lım, AKP iktidarı hukuku uygulayacak mı; yoksa emperyalist te-kellere hizmet için yeni hamleler mi yapacak?

Kopenhag'ı Boşver, Airbus Kriterlerine Bak!

- ✓ **Erdoğan Fransa'nın AB'ye üyelik desteğini almak için halkın parasıyla uçak alımı başta olmak üzere, emperyalist tekellere rüşvet verdi.**
- ✓ **Tekellerin birliği olan Avrupa Birliği'ne girişin yolu, Kopenhag Kriterleri'nden değil, tekellere ülkemizi, halkın parasını peşkeş çekmekten geçiyor. Avrupa için de hak ve özgürlüklerin değil, tekellerin çıkarlarının önemi vardır.**

AKP'liler AB'den müzakere tarihi alma konusunda ne diyorlardı; *"istenilen her şeyi yerine getirdik, kritik eşik aşıldı."* Yalanmış; henüz yerine getirilmemiş olan son adımlarından birisi Fransa'da atıldı. Ki, Avrupa tekellerinin birliği olan AB için asıl yapılması atılacak adımlar da bunlardır; Uçak, enerji ihaleleri, silah tekellerine akıtılacak milyon dolarlar ve ülkemiz kaynaklarının peşkeş çekilmesidir.

Fransa Gezisi "Ayna"dır

Tayyip Erdoğan'ın, AB'den üyelik için destek arama turu kapsamında 19-21 Temmuz günlerinde yaptığı Fransa gezisi, Avrupa Birliği Kriterleri'nin Kopenhag Kriterleri değil, tekellerin pazarlığa tabi kriterleri olduğunu bir kez daha ve hiçbir yoruma gerek bırakmayacak şekilde gösterdi. Bir anlamda AB ve AKP konusunda ayna işlevi gördü denilebilir.

Gezi AB'ye üyeliğe destek içindi, ama görüş-

melerin odağını "ticaret" oluşturdu. Zaten arada bir fark da yoktu; AB'ye üyelik demek, ticaret demektir. Tüccar başbakan da bunu bildiği için Fransa seferinin çantasını buna göre hazırladı. Çantaya neyi koyması gerektiğini Alman Dışişleri Bakanı Joschka Fischer söylemişti zaten: *"AB için Türkiye'nin önündeki tek engel Fransa... Aman onları ikna edin. Alacağınız uçakların % 80'i Airbus olsun"* (Hürriyet, 22 Haziran)

Tam da böyle oldu. Fransa'dan iki parça halinde 50 Airbus uçağı alımı için ön anlaşma imzalandı. Alman-Fransız ortak yapımı olan Airbus'ların alınmasına karar verilmesini, Fransa Cumhurbaşkanı "sevinçle karşıladı" ve Alman Başbakanı'nı kast ederek, *"Schröder'i arayacağım ve müjdeli haberi vereceğim"* dedi.

Ama rüşvet bununla da bitmedi. Türkiye-Fransa arasında ortak saldırı helikopteri üretimi, milyarlarca dolarlık bir paket olan Fransa'nın TSK'nın modernizasyonu çerçevesinde katılacağı teknoloji ihaleleri, Fransız tekellerine sunulan ve daha çok nükleer enerji, Bankacılık, Demir Çelik Sanayii, Tütün, Telekom, Medya gibi alanları kapsayan özelleştirme yağması...

Asıl kriterler bunlardır: Tekellerin ekonomik çıkarlarıdır. IMF aracılığıyla serbest piyasa ekonomisinin eksikliklerinin tamamlanması, yerleştirilmesi bu çıkarların zeminini yaratırken, bu tür ihalelerle somutlanıyor.

Bu arada halkın tepkisine rağmen AKP ikti-

AKP'nin Ahlakı, Kapitalizmin Ahlakıdır: SAT! SAT! SAT! SAT!

AB'ye uyum yasalarının AB için değil, Türkiye halkı için olduğu yalanına artık nasıl ihtiyaç duymadan, aleni şekilde bunların AB için yapılan makyajlar olduğu ifade ediliyorsa, AB'ye giriş kriterlerinin Kopenhag değil, pazarlıklar, tekellere verilecek rüşvetler olduğu da aleni biçimde dile getiriliyor. AKP gizlisi saklısı olmadan yapıyor pazarlıkları. Burjuva basın Erdoğan'ın "Airbus kartını açtığını" söyleyerek övgüler yağıdırıyor. İslamcılar zaten bu ahlakı çoktan benimsemişti. Örneğin İslamcı Kanal 7'nin tarikatçı muhabiri Akif Beki, Erdoğan "tica-

ri enstrümanları da devreye soktu" diye veriyordu haberi ve ekliyordu; Başbakan üzerine düşeni fazlasıyla yaptı... Erdoğan yapmışsa, rüşvet, ahlaksızlık, satış her şey mübahtı.

Devletler arası ilişkilerde yeni bir örnek değildir yaşanan ama alenileşen ender örneklerdendir. Halkımıza her alanda dayatılan da bu kültürdür. Çıkarlar için her yolun mübah olduğu, her şeyin pazarlığa tabi olduğu, alınıp satıldığı bir kültürdür bu. 1980'lerde Özal iktidarı ile başlatılan bu süreç, bugün AKP iktidarıyla sürüyor. 1990 Irak saldırısına katılmayı "bir

koyup üç alma" olarak savunan Özal'ın mirasını sahiplenen Tayyip Erdoğan da, AB'ye üyelik (asıl olarak kendi koltuğu) için vermeyeceği şey olmadığını gösteriyor ve eleştirenlere, ahlakı, namusu, erdemleri hatırlatanlara da "reel politika böyle, bunlar eski kafaların ürünü..." cevapları veriyor.

Böyle bir iktidarın yönetimindeki ve aynı kafadaki medyanın hüküm sürdüğü bir ülkede gençliğin nasıl bir kültüre sahip olacağını düşünün; sevgi, vefa, dostluk, erdem, insani değerler, inançlar... her şeyi satacaktır. Bugün yaşanan da budur.

darının enerji politikalarında nükleer enerjiye ağırlık vermesinin de, kimin için olduğu görülüyor. AKP'nin AB'den müzakerelere tarihi almasına destek karşılığı Fransa'ya sunduğu rüşvetlerden biri de nükleer enerji alanında işbirliği.

Haydi Gelin! Sudan Ucuz KİT'lerimiz Var!

Erdoğan, TÜSİAD'ın karşılığı olan Fransız tekelinin kuruluşu MEDEF Toplantısı'nda konuştu ve pazarlamacı tüccar bir başbakanın arzıslığını tüm açıklığıyla gözler önüne serdi:

"Bu işletmelerin (TEKEL, THY, Türk Telekom) kamu idaresinden çıkması gerekmektedir. Bu şirketler son derece **CAZİPTİR**. Bu **FİR-SATLARIN YABANCI ŞİRKETLER İÇİN** çok iyi değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum". (Hürriyet 21 Temmuz) Semt pazarı değil burası; ama Tayyip resmen çığırtkan satıcı gibi bağınıyor; "gelin, alın, alın sudan ucuz KİT'lerimiz var!" diye. Sattığı bu ülkenin zenginlikleri.

Arçelik Bayii Başbakan AB müzakerelerini böyle yapıyor. İnsan hakları vs. kriterlerinden bıkmış, tam da anladığı dilden kriterler sözkonusu olunca Ünakıtan'ı da solluyor. Ve Hürriyet Airbus'ları kast ederek Tayyip'i alkışlayan manşetini atıyor; "25 artı 25'lik hediye paketi..." (21 Temmuz) Hediye kimin cebinden? Halkın! Doğan Medya ve öteki işbirlikçi tekeller elbette bu durumdan rahatsız değildir. "AB'ye uyum" adına çıkarılan yasalarla estirilmek istenen insan hakları, hak ve özgürlükler gibi kavramların, esas olarak halkı aldatma araçları olduğunu çok iyi bilirler ve bu yalanın yayıcısıdırlar. Tekeller, AB'ye üyelikte çıkarlarını gördükleri için tüccar başbakanın "her şeyi sat" ahlakını alkışlıyorlar.

AKP, halka rağmen, halkı aldatarak, emperyalist tekeller adına yönetiyor ülkemizi. Sadece AB ilişkilerinde değil, Amerika ile ilişkiler de hep bu zeminde yürüyor. Bu pazarda satılmayan hiçbir şey yoktur. AB için yapılan diplomasi, müzakereler dedikleri hep bu tür çıkarlardır; rüşvet, peşkeş, satış...

O zaman soru şu: **Bugüne kadar AB ülkelere hangi rüşvetleri verdiniz? Hangi zenginlikleri peşkeş çektiniz? Neyi sattınız? Açıklayın!**

Ama açıklayamazlar, çünkü satışa, peşkeşe, halkı yalanla aldatmaya devam ediyorlar.

"Halkımız için, demokratikleşme, çağdaşlık" gibi süslü lafları bir yana bırakırsak, ki bırakılması gerektiği açık; Sorulacak bir başka soru

da, AKP'nin bu satıştan, daha doğrusu AB üyeliğinden çıkarının ne olduğudur. Bunun için, AKP'nin nereye dayanarak iktidar koltuğunda oturabildiğine bakmak gerekir. Bunun cevabının ABD ve Avrupa olduğu biliniyor.

Tayyip Erdoğan ve AKP, oligarşi içi iktidar kavgasında "AB yolunu açan başbakan" olarak mevzi kazanmak istiyor. Belli kesimlerin desteğini alması da buna bağlı. Aynı şekilde AB konusunda yanlış bilgilendirilmiş, daha doğrusu aldatılmış halk nezdinde de bu şekilde prim yapmak istiyor. Bu yanıla AKP açısından asıl sorun koltuktur. Satın aldıkları da Airbus değil, "başarı" ve koltuktur. Bu uğurda ise satamayacakları hiçbir şey olmadığı tescillidir.

Kopenhag Kriterleri Papağanları Airbus Kriterlerine Ne Diyor?

AB'den müzakere için gereken kriterler ortada. Bu tablonun Avrupa açısından, AKP iktidarının hedefleri açısından yadırganacak bir yanı yoktur. Ne Avrupa için "değerler, insan hakları" gibi kavramların önemi vardır, ne de AKP'nin böyle bir siyasal programı.

Ya AKP'yi AB temelinde destekleyen ve her türlü zulmüne bu nedenle gözyuman **AB'ciler ne diyor?** Dillerinden düşürmedikleri Kopenhag Kriterleri'ni Fransa'daki görüşmelerde biz görmedik; onlar gördüler mi? Yine yalana, halkı aldatmaya devam edecekler mi? Yoksa, açıkça nasıl bir oyunun içinde yer aldıklarını açıklayacaklar mı? En azından "aldatıldık" demeyecekler mi? "Halkı aldatmakta oligarşinin destekçisi olduk" diye özeleştirme vermeyecekler mi?

Halkımızın büyük bir kesiminin "aş-ış, insan hakları" yalanıyla AB'ye üyeliği desteklemesinde en büyük pay kendine solcu, demokrat, ilerici diyen AB'cilerindir. Oligarşik iktidarlar onların yarattıkları ortamda rahatça işbirliği yapıyor ve Fransa aynasını yüzlerine tutmaktan da çekinmiyorlar.

Tayyip Erdoğan'ın Fransa gezisinde "halk toplantısı" mizansenini de hazırlandı. Avrupa ülkelerindeki gerici örgütlenmelerden hazır kıta getirilen AKP taraftarları, toplantının sıradan bir halk toplantısı olmadığını herkesin göreceği biçimde parti mitingine dönüştürdü. Kurulanmış halk toplantısında, özünde hiçbir şey vaat etmeyen ama tonu yüksek söylenen boş laflar, koparılan alkış fırtınası, oligarşi içi çatışmalara atıf yapan "izleyici"lerin nidaları birbirine karıştı.

Ama tüm bu senaryolar, Tayyip'in büyük korkusunu gizlemeye yetmedi. Toplantı öncesi, Tayyip Erdoğan'a soru sorulması resmen ya-

saklandı. Demokrat başbakan dediğiniz böyle olmalıydı zaten.

Üç bin kişilik salon kiralandı, ama soru yok. Peki neden acaba?

Hatırlanacaktır, Tayyip Erdoğan 17 Haziran'da Hollanda'da benzer bir toplantıda konuşmuş ve TAYAD Komite üyesi Erdal Gökoğlu'nun "Peki 113 ölüm ne diyorsun... Yanındaki koruma bana işkence yaptı. Maksut Karal bir işkencecidir" şeklinde protestoları ile karşılaşmıştı.

Maksut Karal'ın hatırlatılmasından mı, 115 ölüm gerçeğinden mi korktu Tayyip?

Demek ki, bundan sonra kimse Tayyip'e, Maksut Ka-

ral'ı, 115 ölümü soramayacak. Daha genelleştirsek, Tayyip'in hoşuna gitmeyecek, gerçekleri yüzüne çarpacek hiçbir soruya tahammülü yok Tayyip'in. Önerimizdir; basın toplantılarında gazetecilerin soru sormasını da yasaklamalı. Belli mi olur, birileri Maksut'u sorar, 115 ölümü hatırlatır.

Zaten en iyi demokrasi sadece Tayyip'in konuştuğu, dalkavukların alkışladığı demokrasidir.

İsrail AKP'ye Rest Çekti

Lahey Adalet Divanı'nın İsrail'in zulüm ve tecrit duvarına ilişkin kararı BM Genel Kurulu'nda görüşüldü. 20 Temmuz günü yapılan BM toplantısı sonucunda, 150'ye karşı 6 oy ile, duvar yapımına son verilmesi kararı alındı. ABD yine İsrail zulmünün arkasındaydı.

Yaptırım gücü olmayan, sembolik anlam taşıyan karar, dünyanın 150 ülkesinin bir anlamda İsrail'i lanetlemesidir. BM'de asıl yaptırım kararlarının alındığı Güvenlik Konseyi'nden ise, bu yönde bir karar çıkması ABD vetosu nedeniyle mümkün değildir. İsrail'in kararı dinlemeyeceği, duvar yapımını sürdüreceği yönündeki açıklaması da buradan cesaret almaktadır.

ABD, İsrail terörünün baş sorumlusu ve destekçisidir. Tayyip Erdoğan'ın kendi tabanına yönelik İsrail'i eleştirme riyakarlığına bile tahammülü yoktur ABD'nin. Nitekim, ABD Tayyip'in bu sözde eleştirileri nedeniyle kulağını çekmekte de gecikmedi.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher, gazetecilerin İsrail-Türkiye ilişkilerine ilişkin bir sorusuna şu cevabı verdi:

"Biz, daima ülkelerin İsrail ile iyi ilişkide olmalarını teşvik ettik. İsrail, bölgenin önemli bir parçası. Biz, daima insanların İsrail ile iyi ilişkide olmasını memnuniyetle karşıladık. Eğer

Türkiye bu rolü alırsa, bu iyidir".

Bu, basın önündeki uyarıdır, asıl uyarının kapalı kapılar arkasında daha sert biçimde yapıldığından emin olabilirsiniz.

Bundan ötesinde AKP'ye düşen, sözü edilen rolü oynamaktır. Ki, AKP'nin gerçekte yaptığı da bundan ibarettir. Özellikle islamcı basın, Tayyip'in İsraili bakanla görüşmemesinden büyük mesajlar çıkarıp halka satarken, gerçekte Abdullah Gül ile yapılan görüşmede, rest çeken İsrail idi. "Politikamızı sürdüreceğiz" diyen İsrail'in bu tavrının ardından Tayyip'in üst üste, "aslında randevu vermeme diye bir durum söz konusu değildir, bu bir tavır değildir, işlerimizin yoğunludur" gibi kıvırtmalar birbirini izledi.

AKP, bu ziyarette restin karşılığında, İsrail'le yeni anlaşmalar imzaladı, GAP ve Konya Ovası Projesi'yle ilgili ortak sulama projelerinin geliştirilmesi kararlaştırıldı.

Tayyip demagoji yapıyor, İsrail ile ilişkiler bir yandan geliştirilmeye devam ediliyor. Aksi mümkün değildir. ABD'nin mesajı açık; rolünü bil ve oyna! Bu rol, onyıllardır Türkiye'ye biçilen ve AKP iktidarı ile üzerine ılımlı islam modeli geçirilip daha da ilerletilen bir roldür. Bu rol, Ortadoğu halkları için uğursuz bir roldür. AKP rolünü oynadıkça bölgede halkların kanı akıyor. Tayyip'in canhıraş yalan söylemesi, İsrail'i eleştirme aldatmasını sürdürmesi tam da bu gerçeği gizlemek içindir.

Aydın'da keyfi tutuklamalar Tutuklamak İstedikten Sonra Gerekçe Mi Yok?

Binlerce örnekle sabittir ki, devlet adına suç işleyen, halkı soyan, bankaları hortumlayan, kendi yasalarını çiğneyenleri serbest bırakmak istedikten sonra, polis ve mahkemeler gerekçe bulmakta zorlanmazlar.

Tersinden devrimci, demokrat insanları tutuklamak istedikten sonra polis ve mahkemeler için gerekçe bulmak hiç zor değildir. Hiçbir şey bulamazsa, "Polise mukavemet" der ve tutuklatır. Bu suçlamayla tutuklanan insanların polisin şiddetine maruz kalmış olmaları, yasal haklarını kullanmak istemelerine karşı polisin saldırısına uğramış olmaları hiç önemli değildir.

Bunun bir örneği de Aydın'da yaşandı.

Yasal Hakkını Kullandı İşkence Gördü

15 Temmuz günü yapılan Aydın Gençlik Derneği Olağan Genel Kurulu'ndan çıkan; İzmir muhabirimiz Gülşah Mersin, İzmir TAYAD Bülteni çalışanı Sezgin Zengin, Manisa Gençlik Derneği Başkanı Cihan Aras ve aynı dernekten Barış Aras ve Aydın Gençlik Derneği Başkanı Fatih Gökhan Arslan'ın önu onlarca sivil polis tarafından kesildi. Polis olduğunu söyleyen bir kişinin Fatih Gökhan Arslan'a "gıyabi tutuklama kararın var gözaltına alacağız" demesi üzerine, Arslan yasal hakkını kullanarak, **tutuklama kararını görmek istediğini** söyledi.

Kullanmak istediği yasal bir haktı, ama karşı-sındakiler kendi yasalarını hiçe sayan, sadece baskıyla, terörle, gözdağıyla ve komplolarla yönetenlerdi. Önce arama kararını soran Fatih Gökhan Arslan'a saldıran polisler, onu gözaltına almakla da yetinmedi ve yanında bulunan dört kişiyi de döverek gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar 09 DH 105 plakalı Ford transit marka siyah camlı beyaz araca bindirilerek küfür ve hakaretlerin yanısıra fiziki işkence yapılarak emniyete götürüldü.

7 Gün İşgöremez Raporu Aldı, "Polise Mukavemet"ten Tutuklandı!

Başına aldığı darbelerle geçici hafıza kaybına uğrayan Sezgin Zengin'e, **Adli Tıp tarafından 7 gün iş göremez raporu** verildi. Ayrıca Gülşah Mersin ise saçlarından sürüklenerek gözaltına alındı ve vücudunda morluklar oluştu.

Gözaltına alınan beş kişi 16 Temmuz'da mahkemeye çıkarıldı. Fatih Gökhan Arslan "1 Nisan operasyonu"yla ilgili isminin geçtiği, diğer dört

kişi ise "polise mukavemet"ten tutuklandılar.

Hiç Bitmeyen "1 Nisan Operasyonu"

1 Nisan hukuksuzluk operasyonu, sadece İstanbul'da değil, Anadolu kentlerinde de polisin elindeki "joker" gibi. Kimi tutuklatmak istiyorsa zaten sahte belgesini hazırlamış, zamanlama yaparak tutuklamalarını sürdürüyor.

Aydın Gençlik Derneği Başkanı Fatih Gökhan Arslan 1 Nisan'dan bu yana, yani 4 aya yakın bir zamandır derneğe gidip gelen, demokratik eylemlere katılan, yasal faaliyet yürüten biriydi. Bu süre içinde "arama kararı" olduğuna ilişkin ne bir tebligat aldı, ne de gözaltı girişimi oldu. Kimin tutuklanacağına olduğu gibi, ne zaman ve nasıl gözaltına alınıp tutuklanacağını da tamamen polis belirliyordu. Ve bu zamanlamayı öyle bir yapıyor ki, "aranma kararı" olan kişiyle birlikte 4 kişiyi de, **"gözünün üstünde kaşın var"** denecek kadar mesnetsiz ve gerçekdışı bir iddiayla tutuklatıyor. Çünkü onlar da, hak ve özgürlükler mücadelesi veriyorlar; tutuklanmaları için bundan daha başka gerekçeye ne ihtiyaç var. 1 Nisan terörünün hedefi de zaten bu mücadele değil miydi?

Hukuk yok, polis devleti var. Polise göre suç olmayan hiçbir şey yok. Fatih Gökhan Arslan hakkında hazırladığı fezlekede, sadece 1 Nisan'da **"diskette adı geçiyor"** uydurmasının tutuklamaya yetmemesi durumunda ek suçlamalarda da bulundu. İşte bunlardan bazıları:

Gençlik Derneğinin pikniğine katılmak, Ekmekeç ve Adalet Dergisini okumak ve dağıtmak...

Yasal dernek, polise göre suçtur. Hele Gençlik Derneği ise hemen susturulmalıdır. AKP iktidarı yeni dernekler kanunu ile **"özellikler genişlettik"** mi diyor; polislerin en üst amiri durumunda ki İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, **"dernekleri artık takip edilecek kuruluşlar değil teşvik edilecek kurumlar olarak görüyoruz"** mu diyor; ne önemi var tüm bunların. Bu sözlerin ve yasaların

Sayı 7

37

25 Temmuz
2004

Tayyip'in Yakasını Paris'te de Bırakmayan Gerçek

1 Nisan hukuksuzluğu Tayyip Erdoğan'ın peşini Fransa'da da bırakmadı. TAYAD Komite, Tayyip Paris'te konuşma yaptığı salondan çıkmak üzereyken,

çıkışa yakın bir yere astığı pankartla Türkiye gerçeğini haykırdı. Asılan pankartta Fransızca olarak "Biliyor musunuz, Türkiye'de polisin düzenlediği sahte belgelerle, insanlar terörist diye nitelenip tutuklanıyor, dernekler kapatılıyor, Avrupa'da bunu onaylıyor." yazıyordu. Protesto korkusu yaşayan Tayyip'in konvoyu bu nedenle yön değiştirdi.

halkın gözünü boyamaktan, "AB'ye uyum" adına çıkarılan tam 261 yasada olduğu gibi göstermelik olmaktan öte bir anlam taşımadığını en iyi polisler biliyor. Pervasızlıklarını da buradan almaktadırlar. AKP iktidarı bir yandan bu yasaları çıkarırken, öte yandan polise her türlü yetkiyi vermekte, hukuksuzluklarının önünü açmaktadır. Polise sahte belge hazırlama yetkisi veren, bu sahte belgelerle devrimci demokrat insanları tutuklatma talimatları veren, hâlâ "1 Nisan dönüm noktasıdır" diyen Aksu'dur

HÖC Protesto Etti

Aydın'daki tutuklamalar İzmir Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC) tarafından 19 Temmuz günü Konak Eski Sümerbank önünde yapılan eylemle protesto edildi. "Baskılar, Komplolar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" pankartının açıldığı eylemde, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Komplo-ları Boşa Çıkartacağız, Dire-ne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. HÖC adına basın açıklamasını okuyan Cafer Göylüsün, tutuklamaların hukuksuzluğuna değindi ve AB'nin, Türkiye'deki hukuksuzluğun kılıfı olduğunu vurguladı.

Gençlik Dernekleri Federasyonu ise yaptığı açıklamada, tutuklamaların keyfi-liğine dikkat çekerek, "Türkiye gerçeğini haykırmaya devam ediyoruz. Türkiye'de hukuk yok mu' sorusuna artık cevap veriyoruz: 'Türkiye'de hukuk yok' adalet yok. Bu ülkede herşey halka karşı. Tek çözüm haklarımız ve geleceğimiz için mücadele etmek. Gençlik gelecektir diyoruz ve gençlik geleceğine sahip çıkmaya devam ediyor." dedi.

Eşkiyayı Van'da Aramayın, Polise Bakın

'Derneğe gidersen öldürürüz!'

Yasal bir arama izni, gözaltı için somut bir gerekçe, hukuka uygun bir ifade alma... bunların hiçbirini bulamazsınız. Tam bir eşkiyalık düzeni hüküm sürüyor. Polis istediği yeri, istediği saatte basıyor, içeriden istediği kişiyi kaçırıp polis aracında sorgulayıp dövüyor, sonra da götürüp bir yerde bırakıyor. Ne bir kayıt, ne mahkeme, ne ifade hiçbir şeye gerek yok.

Geçen haftaki sayımızda buna benzer bir örnek Malatya'dan aktarmıştık. Bu hafta da **Samsun'da** yaşandı. 19 Temmuz günü akşam 21:30'da Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin kapısı zorlanarak terör polisi tarafından basıldı. Arama izni vb. hiçbir yasal belgeleri yoktu, gösterme gereği de duymadılar. Polisler, derneğe girip Murat Aktaş isimli bir kişiyi kaçırarak, gece 03:00'e kadar polis otosunda tuttular.

Yani kayıtsız yasadışı bir gözaltı. Murat Aktaş "Temel Haklar Derneği'ne gitmemesi, bu işleri bırakması" yönünde ölümle tehdit edildi. Dövüldükten sonra polisler Murat Aktaş'ı derneğin önüne bıraktılar.

Ne diyordu Aksu: "dernekler takip edilecek kurumlar değil, teşvik edilecek kurumlar olarak görüyoruz."

Ne diyor Samsun polisi: "derneğe gidersen öldürürüz".

AKP Mezarlara Da Düşman

Şehit devrimcilerin mezarlarına "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" ya da "Öldüler Yenilmediler" yazılı mezar taşları yaptırdıkları için yaşanan tutuklamalar hatırlanacaktır. Önceki iktidar döneminde yaşanan mezarlara tahümmüslük, AKP iktidarında da sürüyor. Manevi değerlere saygıdan söz eden islamcıların bu konuda da nasıl ikiye bölünmüş oldukları görülüyor.

31 Ağustos 2003'ten bu yana süren şehit yakınlarının mezarlık davasına 18 Temmuz günü devam edildi. Şehit mezarlarına 'Öldüler Yenilmediler' yazdıkları için Tunceli - Çemişgezek'te tutuklanan Erkin Zengin, Aydın Koç ve Celal Güneş'in mahkemesi bu kez de "jandarmasının ifadelerinin alınması" gerekçesiyle ertelendi. Bir yıldır davanın sürmesi nedeniyle aileler halen gaspedilen mezar taşlarını alabilmiş değiller.

Bir başka mezar düşmanlığı örneği de Elazığ'da yaşandı. Ölüm orucu şehidi Fatma Tokay Köse'nin babası Mehmet Tokay'a 'mezara Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez yazdırdığı' ve mermerci Ramazan Aydın ve Müslüm Akdeniz'e de mezarı yaptıkları için dava açıldı. Elazığ polisi daha önce de Ramazan Aydın'ın gözaltına alarak "suç değil ama sen yapmayacaksın" diye tehdit etmişti. Yine Dersim Pertek'de de sökülen gerilla şehidinin mezar kapağı hala iade edilmiş değil.

Şehit mezarlarından duydukları korku, büyük bir aczin de ifadesidir. Terör demagogilerine rağmen, halkın yiğit evlatlarını sahiplenmesini, o mezarların başında "bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm" andları içilmesini, manevi değerlerimizi sahiplenmemizi engelleyemezler.

NATO Zirvesi Terörünün Mükafatı Bush'tan Cerrah'a “Aferin”

İstanbul NATO Zirvesi'nde emperyalist efendilerini korumak, halkın demokratik tepkilerini bastırmak için günlerce terör estiren İstanbul polisi, büyük efendi Bush'dan aferin aldı.

Cerrah'ın, memnuniyet duyduğunu belirttiği mesajda, Bush'un imzası ile şöyle deniliyor: “Sayın Bay Cerrah; Laura ve ben Türkiye’ye’ye ziyaretimiz sırasında bize verdiğiniz destekten dolayı size teşekkür ediyoruz. İstanbul polis teşkilatının profesyonelliğini ve azimli çalışmasını takdir ettik.” (Hürriyet, 22 Temmuz)

Bu teşekkürü hak edecek ne yaptı Cerrah ve polisleri? Öncesinden de başlamak üzere iki günlük zirve süresince İstanbul’u savaş hali uygulamaları ile yönetti. Meydanlarda gaz bombaları, coplar, panzerler hiç eksik olmadı. Yüzlerce insan polisin azgın saldırısı ile yaralandı. Her şey işte bu “aferin”i almak içindi. “NATO’nun polisi” derken bu nedenle haklıydık. Onlar sadece büyük efendinin huzuru için, kendi halkını çekinmeden terörle bastırانlardır.

Cerrah teşekkür yazısını basına dağıtarak bunu “madalya”ya ve desteğe çevirmeye çalışıyor. Bush’dan teşekkür almış bir polis müdürünün koltuğu daha sağlamlaşacak böylece. Bu ülkenin iktidarı ABD ve Avrupa’nın desteğiyle koltuğunu sağlama alıyor, en büyük kentinin polis müdürü de aynı yolu izliyor. Bütün hayalleri efendilerinin desteği ve “aferin”i. Cerrah mesajı boynuna asıp gezebilir.

İzmir Temel Haklar Yeni Adresinde

İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Karşıyaka’daki yeni yerinde, düzenlediği bir etkinlikte faaliyetlerine başladı. 18 Temmuz günü düzenlenen etkinlikte Yönetim Kurulu Üyesi Volkan Algül, derneği anlatan bir konuşma yaptı. Temel Haklar’ın halkın tüm kesimlerinin yaşadığı her türlü sorunla ilgili olduğunu belirten Algül’ün konuşmasının ardından şiir dinletisiyle devam eden etkinlik, İzmir Gençlik Derneği’nin müzik grubu Harman Yeli’nin dinletisiyle sona erdi.

Çem-Der Başkanına Patron Saldırısı

Sendikasız olarak çalışan çorap işçilerinin sendikalaşma mücadelesini yürüten ÇORAP EMEKÇİLERİ DERNEĞİ patronları rahatsız etti. Azim Çorap patronları, Çem-Der Genel Başkanı Salih Çınar, derneğin yetkili Danışmanı Mehmet Akdemir ve işten çıkarıldıkları için hakkını arayan işçilere 13 Temmuz günü fabrikanın önünde, korumalarıyla birlikte saldırdı.

Çem-Der tarafından yapılan açıklama ile saldırı protesto edilirken, Azim Çorap’ın patronları Rafet ve Mustafa Bekmezci’nin, 2004 yılı başından bu yana sözde krizlerini atlatmak için esnek çalışma yöntemleri uygulayarak işçi ücretlerini düşürdüğü, yasal olmayan uygulamalarla işçilere keyfi baskılar uyguladığı, buna karşı direnenleri de işten attığı belirtildi.

Viranşehir Köylülerinin Eylemi Sürüyor

Elektrik sorunları çözülmeyen Urfa Viranşehir köylülerinin isyanı baskı ve gözaltılara rağmen sürüyor. Daha önce AKP, MHP ilçe binalarını basıp taşıyan, kaymakamlığı ve elektrik idaresini taşıyan köylüler, 21 Temmuz günü de eylem yaptı. TEDAŞ önünde toplanan köylüler binayı taş yağmuruna tutarken, polis panzer, cop ve gazla müdahale etti. Hakkını arayan, “elektrik olmadan ekip biçemiyoruz, açız” diyen köylülerden 10’u gözaltına alındı.

Munzur İçin Eylem

Munzur üzerine yapılmak istenen baraja karşı tepkiler sürüyor. 19 Temmuz günü Dersim’li gençlerin oluşturduğu “Munzur’un Delileri” ve Doğal Yaşamı Koruma Derneği’nin düzenlediği basın açıklamasına, Temel Haklar’ın da olduğu DKÖ’ler katıldı. 350 kişinin olduğu eylemde, “Munzur Özgür Akacak” sloganları atıldı. Yapılan açıklamada ise, Amerikan Stone 8 Webstar Şirketi’nin namılı uşağı Ata Holding’in on bin yıllık tarihi GAP’la yokettiği hatırlatılarak “Ata Holding bu kez sert kayaya çarptın. Çünkü biz; seni ve işbirlikçilerini bu topraklara sokmayacağız” denildi.

İşçiler Belediyeye Yürüdü

Toplu görüşmelerde sonuç alınamamasını protesto eden Belediye-İş üyesi 700 işçi 21 Temmuz günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne yürüdü. “Topbaş Şaşırma Sabrımızı Taşırma, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganlarıyla yürüten işçiler adına yapılan açıklamada, kazanılmış hakların geri alınmak istendiği dile getirildi. “Görünen o ki AKP ülkenin tamamında işçileri, emekçileri ve kamu çalışanlarını karşısına almış durumda. Sadece patronlarla IMF’yi dinliyor” denilen açıklamada, direniş kararlılığı vurgulanarak “meşru direnme hakkımızı kullanacağız” denildi.

Kim bu Çakıcı?

Devletle işi ne, sistem içinde yeri ne?

Üzeri örtölmek istenen Susurluk Çakıcı'nın önce kaçırılması, sonra yakalanması ve üzerinden çıkan pasaport nedeniyle yeniden tartışılmaya başlandı. Bu kaçınılmazdı, çünkü Susurluk pislği olduğu yerde durmakta, Susurluk politikaları da günün koşullarına uyarlanarak sürdürölmektedir.

Faşist mafyacı Alaattin Çakıcı, 1998'de Fransa'da yakalandığında üzerinde MİT Daire Başkanı Yavuz Ataç tarafından verilen bir kırmızı pasaport çıkmıştı.

Çakıcı şimdi Avusturya'da yakalandığında da, MİT müsteşarlığı için kulis yapacak kadar üst düzey bir MİT'çi olan Faik Meral'in yeşil pasaportu çıktı. Bu ne tesadüf? Bu MİT nasıl bir kuruluş ki, adı bir haraççıdan, eroin tüccarından başka bir şey olmayan Çakıcı'yla bu kadar içli dışlı? "Milli istihbarat"la mafyacının ilişkisi ne?

Üst düzey devlet memurlarına tahsis edilen Kırmızı, Yeşil pasaportlar, MİT'in en üst düzey elemanlarıyla yürütölen ilişkiler, bir mafya liderinin ilişkileridir. Onu bu denli "değerli" hale getiren, sistem içindeki yeri ve sistemin bizzat kendi yapısıdır.

Türkiye'deki sistemin yapısı, 3 Kasım 1996 tarihinde Susurluk'ta meydana gelen kaza ile gün yüzüne çıkmıştı. Ölüm mangaları, polis şefleri, generaller, mafyacılar, itirafçılar, korucu aşiretleri, devletin en üst zirvesinde alınan kararla halka karşı savaşıyorlardı. Sonraki günlerde bu ilişki ağının, devlet içinde bir çete değil, devletin bizzat kendisi olduğu daha da netleşti. Devletin bütün kuruluşlarının Susurluk politikalarına göre dizayn edildiği ve halka karşı örgütlendiği daha net göröldü.

Çakıcı işte böyle bir sistemin çarklarından biridir. Sistemin nasıl Korkut Eken gibi Susurluk'un ölüm mangalarının komutanlarına ihtiyacı varsa, Çakıcı gibi faşist mafyalara da aynı oranda ihtiyacı vardır. Çakıcı'nın MİT'le, polisle ilişkileri ancak bu şekilde bakıldığında bir anlam

kazanabilir.

Çakıcı'nın tahliyesinden yakalanmasına kadar geçen süreç, O'nun ilişki ağına ilişkin de yeterli ipucunu vermektedir:

Bir: Susurlukçuların avukatlığını göğsünü gere gere yapan ve Susurluk'un önemli isimlerinden biri olan Korkut Eken'e kol kanat gelecek kadar pervasız bir Susurluk hamisi olan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Çakıcı'nın Fransa'dan iadesinde şart koşulan idam cezası kalktığı halde, cinayetlerinden dolayı yargılanmasını başlatmadı. Ve Çakıcı'nın, kısa süreli hapislik tatiline son verilip tahliye edildi.

İki: MİT gerekli sahte pasaportu sağladı, çıkışının koşullarını hazırladı. Çakıcı'nın firar soruşturmasında adı geçen kamu görevlilerinden birinin MİT Müsteşarlığında çalışan bir uzman, ikisinin de yargı mensubu hakim ve savcı olduğu belirlendi. (22 Temmuz Milliyet)

Üç: Polis güya Çakıcı'yı 24 saat takip ediyordu. Kaçışında da "takipteydi". Sonra "bir ara gözden kaçırdık" diye gayriciddi bir açıklama ile geçiştirip, göstermelik baskınlar yaptılar. Bu baskınlarda Çakıcı'nın kaçırılmasına şu veya bu şekilde yardımcı olanlardan hiçbiri tutuklanmadı. Ve olayın beklenenden fazla basında yankı bulması, oligarşi içi çatışmalar nedeniyle Avusturya'da yakalanmasının ardından bir başka isim daha ortaya çıktı: MİT'çi Faik Meral. Kimdir bu Faik Meral? Bir "terör uzmanı". Yani halka karşı suç işleyen bir katil. Bir vakıfta bu sıfatla konferanslar vermeye de devam ediyor. Vakfın ilk kurucusu ise, ne tesadüf ise, Susurlukçu Korkut Eken'in avukatı. Hiçbir ilişki ağı Susurluk'un dışında değildir. Gelip dayanacağı yer orasıdır.

Dört: MİT, çocuklara masallar anlatır gibi, "Bir emekli mensubumuzun bu olaya adının karışması camiamızı üzmüştür." açıklaması yaptı. Bu, her zamanki gibi suçu üzerinden atma açıklamasıdır. Ülkemizde MİT'in adının karışmadığı böyle tek bir olayın olmadığını herkes bilmektedir. Bu pislikler şu veya bu nedenle açığa çıktıkça, oligarşinin sözcüleri "her kurumda çürük elmalar çıkabilir" demagojisiyle MİT'i ve oligarşiyi aklamaya çalışmaktadırlar. Eğer çürük bir şey varsa, o da MİT'in kendisidir. Mafyacılarla,

faşist katillerle, uyuşturucu tüccarlarıyla, kumarhanecilerle bu cinayet ve uyuşturucu işbirliği, devletin en üst kademelerinin bilgisi ve himayesi dahilinde yapılmıştır.

1982 yılında aranan faşist katil Çatlı'yı MİT bünyesinde görevlendiren bizzat Cuntanın şefi Kenan Evren'den başkası değildir. Nitekim Abdullah Çatlı'nın eşi Meral Çatlı ve eli kanlı faşistlerden Oral Çelik Susurluk Komisyonu'nda bu gerçeği açıkça anlatmışlardır.

Beş: Gözaltına alınan Faik Meral, önce serbest bırakıldı, sonra savcılık itirazı ile tutuklamak zorunda kaldılar. Ama merak etmeyin, içerde çok kalmayacaktır.

AKP'li bakanlar, MİT, polis, yargı; Susurluk'ta kim varsa, Çakıcı'nın ilişki ağında da bunları görebilirsiniz.

MİT, direk Başbakanlığa bağlıdır. MİT'çiler, her dönem Adalet Bakanları'nın himayesinde olmuşlardır. Bu nedenle de Adalet Bakanları hep Susurlukçulardan seçilmiştir. Çakıcılar, Faik Meraller, Çiçeklerin himayesindedirler. Bu himaye sonucudur ki, Çakıcı elini kolunu sallayarak yurtdışına çıkar, Faik Meraller, eski konumlarını kullanıp haraç toplarlar ve haraç nedeniy-

le gözaltına alınsalar bile, her ne hikmetse serbest bırakılırlar.

Kısacası, MİT kelimenin tam anlamıyla bir pislik yuvasıdır. MİT karargahı halka karşı provokasyonların tertiplendiği bir suç karargahıdır. Yapılacak tek şey, MİT'i lağvetmek ve "vatan millet" adına işlenen suçların hesabını sormaktır. Çakıcı'nın üstünde çıkan pasaportun hesabını sadece emekli MİT'çi Faik Meral değil, bizzat MİT'in kendisi ve MİT'in bu politikalarını onaylayan MGK ve AKP Hükümeti vermelidir!

Susurluk pislği temizlenmeden ne Çakıcı'lar biter ne de MİT'in suçları. Susurluk, devletin zirvesinden, generaller ve cumhurbaşkanı ve başbakanlardan hesap sorulmadan, salt kadrosal değil politika olarak da bertaraf edilmeden temizlenemez. Bu nedenle Susurluk pislğini sadece devrim tasfiye edebilir diyoruz.

Tüm Susurlukçuların sığınağı: "DEVLET SIRRI"

Faik Meral polis ve savcılık ifadesinde, "pasaportumu Çakıcı'nın evinde düşürdüm" yalanını sürdürürken, "Çakıcı'yla birlikte ASALA ve DHKP/C'ye karşı faaliyette bulunduklarını"

Sahte Pasaportla Susurlukçuları Kaçıran Sahte Belgelerle Devrimcileri Tutuklayan DEVLET

Faşist mafyacı Alaattin Çakıcı'nın Avusturya'da yakalanmasıyla, Susurluk pislği bir kez daha yüze vurdu. Polis-mafya-MİT-faşist katiller arasındaki işbirliğinin hala sürdüğüne tanık oldu herkes... Susurluk çarkı işliyor;

(...) Devlete bakın!

Devrimcilere karşı kullandığı faşist katiller, mafyacılar, uyuşturucu tüccarları için yeşil, kırmızı sahte pasaportlar düzenliyor... Ve aynı devlet, sahte belgeler düzenleyip demokratik kurumları kapatıp, çalışanlarını tutukluyor.

Bu devlet, pek çok konuda geri olabilir ama bir şey kesin; **Sahtecilikte usta!**

Sahte belgelerle derneklerimizi kapatan, onlarca insanı tutuklayan devlet işte bu.

Çakıcı'ya pasaportu veren

kişinin sıfatına dikkatinizi çekiyoruz: "**Terör uzmanı**" emekli MİT'çi... Susurlukçular için kullanılan sahte belgelerin altında da, devrimcilere karşı kullanılan sahte belgelerin altında da "**terörle mücadele**" uzmanlarının imzası vardır. Sahtecilik, onların uzmanlık alanıdır.

"1 Nisan Operasyonu" adlı hukuksuzluk teröründe, demokratik kurumlarda el koydukları gerçek paraları, sahte paralarla değiştirip, "şu kadar sahte para yakalandı" açıklamasıyla gerçek paraları gasbeden de aynı "terörle mücadele uzmanları"dır. Dediğimiz gibi, sahteciliğin her alanında faaliyet gösterirler.

Bu bile "**Terörle mücadele**" dediklerinin nasıl bir mücadele olduğunu göstermiyor mu?

Susurluk olayı tüm boyutlarıyla açığa çıktığında, Susur-

luk'u "devletin dışında" bir çete gibi göstermeye çalışmışlardı. Yanlıştı.

Susurluk, **devletin çeteleşmesi**di. Bu çeteleşme, en üst düzeyde yapılan bir organizasyonla mafyacıları, faşist katilleri, uyuşturucu tüccarlarını, itirafçıları devletin himayesinde kullanıyordu. Çakıcı'nın tahliyesi ve güvenlik içinde yurtdışına çıkarılışının açığa çıkan boyutları da bu mekanizmanın işlemeye devam ettiğini gösteriyor. (Çakıcı'nın yurtdışında yakalanması ise, iç çelişki ve çatışmalarının ürünüdür.)

Bugün sahtecilikle bir çok amaçlarına ulaşıyorlar belki; ama herkes şunu bilmelidir ki: Kontrgerilla faaliyetlerini sahte belgeler düzenleyerek sürdüren, halkın mücadelesini bastırmak için yine sahte belgelerden medet uman bir devlet, çürümüştür.

16 Temmuz 2004
TAYAD'lı Aileler

Sayı 7
41
25 Temmuz
2004

söyledi.

Meral, bu faaliyetlerin ne olduğu ve daha başka soruları ise “devletin sırrı” olduğu gerekçesiyle cevaplamadı.

Susurluk’un atasözü gibidir: “devlet sırrı.”

Sadece göstermelik olarak ortaya çıkarılıp, yargılanan Susurlukçular değil, dönemin başbakanı Mesut Yılmaz da, kendi hazırlattığı raporun en önemli bölümlerini bu gerekçeyle açıklamamıştır. Bir başka deyişle, bu “devlet sırrı” olan bölümde yer alan cinayetleri, katliamları, infazları, kaçırma ve kaybetmeleri, bin operasyonları finanse etmek için yapılan uyuşturucu ticaretini, devletin elinde bir “hak” olarak tutmaya devam etmiştir. “Devlet sırrı”nın anlamı budur. “Biz halka karşı suç işledik ve yine işleyeceğiz, bu nedenle kimse bilmeyecek” denilmektedir.

“Devlet sırrı”nı duyduğunuz yerde, bilin ki,

halkın kanı vardır, halka karşı devletin işlediği suçlar vardır. Faik Meral de bu suçların faillerinden sadece biridir.

Bunlar Mı Vatansever?

Nerede bir katil, haraççı, uyuşturucu taciri varsa “vatansever” olarak pazarlanıyor. Yaşamlarında uyuşturucudan, fuhuştan, işkencecilerle işbirliğinden başka bir şey yoktur. Kaba, ilkel ve her türlü yozluğu beyinlerinde taşırlar.

Ve öte yandan oligarşinin “vatan haini” ilan edip, katline ferman verdiği devrimciler ve onların kişiliği... **“Bir canım var, vatanıma ve halkıma feda olsun”** diyerek kurşunların üstüne, ateşin ortasına yürüyen gerçek vatanseverler... Yaşamlarında bu düzenin pisliklerine dair hiçbir şey bulunmayan, halk için, vatan için gözünü kırpmadan ölebilenler... Yalanın, demagojinin saltanatının son bulduğu günler de gelecek...

Cephe
tarafından
21 Temmuz
2004’te ya-

pılan 337 No’lu Açıklamada, Çakıcı’nın MİT’le “ne üzerine” işbirliği yaptığı konusunda bir açıklama yapıldı. Bu açıklamada özet olarak şöyle deniyordu:

Çakıcı Yurtdışında Ne Yaptı?

ma çektiler. ... Cantürk için de böyle bir öneri getirmişlerdi onu da reddetmiştim. Teklif götürülen, bunu kabul eden insanları biliyorum.”

Tevfik Ağansoy da şunları anlatıyor: **“Çakıcı... Almanya’da bulunduğumuz sürede bize Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Lideri Dursun Karataş’ın fotoğrafını gönderdi. ‘Bunu mutlaka öldürmemiz lazım’ dedi. Biz Köln ve Frankfurt’ta Karataş’ı aradık, ancak bulamadık.”** (11 Nisan 1996, Milliyet)

... Çakıcılar, Ağansoylar, Tarık Ümitler, Nurettin Güvenler, Yaşar Özler, Dursun Karataş’ı vurmak için MİT’in organizasyonu ile seferber haldeydiler. MİT hepsine bol keseden paralar dağıtmış, vaatlerde bulunmuştu. Kısacası, Alaattin Çakıcı’nın şu ünlü “yurtdışı görevi” işte budur.

O bar senin, bu bar benim içip sızmış, başka da hiç bir şey yapmadan ve yapamadan milyonları yiyip, kös kös dönmüştür. ... Türkiyeli işçilerin, demokrat insanların çevresinde de dolaşarak küçük beyniyle sözde istihbarat yapmaya çalışan Çakıcı’dan tabii bizim de haberimiz vardı. Nerelerde gezip dolaştığı, ne yapmaya çalıştığı, çevresinde yaptığı vaatler, bilgimiz dahilindeydi.

Çakıcı’nın bunun dışında hiçbir icraatı yoktur. Çakıcı’da bundan daha fazlasını yapacak bir akıl ve kapasite de yoktur zaten. Sümüklü faşist Çakıcı, sırtını MİT’e dayayıp kendini “baba” olarak pazarlamıştır. O hiçbir ideolojinin adamı değildir; o mafyacı, eroindir. Mafyacılığına göz yuman herkesle işbirliği yapar. ... İşte, MİT’in, Susurluk Devleti’nin ünlü “vatanseverleri” bunlardır. “Vatanseverlik” adına mafyacılık, “vatanseverlik” adına avantacılık! Bunların dünyasında başka bir şey yoktur.

Günlerdir gazetelerde Alaattin Çakıcı ve MİT ilişkisi üzerine senaryolardan geçilmiyor. Bu senaryolarda ise, sürekli olarak Çakıcı’ya MİT tarafından **“yurtdışında verilen bir görevden”** söz edilerek, bu “görevin” de yerine getirilemediğini, operasyonun iptal edildiğini yazıyorlar. Sanki “sır”mış gibi bu görevi telaffuz etmiyor kimse. Yüzlerce kişinin bildiği bu “büyük sır” biz açıklayalım da herkes spekülasyonlardan kurtulsun.

Alaattin Çakıcı, 1994 sonlarında **“DHKP-C önderi Dursun Karataş’ın yerini tesbit etmek... mümkünse öldürmek”** görevini alarak Hollanda’ya gitti.

Çakıcı hiç kuşkusuz bu “milli görev” için MİT’ten yüzbinlerce dolar, uyuşturucu sevkiyatında koruma koparmıştı.

Çakıcı, Hollanda’da bu dolarlarla tam mafyacılar gibi yaşadı. Barlarda içip-sızıp eğlenerek Dursun Karataş’ın peşinde koşuyordu.

Çakıcı kim? Faşist bir mafyacı!

Çakıcı’nın kimlerle ilişkisi olur? Tabii ki mafyacılarla, barcı, pavyoncu ayyaşlarla... Önüne gelene “Dursun Karataş’ın yerini söylemesi” karşılığında bol keseden Guldenler, Dolarlar vaat ediyordu.

... Hüseyin Baybaşın şunları anlatmıştı örneğin: **“Yanlış hatırlamıyorsam 1994 yılı sonlarıydı... bir eski emniyet istihbaratçısı ile Amsterdam’a gürüstük... Karataş’a bir türlü ulaşamadığını belirterek böyle bir bağlantı kurabilir miyim diye bağla-**

TTE'YE, İNFAZ YASASI'NA KARŞI MÜCADELEDE BİR YANLIŞ!

Tecrit ve tecrite karşı direniş yok sayılarak doğru bir hapishane politikası oluşturulamaz.

Tecrite karşı direnmeyenler, infaz yasasına, TTE'ye karşı da mücadele edemezler!

Ülkemizdeki hapishane gerçeğine ve F tiple-rine "subjektif" yaklaşanlar, mevcut durumu doğru tarif edemeyecekleri gibi, hapishanelere yönelik saldırılar karşısında da kendi içinde tutarlı, güçlü bir mücadele çizgisi oluşturamazlar.

Yeni İnfaz Yasası'na karşı çıkmak adına söylenen aşağıdaki sözler, bu tür bir subjektivizmle sakatlanmış bir bakış açısının örneğidir:

"Cezaevlerindeki uygulamalar nedeniyle daha önce ölüm oruçları yaşandı biliyorsunuz. Ölüm oruçlarında 100'e yakın insan öldü, yaklaşık 500 kişi de sakat kaldı. Şunu çok iyi biliyorum, içerideki mahkûmlar ve tutuklular yeni ceza ve infaz yasasını kabul etmeyecekler. Bunun, bu yasa'yı hazırlayanlar da biliyor. Dolayısıyla da cezaevleri belki de çok daha büyük olaylara gebe dir..." (Semiray Yılmaz, TUYAB'lı)

"Yasa yürürlüğe girdikten sonra da muhtemelen hapishanelerde yeni açlık grevleri, ölüm oruçları gündeme gelecek ve yine ölümler, sakat kalan mahpuslar görmeye başlayacağız." (Kamil Tekin Sürek, 6 Temmuz Evrensel)

Bu sözlerin sahipleri ya bu ülkede yaşamıyor, ya da bile bile gerçekleri çarpıtıyorlar.

İfadelere bakın;

"Daha önce ölüm oruçları yaşanmış..." Yani şu anda ölüm orucu diye bir şey yok bu sözün sahibine göre. Öteki diyor ki, *"yine ölümler görmeye başlayacağız..."* Daha önce ölümler görmüş, ama artık görmüyormuş, infaz yasasıyla yeniden başlayabilirmiş!..

Evet, bu bakış açısının sahipleri şu anki ölümleri görmüyor. Özcesi ve Türkçesi bu.

Bu kesimler de ölüm orucunu yok sayıyor, aynı oligarşi gibi. O kadar ki, bakın, direnişte kaç şehit verildiğinden bile haberdar değil; 100'e yakın insan öldü deyip geçiştiriyor. Kaç şehit olduğunu bile bilmeyen biri, "hapishane meselesi"nin nesine vakıf olabilir?

Tabii kaç şehit olursa olsun, o 91 şehitten sonrasının içinde yok ya! Dünyanın merkezi o.

Birşey, o içinde varsa, vardır, yoksa yoktur.

Semiray Yılmaz'ın da içinde bulunduğu grupların ölüm orucunu bıraktığından yani 28 Mayıs 2002'den bu yana 25 şehit verildi. Verilmeye devam ediliyor. Ama kafa subjektivizmle öylesine kirlenmiş ki, en küçük bir utanma, sıkınma duymadan ölüm orucundan "geçmiş" bir olay gibi sözediyor. En basitinden direnenlere asgari bir saygıyı göstermiyor.

Bu kafa devrimci olabilir mi? Bu kafa direnebilir mi? Bu kafa saldırıları göğüsleyecek bir politika oluşturabilir mi?

Tecriti ve tecrite karşı ölüm orucunu dışlayarak, yok sayarak TTE'ye, İnfaz Yasası'na karşı mücadele ettiğini söyleyenler, bu subjektivizm nedeniyle saldırının niteliğini doğru değerlendiremiyorlar.

Yeni İnfaz Yasası, TTE dayatması, zorla çalıştırma, tecriti besleyen ve tamamlayan uygulamalardır. Odakta tecrit politikası ve onun amaçları vardır. Yeni saldırılar, tecritten istenilen sonucu almak için arenaya sürülmüştür. Tecrite karşı direniş yok sayarak bunlara karşı bir direniş hattı oluşturmak mümkün değildir.

TTE ve infaz yasası, tecritle birlikte ele alındığında bir şey ifade eder. Tecrite karşı direniş, bu saldırıların da önünü kesecek direniş mevzidir. TTE'ye, infaz yasasına karşı çıkanlar, eğer sonuç almak istiyorlarsa, en başta ve temel olarak tecrite karşı bir mücadeleyi ön plana çıkarmak zorundadırlar.

TTE, zorla çalıştırma, tutsakların her davranışını cezalandırmayı amaçlayan Türk Ceza Kanunu'ndaki düzenlemeler; bunlar devam edecektir. Biz bu saldırıların süreceğini söyledik. Karşımıza *"uluslararası standartlarla"* çıkıldı. TTE de "uluslararası standartlara" uygun!

Ölüm orucu direnişini bırakan sol, herşeyden önce muhasebe yapmalıdır. TTE'ye, infaz yasasına karşı nasıl direneceğini doğru tesbit edebilmek için de bu muhasebeye ihtiyacı vardır.

Muhasebenin bir yanı daha var; Herkes düşünmeli, bu saldırılar niye bu boyuta kadar geliyor? Oligarşi bu cesareti nereden buluyor? Bunda ölüm orucu direniş mevzisinden geri çekilenlerin payı yok mu hiç? Herkes düşünmeli, bu direnişte niye bu kadar büyük bedel ödendi ve ödenmeye devam ediyor? Açıktır; bir siyasi hareket hariç, solun tümü bu direnişte olmadığı için bedeller de böyle büyük oluyor.

Bunun muhasebesi yapılmalı ve TTE'ye karşı mücadele de buna göre şekillendirilmelidir.

ABD'ye Uygun Katliamcı Başbakan Ve Kukla Hükümetin “Kaderi”

yın bir “güvenlik meselesi” olması.

ABD'nin atadığı başbakanın kişiliğini

Irak'ta kukla hükümetin başbakanının bu süreçte oynayacağı rol gide-rek netleşiyor. İşgalcinin niyetinin, İyad Allavi'yi Irak halkı nezdinde meşrulaştırmak, Irak'ın başına uzun vadede işbirlikçi birini yetiştirmek olmadığını belirtmiştik. Ve Allavi'nin misyonunun, bugün işgalciler için daha acil bir sorun olan direnişi kırmakta, katliam, işkence suçlarını üstlenecek, meşrulaştıracak birine duyulan ihtiyaç olduğunu çizmiştik. Bu gerçek her gün yaşanan bir katliamda, Allavi'nin her icraatında, her konuşmasında doğrulanıyor. Bir başbakan düşünün ki, kendi halkını katletmek için işgalciye istihbaratını doğrudan kendisi veriyor. Ve o istihbaratla bombalanan evden çocuk, kadın, genç, yaşlı cesetleri çıkıyor. Bunun son örneği yine direniş kenti Felluce'de yaşandı.

18 Temmuz sabahı ABD helikopterleri kentte bir eve bombalar yağdırdı. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 14 kişinin katledilmesinde gerekçe son iki aydır benzeri katliamların gerekçesiyle aynıydı: “*El Kaide'nin Irak'taki lideri El Zerkavi'ye bağlı militanlar sığınıyordu.*” Katliamın bizzat Allavi'nin onayıyla düzenlendiği resmi açıklamada belirtildi.

Allavi'nin ortaya çıkan bir diğer suçu da, başbakan atanmadan hemen önce bir gözaltı merkezinde 6 Iraklı'nın başına kurşun sıkarak infaz etmesi oldu. Olay, Avustralya'da yayınlanan The Sydney Morning Herald gazetesi tarafından görgü tanıklarına dayandırılarak duyuruldu.

İnfazcı Başbakan

Allavi, yanında 4 Amerikalı, 10 Iraklı koruma ve Irak İçişleri Bakanı olduğu halde El Amariye işkence merkezine geliyor. Günlerdir işkence altında olan elleri ve gözleri bağlı, ayakta duramayan 7 Iraklı duvara diziliyor. “Başbakan”, direnişçi oldukları söylenen 7 kişinin arkasına geçip tabancasını çekiyor ve hepsinin kafalarına birer birer kurşun sıkıyor. 6'sı hemen ölürken biri ağır yaralanıyor. İçişleri Bakanı Falah al Naqip infazı izledikten sonra Başbakan'ı tebrik ediyor. İnfazları izleyen Iraklı polisler dahi “taş kesilmiş” halde kalıyorlar. Direnişçilere nasıl davranmaları gerektiğinin pratik eğitimi bizzat katliamcı başbakan tarafından verilirken, cesetler çöle gömülüyor. Daha sonra, işkence merkezinin başındaki General Raad Abdullah, polislerle toplantı yapıyor ve onlara; içeride neler yaşandığını kimseye anlatmamaları” talimatı veriyor. Gerekçe, bu ola-

ve ona yüklenen misyonu çok iyi anlatan bu örnek, emperyalist demokrasinin kimlerle kurumlaştırılacağını da anlatıyor.

Allavi sıradan seçilmiş biri değil. İngiliz istihbarat servisi MI6 ve CIA'nın kirli işlerini, katliamlarını on yıllardır yapan bir işbirlikçi katil.

1970'lerde MI6 ile ilişkisi başlayan Allavi, 1978'den itibaren doğrudan MI6 ve CIA'ya çalışmaya başladı. Öte yandan muteber bir “iş adamı”ydı. 1990'da CIA ve Suudi parasıyla Irak Ulusal Uyum adlı kontra örgütün kurulmasına yardım etti. Bu örgüt 1991 Körfez Savaşı'ndan sonra CIA ve MI6 ile birlikte Irak'tan kaçan kişileri örgütlemeye başladı. 1990'lardan itibaren Irak'ta darbe tezgahlamaya çalıştı, başarılı olamadı. 1990 ile 1996 arasında Allavi liderliğindeki grup, Irak içinde bombalı saldırılara başladı. ABD ve İngiltere'den finanse edilen Allavi Süleymaniye'de Çekiç Güç korumasında bir bomba üretim merkezi kurdu. Düzenlenen saldırıları henüz kamuoyuna tam yansımaya da, bu saldırılar arasında bir okul servisinin bombalanarak çocukların katledilmesi de vardır. Allavi 30 yıllık bu hizmetlerinin karşılığında başbakan yapıldı.

Allavi ve Kukla Hükümet Hedefte

Allavi yönetimindeki kukla hükümet direnişçilerin hedefi. Bir yandan işgalcilere karşı savaşan direnişçiler, öte yandan Amerikan kuklası hükümetin meşrulaşmaması, kurumsallaşmaması için saldırılarını artırdı.

Son on gün içinde; Musul ve Basra valileri öldürülürken, Dışişleri Bakanı Zebari ve Adalet Bakanı Malik Dohan El Hasan'ın konvoylarına saldırı düzenlendi. Bakanlar bu kez kurtulurken, korumaları ve Dışişleri Güvenlik şefi öldü. 19 Temmuz günü de, Savunma Bakanlığı Genel Müdürü İsam Cassem Kadem cezalandırılırken, işbirlikçi karakollar ve kukla ordu merkezleri, asker kayıt şubeleri de düzenli olarak vuruluyor.

Ülkenin değişik yerlerinde düzenlenen saldırılarda bir çok işgal askeri ölürken, geçen hafta Perşemde günü Ramadi'de düzenlenen büyük saldırıda 20 ABD askeri öldü, 4 askeri cip imha edildi, bir gün önce de aynı bölgede 10 ABD askeri öldürülmüştü. İşgal ortağı Filipinler ise, Irak'ı terk eden ikinci ülke oldu.

Direnin kısmi bir boyutunu gösteren bu tablo, kukla hükümetin tüm zulmüne rağmen kaderinin ne olacağını da gayet açık gösteriyor.

Ebu Garib'de Tecavüzler ve Erkek Çocukların Çığlıkları

Ebu Garib hapishanesindeki işkenceleri tüm dünyaya ilk duyuran gazeteci Seymour Hersh, erkek çocuklara tecavüz edildiği ve bunların da filme kaydedildiğini söyledi. Hersh, filme kaydedilen tecavüzlerin en korkunç sahnelerinin çocukların çığlık attığı görüntüler olduğunu belirtti.

ABD'nin elinde, ortaya çıkan görüntü ve resimlerden çok daha fazlası bulunuyor. Halen, Kızılhaç'ın hazırladığı onlarca raporda, işkenceler ve tecavüzler anlatılırken, Uluslararası Af Örgütü ve UNICEF de, çocuklara işkenceler yapıldığını dünyaya duyurdular.

BM Çocuklara Yardım Teşkilatı (UNICEF) raporu, Irak'ta işgalcilerin sadece yetişkinlere, sadece Ebu Garib'de değil, çocuklara da işkence yaptığını gözler önüne serdi. Raporda çocuklara işkenceyi araştırmak için insan hakları kuruluşlarına izin verilmediği dile getirilirken, özellikle Basra ve Kerbela'da gözaltına alınan çocukların Umr Kasr'da yapılan özel hapishanede "terörist ve ağır suçlu olarak" tutulduklarının altı çizildi. Bu durumun vehametene dikkat çekilen raporda, bu hapishanelerde işkencenin yaygın olduğu ve çocukların da bundan nasibini aldığı duyuruldu. Raporda, tıpkı Guantanamo'da olduğu gibi, tutuklu çocukların yargı karşısına çıkarılmadığı, aileleri ile görüştürülmediği de kaydediliyor.

İşgalci direnen bir halkın karşısında, halkın tüm kesimlerine zulmediyor. İşgalciler için bataklık büyüdükçe, katliamlar, işkenceler büyüyor, beşikteki çocuklara kadar uzanıyor. Çünkü onların ahlakı, erdemleri, insani değerleri yoktur. Emperyalistlerin hiçbir dönem olmamıştır.

Ve düşünün ki, 10 yaşında çocuklarımızın bedenlerini çırılçıplak soyarak işkence yapanların demokrasisi tüm dünyaya "en gelişmiş demokrasi ve medeniyet" olarak sunuluyor.

Barbarlar kendilerini kutsarken, Ebu Garib işkencelerinin ortaya çıkmasının ardından, ABD'nin açıklamalarını, kurulan sözde soruşturma komisyonlarını birileri "demokrasinin erdemi" olarak alkışlıyor. Bu ülkenin iktidarı, Irak'ta en aşağılık katliam ve işkencelere imza atan işgalcilere her türlü desteği veriyor, Amerika'nın takdirini almak için kılıktan kılığa giriyor. İşkenceci ve tecavüzçülerin gözüne girme onursuzluğunu sırtında taşıyan AKP iktidarının suçu, Ebu Garib'deki her bir çocuğun çığlığında daha da büyük bir suçlu haline gelmektedir.

Emperyalizmin Hukuku

Afganistan işgalinden bu yana, haklarında somut bir suçlama yapılmadan, yargı, delil gözetilmeden, hangi hukuka tabi oldukları dahi açıklanmadan tecrit hücrelerinde tutuluyorlardı. Diğer emperyalist ülkelerden tutun da, burjuva insan hakları kuruluşları dahi, bu hukuksuzluk karşısında tepki göstermek durumunda kaldılar. Guantanamo'daki tutsakların durumu ve Guantanamo hukuku, emperyalist sistemin tüm dünyaya dayattığı hukukun, adaletsizliğin, tecrit hücrelerinin simgesi haline gelmişti.

Nihayet, Guantanamo'daki tutsaklar mahkemeye çıkarılıyor. Sisteme bakın; mahkemeye çıkarılmak bile ne büyük bir aşama, ne büyük lütuf!

ABD Savunma Bakanlığı, ABD Yüksek Mahkemesi'nin kararı doğrultusunda Guantanamo'da tutulan yüzlerce tutsağa haklarını bildirmiş. Olmayan hakların bildirilmesi, Ebu Garib işkenceleriyle birlikte Guantanamo'daki işkencelere ilişkin haberlerin de yayınlanmasıyla gündeme geldi. Hatta, Ebu Garib işkencelerini yönetenler Amerikalı uzmanların Guantanamo'dan getirildikleri basında yer aldı.

ABD, eleştirileri bu şekilde kesmeye çalışıyor. Ama mahkemenin kendisi bile, hukukun değil, Guantanamo hukuksuzluğun devamı niteliğinde.

Askeri mahkemede, tutsakların hangi statüde yargılanacağı belirlenecek. Ve emperyalist hukukun en aleni şekilde tezahür ettiği bu mahkemede, tutsakların avukat tutma hakları yok! İti-raz hakları yok! Onlara düşen, ABD'nin hukuk oyununda figüran olmaktan ibaret. Yani, hükümleri önceden verilmiş, mahkeme tiyatrosu zorunlu olarak oynanacak olduktan sonra avukata, itiraza ne gerek var.

Belirttiğimiz gibi, Guantanamo emperyalist hukukun aynasıdır. Bu hukukun temelinde direnenlerin bastırılması vardır. Guantanamo esirlerine bu en açık haliyle dayatılırken, "doğal işle-yişinde daha ince metotlarla yapılmaktadır, ama öz aynıdır. Yasalar, cezalar en ince ayrıntılarına kadar buna göre belirlenir.

Gerçeklere gözlerimizi kapayarak birlikler oluşturamayız. Fakat kendi gerçeğimize uygun birlikte adımlar atabiliriz!

Tüm AKP yalakalığına rağmen, gazeteler, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, fuhuşun ulaştığı vahim düzeyi yansıtan rakamlardan geçilmiyor. Devrimci demokrat basın, gözaltı, tutuklama, kapatma, mahkeme, işkence haberleriyle dolu.

Ve tabii herkesin önünde aynı soru:

Yoksulluğun Türkiye'sinde, tüm emekçilerin saldırı altında olduğu bir Türkiye'de, tüm devrimcilerin demokratların saldırıya maruz kaldığı bir Türkiye'de **SOLUN GÖREVİ** nedir?

Bu soruya çeşitli kesimler tarafından verilen cevapların birleştiği noktalardan biri, "birlik" olunması gerektiğidir. Ama nasıl, ne şekilde? Bu konuda niyetler ve istekler çok çeşitli.

Teorilerin, politikaların, strateji ve taktiklerin çok çeşitli olduğu yerde, birlik meselesindeki niyet ve isteklerin de çok çeşitli olması doğaldır. Fakat Türkiye solunda doğal olmayan, **aynılıkları** da, **aynılıkları** da görmezden gelip her dönem soyut bir birlik savunuculuğunu sürdürmesidir. Bu da gerçek anlamda **birliklerden kaçmanın** başka bir biçimidir.

Halk Cephesi tarzı bir birlik şart; ama nasıl ve kimlerle?

Mesela, SDP'li Mustafa Kahya, bir "anti-emperyalist demokrasi cephesi" öneriyor. Şöyle diyor: "İktidar güçleri tarafından ne yapılmak istendiği bellidir. Yeniden bir kirliliğe bu ülkenin geleceği karartılmak istenmektedir. Demokrasi güçlerinin yapması gereken de bellidir. Sosyalist güçler, büyük bir gelişmeye önyak olmak istiyorlarsa, Kürt özgürlük hareketiyle birlikte anti-emperyalist demokrasi cephesini oluşturmak için harekete geçmelidirler..." (17 Temmuz 2004, Ülkede Gündem)

Soyut bir öneri, "iyiniyet"ten öteye gitmeyen, gitmesi de en azından mevcut koşullarda mümkün olmayan bir istek. Kürt milliyetçi hareketinin mevcut gerçeğine, emperyalizm konusundaki düşünce ve politikalarına gözlerini kapadığı için soyut. Birlikte mücadelenin önu böyle bir soyutluk içinde açılmaz.

Kürt özgürlük hareketiyle "anti-emperyalist bir demokrasi cephesi" oluşturulması için harekete geçmeyi öneriyor. Ama daha işin başında önümüze şu soru çıkmayacak mı? "Kürt özgürlük hareketi" anti-emperyalist mi?

Eğer Kürt milliyetçi hareketinin anti-emperyalistliği kesin bir veri olsaydı, o zaman onlarla böyle bir cephede birlikte yeralmanın yol ve yöntemleri tartışılabilir.

Bir başka öneri, İHD'li, EMEP adayı Kiraz Biçici,

"Sol'u Yeniden Tarif Etmek ve Halk Cephesi İhtiyacı" başlıklı yazısında Halk Cephesi öneriyor ve o da bunun için şu yolu öneriyor:

"... sol'u da mücadeleyi de emekçi sınıflar merkezli olarak yeniden tarif etmekten geçiyor.

Bu noktada giderek bir halk cephesine dönüşmesi ihtiyacı Güçbirliği'nin bundan sonraki seyri-ne yön vermelidir." (21 Temmuz 2004, Özgür Politika)

Son yerel seçimler için oluşturulan "Demokratik Güçbirliği" çıkış noktası olarak alındığında, varılacak yer yine **çıkışsızlıktır**. Hala Güçbirliği'nin gerçek durumuna gözlerini kapıyor. Hala onun "seçimlik" bir ittifak olduğunu ısrarla görmezden geliyor. Böyle olunca da tabii, önerinin de ayakları havada kalıyor.

Solun gerçeklerine gözlerimizi kapayarak bir yere varamayız. Biçici gibi, İHD'de yıllarca çalışıp, şube başkanlığı yapıp sonra sivil toplumculuktan, burjuvazinin soldaki etkilerinden şikayet etmek, veya Kahya gibi Kürt milliyetçi hareketinin Irak işgaline, NATO Zirvesi'ne karşı pratiklerini, bunlardan da daha önemlisi emperyalizmle ilgili politik açıklamalarını yok sayıp anti-emperyalist cephe önermek, gözlerini gerçeklere kapamaktan başka bir anlam taşımaz.

Bu gerçekleri yok sayan projeler, istendiği kadar şatafatlı, iddialı olsun, hiç bir şey çıkmaz.

Dayatmacılık, aldatma, icazet...

Bunlar Halk Cephesinin önündeki engellerdir.

Kürt milliyetçi hareketiyle emperyalizme karşı tavnını tartışmadan, ideolojik bir mücadele yürütmeden, bu konudaki çizgileri netleştirmeden ne "anti-emperyalist cephe" oluşturulabilir, ne de "demokratik cephe"! Evet, Kürt milliyetçi hareketinin bugün anti-emperyalist bir mücadelesi yoksa da, demokratik taleplerinden sözedilebilir. Ama şu da bir gerçek ki; **emperyalizme dokunmadan kimse demokrasi mücadelesi de veremez. Aldatmadan vazgeçilmelidir...** Aynı şey, AB'ci reformist sol için de geçerlidir. Bu gerçekleri yok sayan birlik önerileri hiç bir pratik değer taşımaz.

Amerikancılık, AB'cilik, kısacası emperyalizmle uzlaşma, sol içinde yer bulduğu için, **icazetçilik** de pekişmiştir. İcazetciliğin hakim olduğu bir yerde nasıl sınıf bakış açısıyla hareket edecek, faşist saldırıları göğüsleyecek bir cephe oluşturulacak?

Bir yandan KESK-DİSK-TMMOB-TTB kendini halk muhalefatinin merkezine koyup, herkesten de bu "öncülüğü" kabul etmesini istiyor. Kürt milliyetçi hareketi her koşul ve şart altında "kendi günde-

mini” dayatan bir tutum içinde. Reformizmin icazetçilik paralelindeki manevraları ve bozgunculukları da bunlara ekleniyor.

Basit öncülük numaralarından vazgeçmelidir. Ben dayatırsam olur hesabı yanlış hesaptır. Bu tür dayatmalar, hesaplar, bozgunculuktan, moral bozmaktan, dağıtıcılıktan başka sonuç vermez. Kimse böyle öncü olamaz. Kimse “ben olmazsam olmaz” diye düşünmemelidir. 1 Mayıs ve NATO Zirvesi’ne karşı mücadele süreci bu konuda herkes açısından derslerle doludur. Sınıf mücadelesi ne kimseyi bekler, ne kimsenin dayatmalarına boyun eğer.

Halk Cephesi Hedefiyle Somut, Pratik Adımlar Atılmalıdır

Aynılıklarımızı ve aynılıklarımızı bilerek, ama bugünün acil ve kaçınılmaz hale getirdiği birlik konusunda da sorumlu ve fedakarca davranarak adımlar atılabilir.

Sol içinde ideolojik, politik farklılıklar üzerine kıyasıya bir ideolojik mücadele yürütülmelidir. Yürütmeyenler, ya birliklerden kaçıyor, ya da herke-

sin birbirini idare ettiği, dolayısıyla aslında iş de üretemeyecek tarzdaki birliklerle yetinme düşüncesindedir. İdeolojik politik farklılıklara rağmen, herkesin yanyana gelebileceği konular var. Bunlardan kaçmak, ideolojik sorunlardan değil, daha çok icazetçi kaygılardan, dayatmacı öncülük hesaplarından kaynaklanmaktadır. Öncelikle bunlar aşılmalıdır.

Bir somut adım önerisi; Acil Hat. Tüm halk kesimleri saldırı altındadır. Mevcut demokratik kitle örgütleri ve siyasi hareketlerin katılımıyla, bu saldırıların anında haber alınabileceği, çeşitli kesimlerin saldırıya maruz kaldıklarında başvurabilecekleri bir kurum oluşturulabilir. Baskılar, gözaltılar karşısında bu hattan tüm demokratik güçler haberdar edilerek harekete geçirilebilir.

Haldeki durumda, süren baskılar karşısında ortak bir direniş hattı oluşturmak, öncelikli olarak ele alınmalıdır. “Acil Hat” bu direniş hattının ilk basamağı olabilir.

Küçük adımları atmayı başaramayanlar, büyük hamleleri gerçekleştiremezler.

Biçici, önce kendi muhasebesini yapmalıdır!

Kiraz Biçici, “Sol’u Yeniden Tarif Etmek ve Halk Cephesi İhtiyacı” başlıklı yazısında solu tahlil ediyor. Kendi konumu ve pratiği açısından büyük tezatlıklar taşıyan bu “tahlil”inde şöyle diyor mesela:

“Öncelikle... tartışmaları bize dayatılan eksenin dışına taşımak gerekiyor. Ancak bu hiçte kolay de-

ğil. Çünkü bir çok dostumuz bize dayatılan ekseninde bir tartışmayı nereyse koşulsuz olarak kabul etmiş gözüküyor.

‘Sınıf eksenli bir yapılanmadan uzak durma’, kısaca sokak kavramıyla ifade edilen bir mücadele hattından ziyade parlamenter kurumların ve sivil toplum örgütlerinin temel alınması... gibi tezler ortak nokta gibi.”

Yine bu noktada işçi sınıfının ve sosyalizmin dünya ve Türkiye çapındaki mücadele tarihine ve birikimlerine karşı rahatsız edici bir küçümseme ve hatta inkarcılık hakim.”

İlginç değil mi?

Kendisi İHD gibi bir “sivil toplum örgütü” için de yıllarca bulunmuş, onun devrimcilere karşı her türlü çirkinliğine ortak olmuş biri, sivil toplum örgütlerinin temel alınmasından şikayet ediyor. EMEP gibi parlamenterizme gömülmüş bir parti- den seçimlerde tekrar tekrar aday olan birisi, par-

lamenter kurumların temel alınmasından şikayet ediyor. Ve mücadeleye “sınıf merkezli” bakmak gerektiğinden söz ediyor.

Ve dahası; İHD’de defalarca devrimci eylemleri suçlayan açıklamalar yapan, devrimcileri İHBAR etmeye kadar varan biri, sosyalizmin tarihinin küçümsemesinden şikayetçi.

Biçici, bunların “orta ve üst sınıfların” tavrı olduğunu, ve bu kesimlerin de kolaylıkla “egemenlerin yedeğine düşebildiğini” söylerken, aslında tarif ettiği kendisinden başkası değildir.

Bu inkarcılığa, küçümsemeye sen güç vermedin mi? Senin o eleştirdiğin kişi ve kurumlarla ne farkın var?

Emekçi sınıf merkezli davranmaktan sözeden Biçici, devrimcileri Hürriyet’e ihbar ederken hangi sınıf adına davranıyordu?

Ne zamandan beri komünistler “insan hakları savunuculuğu” manevrasıyla devrimcilere, her türlü şiddete karşı çıkıyor, ihbarcılığı meşru görüyorlar?

Meşruluk, sınıfın nezdinde, halkın nezdinde meşruluştur. Komünistler meşruluğu burjuvazinin ölçüleri içinde mi arar?

Samimi değildir bu satırlar. Önce bunların izahı yapılmalıdır. Kendilerinin o sivil toplumculardan farkı ortaya konulmalıdır. 18 yıllık İHD pratiğinin muhasebesi yapılmalıdır. Başka türlü samimi olunamaz. Değilse soyut teoride “komünist”, ama pratikte eleştirdiklerinden hiç farksız bir siyasi kimliğin kimsenin gözünde bir değeri olmaz.

Hala korkuyorlar

20 Temmuz tarihli neredeyse tüm gazetelerde bir haber yer aldı. “Lenin’in frengiden öldüğünü” yazıyordu burjuva basın. Habere “kaynak” olarak “İsrailli bir grup doktor” gösteriliyordu. Sözde, “SSCB’nin dağılmasından sonra ortaya çıkan belgelere, otopsi raporları ve son ana kadar tedaviyi yürüten doktorların anılarına” dayanıyorlardı bu kimliği meçhul doktorlar.

Bilmeyenler için kısaca hatırlatalım; Frengi zührevi bir hastalıktır ve cinsel ilişki yoluyla bulaşır. Bu haberler de Lenin’in bu tür ilişkilerde bulunduğu kastedilip, bir hastalık üzerinden ideolojik savaş veriliyor.

Hala korkuyorlar.

Emperyalistler, o büyük Ekim Devrimi’ni yaratan Lenin’in sistemlerine vurduğu darbeyi hala unutamadılar, içlerinden çıkmıyor bu korku ve Lenin’in gösterdiği kurtuluş yolu, kapitalizmin üzerinde hala bir “hayalet gibi” dolaşıyor. Dünyanın üçte birini sosyalizmle tanıştıran yolu açan Lenin’i unutmaları da, karalamaları da kolay değildir. Bu nedenle böylesine alçak ve düşkün bir yolla halk kitlelerinin gözünden düşürmek isti-

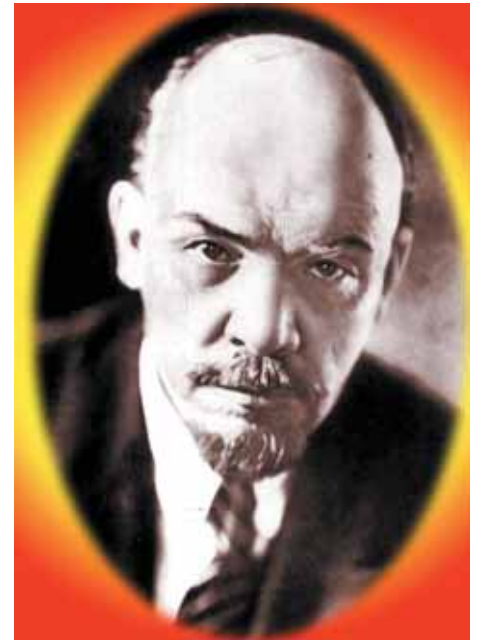
yorlar.

Çünkü, bugün Lenin onların sistemleri açısından yine büyük tehlike olmaya devam ediyor. Yarattıkları dünya düzeninin karşısında halkların mutlaka yeniden Marksizm-Leninizm’in gösterdiği yola yöneleceğini çok iyi biliyorlar. Tarihin bu gelişimini engelleyemezler.

Yıllardır Stalin, Mao ve bir çok ülke devrim önderleri için bu tür haberler yayınlatıldı, spekülasyonlar yapıldı. Ama kirletemediler, onların tarihteki yerlerine ve yol göstericiliklerine gölge düşüremediler.

Burjuvazi kendi pisliğini devrimci önderlere atarak, nasıl bir bataklığın yaratıcısı olduğunu da unutturmak istiyor.

Her türlü pisliğin kaynağı onlardır. Fuhuşu, her türlü zührevi hastalığı, AIDS’leri, frengileri, uyuşturucuyu her türlü pisliği üreten ve bu bataklıktan beslenen kapitalizmdir.

Sayı 7

48

25 Temmuz
2004

Yurtdışından

Açlık Grevleri Eylemlerle Sona Erdi

Avrupa kentlerinde TAYAD Komite’nin, ölüm orucuna destek ve tecrite dikkat çekmek amacıyla düzenlediği bir haftalık açlık grevleri, düzenlenen basın açıklamaları ve eylemlerle sona erdi.

Köln’deki açlık grevi 16 Temmuz’da yapılan basın açıklaması ile sona ererken, 17 Temmuz günü Hamburg’daki açlık grevi coşkulu bir eylemle noktalandı. Binlerce bildirinin dağıtıldığı, imzaların toplandığı açlık grevinin bitiminde yapılan eylemde, AB’nin faşizme destek verdiği, ölümlerde sorumluluğu dile getirildi.

Eylemde “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Siyasi Tutsaklara Özgürlük” sloganları atıldı.

Fransa Paris’teki açlık grevinin

sonunda, 17 Temmuz günü Strasburg St. Denis semtinde basın açıklaması düzenlendi. “Türkiye’de Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun” pankartının açıldığı eylemde, tecritin sonuçlarını anlatan bir pano ve afişler açıldı.

TAYAD Komite’nin kampanyası çerçevesinde ayrıca; 10 ve 11 Temmuz günü Duisburg’ta iki günlük destek açlık grevi yapıldı. 11, 13, 15 Temmuz günlerinde Essen, Duisburg ve Düsseldorf şehir merkezlerinde bilgilendirme standları açıldı, binlerce bildiri dağıtıldı ve Avrupa Parlamentosu’na sunulmak üzere imzalar toplandı. Ayrıca “Duydunuz mu? Türkiye Hapishanelerinde 114 İnsan Öldü” yazılı afişlerin temmuz ayı boyunca asılmasına devam edileceği duyuruldu. Almanya’nın Hagen Kenti’nde 3 günlük destek açlık grevi ve bilgilendirme standı Alman halkının ilgisiyle

karşılandı. İmzaların toplandığı standta ölüm oruçları hakkında bilgi verildi.

Frankfurt ise 14-17 Temmuz arasında 4 gün boyunca “Direniş ve Katliam” konulu fotoğraf sergisi açıldı. Alman halkının “Avrupa Birliğine girme hazırlığında olan Türkiye’de mi yaşıyor bunlar” şeklinde tepki gösterdiği serginin son gününde basın açıklaması ile tecrit protesto edildi.

1 Nisan Terörü Teşhir Ediliyor

Avrupa’nın desteklediği 1 Nisan hukuksuzluk terörünü protesto ve teşhir etme kampanyası İngiltere’de sürüyor. Londra’nın merkezi bölgelerinde yapılan 1 milyon kuşlama ile, Avrupalı ve Avrupa’da yaşayan halkımız bilgilendirilerek hukuksuzluk teşhir ediliyor.

Grup Yorum'un üç elemanı tutuklu, Kültür Merkezimiz mühürlü, TAVİR Dergisi kapandı!

SUSMAYACAĞIZ!

Dergimiz Tavir; Eylül 2003 tarihli 19. sayısındaki bir karikatür gerekçe gösterilerek 15 gün kapatma, 3.150.000.000 para cezası aldı. Bununla birlikte üzerimizde kurulan baskılara bir yenisi daha eklendi.

1 Nisan'da kültür merkezi-mizin kafeteryası ve sinema salonu mühürlenmiş, baskın sırasında Tavir Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Gamze Mimaroglu, Grup Yorum Elemanları Ali Aracı ve Beril Güzel, kafeterya çalışanı Eylem Yerli ve Anadolunun Sesi Radyosu çalışanı Devrim Koç gözaltına alınmıştı. Aradan geçen üç buçuk aylık süre içinde kafeteryamız ve sinema salonumuz hala açılmazken Grup Yorum'un üç elemanı da hala hapis hapsede tutulmaktadır. Tutuklu bulunan Grup Yorum Elemanlarının içinde, dergimizin de sahibi olan Muharrem Cengiz de bulunmaktadır.

Bahsettiklerimiz 25 yıllık tarihimizde gördüğümüz baskıların kısa bir zaman dilimi-ne sıkıştırılmış halidir.

Sözkonusu haber ve karikatürde dönemin Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'a verilen Üstün Hizmet Madalyası haber olarak yayınlamış ve Ertosun döneminde hapis hanelerde yapılan ve adına 'Hayata Dönüş' denilen operasyonda 28 kişinin öldürülmesine ve sonrasında ölüm oruçlarında 107 kişinin de hayatını kaybetmesine yer verilmişti. İstanbul 2 No'lu DGM'nin verdiği kararda ise Ali Suat Ertosun'u hedef gösterdiğimiz ve yanında başları kesik insanların da olduğu karikatürle sanki 107

kişinin ölmesinin tek sorumlusunun Ertosun olduğunu söyleyerek, kendisini terör örgütlerine hedef göstermekle suçlanıyoruz.

HATAMIZI KABUL EDİYORUZ!

Yaptığımız hatayı kabul ediyoruz. 107 kişinin ölmesinin tek sorumlusu Ertosun değildir. Kendisine üstün hizmet madalyası verilmesi nedeniyle haberde sadece onun ismi geçmektedir. Ve bugün ölümler sürmekte, ölen insan sayısı 115'i bulmaktadır. Bu ölümlerden tecriti kaldırmayan, tutuklu ve hükümlülere baskı ve işkence uygulayanlar sorumludur. Ancak Ertosun'u ve herhangi bir başkasını kimseye hedef göstermiş değiliz. Üstün Hizmet Madalyası verenler hedef göstermiyor da biz mi hedef gösteriyoruz? Ertosun'un yaptığı üstün hizmetlerin ne olduğu bellidir. Biz bunları yazsakta yazmasak da ortadaki 107 insan cesedini kimse saklayamaz! İnsanların diri diri yakıldığı gerçeğini kimse değiştiremez. Bugün hala F tiplerinde süren tecriti, intiharları, ölüm orucu sonucu ölenleri kimse saklayamaz.

SUSMAYACAĞIZ! Sanat yüz-yıllar boyunca baskılara uğradı, yasaklandı, sanatçılar egemenlerden yüzyıllar boyu baskı gördü. Bugün yaşadığımız bunların bir parçasıdır. Tavir; bütün baskılara rağmen okurlarıyla buluşmaya devam edecek.

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ, KÜLTÜR SANAT YAŞAMINDA TAVİR DERGİSİ, GRUP YORUM, GRUP ÖZGÜRLÜK TÜRKSÜ, FOSEM

Samandağ'da Festival

Samandağ Kalkındırma Derneği'nin her yıl düzenlediği "Temmuz Kültür Sanat Festivali"nin 3.sü bu yıl 12 Temmuz'da başlayarak 3 gün boyunca çeşitli etkinliklerle gerçekleştirildi. Birinci gün satranç turnuvası, şiir dinletisiyle başlayan festivalde, Sadık Gürbüz konserini 2500 kişi izledi. İkinci gün yerel müzik grupları Arapça ve Türkçe türkülerle yer alırken, üçüncü ve son günde ise Moğollar vardı.

4 bin kişinin izlediği festivalde halk coşkulu türkülerle eşlik ederek halaylara durdu. Dergimizin de yer aldığı sosyalist basın standlarına halk büyük ilgi gösterdi. Festival süresinde devrimciler etkinliklerde sloganları ile, tecriti, ölüm oruçlarını halka anlatırken, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları yankılandı.

Basından TCK'da Sansür Maddesi ve Ölüm Orucu

"TCK Tasarısı Alt Komisyon Raporu'nda yer alan 87'nci madde, basını ve habercileri ilgilendiriyor. Çok tehlikeli... Maddeye göre, "başkasını intihara azmettiren, teşvik eden, başkasının intihar kararını kuvvetlendiren ya da başkasının intihara herhangi bir şekilde yardım eden kişi, iki yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile" cezalandırılacaktır. 3. fıkraya göre de "başkalarını intihara alenen teşvik eden kişi, 3 yıldan 8 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Bu fiilin basın ve yayın yolu ile işlenmesi halinde, kişi dört yıldan on yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır"...

Ceza Kanunu Tasarısı'ndaki **bu maddenin tek bir açıklaması vardır:** Cezaevlerinde yaşanan olayları ve "ölüm oruçlarını" ve olup bitenleri haber yapan habercilere ağır cezalandırmalar getirmek... Böylece **susturmak ve cezaevleri olaylarının haber olmasını önlemek.** Olaylar ve cezaevlerindeki ölüm oruçları haberleri "intihara teşvik" olarak değerlendirilebilir. Basın Yasası ile getirilen "intihara" özendirme cezası yetmiyor. Yetmedi. Gazeteciler, Türk Ceza Kanunu ile ikinci ve ağır bir ceza tehdidiyle baş başa bırakılacaktır.

Fikret İLKİZ (Cumhuriyet, 20 Temmuz)

kahramanlar Ölmez

24 Temmuz - 30 Temmuz Şehitlerimiz

Hatice ALANKUŞ

24 Temmuz 1973

12 Mart terörünün en yoğun dönemlerinde Mart 1972'de tutuklandı. Gördüğü işkenceler sonucu hastalandı, hapishanede tedavisi engellendi ve bu sürecin sonunda şehit düştü. Mimardı, bir THKP-C taraftarı olarak cunta yıllarında da hareketinin, yoldaşlarının yardımına koştu hep.

Ali Rıza KURT

27 Temmuz 1995

17 Temmuz'da bir özgürlük eylemiyle Buca Hapishanesi'nden çıktıktan bir süre sonra, İzmir'de kaldığı evde katledildi.

12 Eylül öncesi devrimci hareketin bir sempatizanıydı. 1986'dan itibaren çeşitli görevler almaya başladı. 1989-1990 Atılım yıllarında İstanbul Dev-Genç'in yöneticilerindendi. 1990 Eylül'ünde İstanbul'da SDB savaşçısı olarak istihdam edildi. 1991'de Eskişehir Silahlı Devrimci Birliği'nin Komutanlığına atandı. Tutuklanmadan önceki son görevi İzmir Silahlı Devrimci Birlikler Komutanlığı'ydı.

Ali Ekber TURAL

25 Temmuz 1992

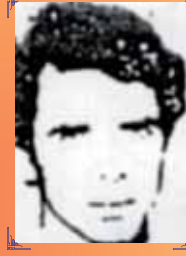
Geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Salih BADEMCİ

29 Temmuz 1980

İstanbul Süleymaniye'de gericiler tarafından katledildi.

Osman SÜMBÜL

27 Temmuz 1980

İstanbul'da işkenceye karşı yürütülen kampanyanın afişlerini asarken polisler tarafından kurulan pusuyla katledildi. Kadıköy Dev-Genç'tendi.

Mehmet TAYANÇ

25 Temmuz 1990

Cenevre'de eski- den Devrimci Yol'cu olan biri tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Haydar AKDEMİR

30 Temmuz 2001

Londra'da Anadolu Halk Kültür Merkezi'nin yöneticilerinden biriydi. 30 Temmuz sabahı intihar etmiş olarak bulundu.

Ferhan PEKER

Temmuz 1978

1 Mayıs Mahallesi'nde gecekondu halkının elektrik sorununu çözmeye çalışırken, elektrik çarpması sonucunda aramızdan ayrıldı.

Ali KALKAN

Temmuz 1986

Gözaltındayken ve tutuklu kaldığı süreye boyunca gördüğü işkenceler sonucunda, tahliye olduktan kısa bir süre sonra kaybettik.

Yüksel MUNZUR

Temmuz 1989

1980 öncesi Liseli Dev-Genç içerisinde yer aldı. Cunta öncesinde bir süre Alemdağ Hapishanesi'nde tutsak kaldı. 1984'te İTÜ'de gençlik örgütlenmesinde yer aldı. İstanbul'da geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Semra Başyigit (DHKP-C)

30 Temmuz 2002

Kartal Özel Tıp Cezaevi Ölüm Orucu 6. Ekibi'ndeydi. **28 Temmuz 2001'de ölüm orucuna başlamıştı, açlığının 367. gününde şehit düştü.**

27 Temmuz 1978'de Kütahya-Domaniç'te doğdu. Uludağ Üniversitesi öğrencisiyken 1996 ortalarında mücadeleye katıldı. Bir süre Kurtuluş Dergisi'nin muhabirliğini ve temsilciliğini yaptı. 3 Şubat 1998'de tutuklandı, kısa tutsaklığının ardından mücadelesini sürdürdü.

F tiplerine karşı mücadeleyi desteklemek için Bursa'da açlık grevi yaparken 6 Ocak 2000'de gözaltına alınarak tutuklandı. O yine yılmadı, vazgeçmedi, içeride sürdürdü direnişini. Alın kızıl bantlı bir özgür tutsak olarak ölümsüzleşti.